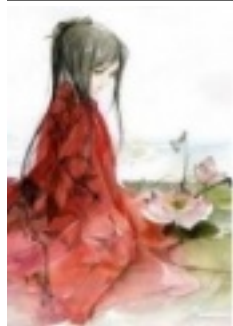

Đỉnh Kiếm Các 3 - Mạn Châu Sa Hoa

Contents

Đỉnh Kiếm Các 3 - Mạn Châu Sa Hoa	1
1. Hoang Thôn	1
2. Dạ Ca	6
3. Thí Kiếm Sơn Trang	10
4. Huyết Anh	15
5. Tuân Dương	21
6. Huỳnh Muội	25
7. Chân Tướng	29
8. Địa Ngục Hỏa	34
9. Oán Tăng Hội	39
10. Vĩ Thanh	49

Đỉnh Kiếm Các 3 - Mạn Châu Sa Hoa

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com “Mạn châu sa hoa” chỉ có 10 chương, đó là câu chuyện về bi kịch của một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-3-man-chau-sa-hoa>

1. Hoang Thôn

Phiến cửa không cài then đung đưa kèn kẹt trong bóng tối, khuấy động không khí tanh tưởi kỳ quái. Nam Cung Mạch gọi mấy tiếng, không thấy chủ nhà đáp lời, liền tự động bước vào. Không ngoài sở liệu, gian phòng hoang sơ không có người nào. Gã thấp mầu nên đã cháy quá nửa tra dò bốn bề, quyết định nghỉ ngơi tá túc tại đây, đến ngày mai mới lên đường.

Khi cầm đĩa nền đi tới nhà sau, gã vụt đứng khựng lại. Ánh nền rọi chiếu dẫu loang lổ trên vách, gã cau mày, dùng móng tay khươi một khoảng đưa lên mũi ngửi, hơi biến sắc mặt.

Lại là vết máu... Những vết máu cũ kỹ này hiển nhiên là phún văng lên vách, giống hệt tình cảnh mười một căn phòng mặt trước. Đâu đâu cũng có dấu tích đao chém kiếm đâm, ám khí rỉ sét rơi rớt. Tổng hợp tất cả các dấu tích, hiển nhiên có thể thấy khu trại nhỏ dưới chân La Phù Sơn này đã từng xảy ra một trường chém giết đại quy mô, cho nên dẫn tới giờ đây khung cảnh hoang lương không khỏi bấp.

Gã thuở nhỏ theo phụ thân báỉ phỏng Thí Kiếm Sơn Trang trên La Phù Sơn, còn nhớ khu trại dưới núi gọi là Phù Phong Trại, chắc là tiền đồn Thí Kiếm Sơn Trang đặt ở chân núi. Trừ thôn dân địa phương ra, luôn luôn có võ lâm nhân sĩ Lương Quảng cư trú.

Nhưng giờ gã đi khắp thôn cũng không gặp được tới một người.

Không thể nào... Sao lại có thể như vậy?

Nhớ chưa tới một năm trước, trong Đỉnh Kiếm Các còn có người từ Lương Quảng về, kể với Các chủ phụ thân gã Thí Kiếm Sơn Trang rất có trật tự nề nếp dưới sự cai quản của thiếu trang chủ, trong trang cao thủ như mây, đoàn kết lực lượng phương Nam, ngày nay đủ để ganh đua với Trung nguyên Đỉnh Kiếm Các. Lẽ nào mới có vài tháng mà Thí Kiếm Sơn Trang đã gặp họa diệt vong?

Không thể nào. Ngay cả Bái Nguyệt Giáo mười năm trước kéo rốc tấn công cũng bị Thí Kiếm Sơn Trang đánh lui, điểm mặt võ lâm ngày nay, càng không có bất cứ một lực lượng nào có thể trong vài tháng ngăn ngừa tiêu diệt Thí Kiếm Sơn Trang. Hơn nữa nếu Thí Kiếm Sơn Trang có gì bất trắc, đại sự ghê gớm như vậy, nhất định đã chấn động Lương Quảng hắc bạch đạo, Đỉnh Kiếm Các lãnh tụ thiên hạ võ lâm càng không thể nào không biết gì hết. Các chủ phụ thân gã một tháng trước còn phái người đến Thí Kiếm Sơn Trang thương lượng chuyện cưới hỏi mà.

Nam Cung Mạch nhú mày, bưng đĩa nền đi ra nhà sau. Dọc đường chỗ nào cũng là vết máu ảm đạm, phún trào loang kín, phát ra mùi vị kỳ quái. Nhưng vết máu đều rất cũ, tại sao còn có thể tản phát ra mùi vị nồng nặc như vậy?

Hơn nữa, cho dù là bị tập kích, bị chém giết tàn sát máu tanh lai láng, vậy còn thi thể đâu? Phải có thi thể để lại chứ? Nhưng suốt dọc đường gã không những không nhìn thấy một thi thể nào, cả mộ phần cũng không thấy!

Bao nhiêu nghi vấn quây cuộn lấy gã, nhưng cước bộ vẫn một mực đi tới phòng ngủ mặt sau. Nam Cung Mạch thở dài một hơi, quyết định không nghĩ tới vấn đề cổ cổ quái quái đó nữa. Gã bắt quá là khách qua đường đi ngang nơi đây, dừng chân tá túc, ngày mai liền phải thượng lộ tới Thí Kiếm Sơn Trang trên La Phù Sơn, lúc đó cứ hỏi thiếu trang chủ Diệp Thiên Chính là được rồi.

Gã cầm nền đi thẳng vào ngọ thất mặt sau. Căn phòng đó cũng giống mấy phòng ốc khác trong thôn, hiển nhiên đã lâu không có người ở, nơi nào cũng bụi bặm đóng dày cộm, tay gã vừa chạm lên cửa phòng ngủ liền dính đầy bụi.

“Keeeeet”, tiếng vọng khe khẽ, cửa mở ra. Ánh nền chiếu sáng gian phòng phương viên một trượng, cũng là không khí tanh hôi xộc vào mặt. Hiển nhiên tai họa diệt vong đến quá lạ, mọi bài trí ở đây đều sờ sờ đáng vẻ rất có trật tự, thậm chí mền gối trên giường cũng còn gấp xếp chỉnh chỉnh tề tề.

“Cám ơn cho ta vào”. Lặng lặng nói một câu với chủ nhân nguyên thủy của nơi này, Nam Cung Mạch gạt phủ bụi bặm phủ dày kín trên bàn, đặt đĩa nền và tay nải xuống bàn, chuẩn bị đi vào hậu viện múc nước rửa ráy. Thật ra không biết sao những người trước đây Các phái đến Thí Kiếm Sơn Trang lại chậm chạp không quay về phục mệnh, hại cho gã nghĩ tới nghĩ lui, bồn chồn không chịu được, sau khi liễu kết Ngôn gia ở Ngạc Trung liền chạy xuống miền Nam đến đây.

Thật ra hôn sự này đáng lẽ đã lo xong từ năm năm trước, khơi khơi La Phù Diệp gia lại cứ hẹn lần hẹn lựa, thấy rõ Diệp nhị tiểu thư đã gấp ghé hai mươi, lại vẫn viện đủ duyên cớ để thoái thác, nói nào là sự vụ liên minh Lương Quảng bề bộn, Diệp nhị tiểu thư là cánh tay phải phù trợ Minh chủ, tạm thời không có cách nào gả bán...

Đủ thứ lý do xem ra là muốn chối từ, mà phụ thân Nam Cung Ngôn là Minh chủ của võ lâm thiên hạ, không ngờ lại xuê xoa đem cái mặt bự của gã đây dán vào.

Thật ra Diệp nhị tiểu thư nha đầu ngang ngược như vậy có gì tốt chứ, không cười thì không cười, đúng là trúng ý gã..., bất quá, nói cho cùng gã tốt xấu gì cũng là công tử con nhà gia thế có tiếng trong võ lâm, bị người ta từ hôn như vậy... dù sao cũng mất mặt phải không?

Nam Cung Mạch lầu bầu mở túi ra, lấy một cái tô đồng, chuẩn bị đi múc nước. Nhưng vừa xoay người, thỉnh linh nghe chỗ nào đó trong phòng truyền lại một tiếng “kịch” khe khẽ, phảng phất có người dùng đốt ngón tay gõ vào vách.

“Ai?”. Nam Cung Mạch vụt quay đầu, ngón tay ấn bên hông, bội kiếm Diệt Hồn trong vỏ phát ra tiếng rền nho nhỏ.

Gió chạnh vạng tối len vào, lung lay ánh tàn đăng trên bàn, không có một chút xíu hơi thở nào, chỉ có phen cửa và song cửa sổ cọt kẹt trong gió.

Trong mắt Nam Cung Mạch nhoáng qua tia sáng chói lòa, cuối cùng từ từ buông bàn tay ấn trên kiếm, tiếp tục đẩy cửa đi ra hậu viện.

Hậu viện cũng hoang tàn, cỏ dại cao cỡ đầu người, nuốt chôn con đường nhỏ thông đến bờ giếng vốn đã rất nhỏ hẹp. Giữa vùng cỏ dại xanh rờn, thấp thoáng có lùm tằm điểm đỏ phất phơ — là hoa rùng không biết tên gì. Không có lá, trên cọng cao nghệu chìa ra đóa hoa màu đỏ, từng lùm từng cụm, rất mỹ lệ.

Bánh lăn ròng rọc làm bằng gỗ lâu năm không bảo quản, ngã sập một bên, nghiêng xéo trên bụi giếng đá xanh, bởi Nam Cương khí hậu ẩm thấp nóng bức, mặt trên lan đầy nấm màu trắng xám. Nam Cung Mạch thử quay bánh lăn, tay chạm vào chỗ nấm mọc kín mít mềm mềm ướt ướt làm cho gã có một thứ cảm giác khó chịu khôn tả — nhưng vượt ngoài ý liệu, dây thừng chưa bị mục, thùng thả xuống dưới đập mình vào thành giếng phát ra tiếng còm cộp trầm đục.

Gã đặt cái tô đồng trên thành giếng, quay bánh lăn, nhưng lúc thùng rời khỏi mặt nước, tay bỗng cảm thấy rất nặng, không giống trọng lượng của một cái thùng múc đầy nước. Gã chột rùng mình, một tay chậm chậm quay bánh kéo thùng nước lên, tay kia lại lặng lẽ chìa ra, nắm chặt Diệt Hồn kiếm, không dám lơ lỏng chút nào.

“Rạt”, thùng nước cuối cùng đã lên khỏi mặt nước, Nam Cung Mạch dưới ánh trăng vừa liếc mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt nhợt nhạt quỵ dị kéo lên khỏi giếng. Mặt gã vụt biến sắc, thoái nhanh như chớp, hữu thủ rút kiếm thần tốc khôn cùng, xĩa thẳng bụi giếng.

Nhưng nỗi kinh hoàng chỉ tồn tại trong giây lát, kiếm cũng dừng sừng lại trong sát na, Nam Cung Mạch sắc mặt tái xanh, lại mau chóng định thần — Chỉ bất quá là một người chết. Một người chết nhợt nhạt nằm trong thùng nước vừa mức lên từ dưới giếng.

Yết hầu Diệt Hồn kiếm của gã đang nhắm vào đã bị người ta đâm thủng từ lâu, vết thương ngấm dưới nước rửa ra, đôi mắt mở hờ không còn chút sinh khí, da thịt trên thân thể lỏa lồ sinh trương, lơ thơ tản phát mùi tanh hôi kỳ quái, trên thi thể cũng thấp thoáng bị loại nấm màu trắng xám ăn dính.

— Đó là người chết đầu tiên Nam Cung Mạch nhìn thấy trong Phù Phong Trại.

Nhìn thấy thi thể ở nơi hiển nhiên đã trải qua một trường chém giết kịch liệt này vốn đáng lẽ là chuyện đương nhiên, nhưng không biết vì sao trong lòng Nam Cung Mạch lại có nỗi khẩn trương và kinh sợ nghịch thường, gã nín nhịn cảm giác tởm lợm, đi đến bên thành giếng quan sát thi thể kỹ càng, muốn tìm tòi manh mối về trường tai kiếp tàn hủy này.

Mắt gã lại có biến hóa — Từ trên xuống dưới thi thể bị ngấm sưng phù chỉ có một vết thương nơi yết hầu, huyết mạch vùng cổ phảng phất bị vật sắc nhọn gì đó đâm vào, để lại một lỗ nhỏ sâu hoắm. Cái khiến cho gã cảm thấy lạ kỳ là huyết mạch nơi đó vốn là loại chảy về tim, không phải động mạnh đâm vào là phun máu đến chết.

Vết thương ngoài da không phải là vết thương chí mạng, vậy...

Nam Cung Mạch nín thở nhìn kỹ vết thương đó, hất cổ tay dùng Diệt Hồn kiếm mau chóng rạch hai đường hình chữ thập trên cổ thi thể, nước da tái mét lật lên, để lộ máu thịt dưới da — đã thúi rửa biến thành đen sì hoàn toàn!

Quả nhiên có độc! Độc gì đây, không ngờ có thể khiến cho toàn Phù Phong Trại nội trong một thời gian ngắn bị tàn diệt hết?

Nam Cung Mạch ráng nhìn nổi kinh tởm, rạch sâu vào vết thương chút nữa, nháy mắt đó nhãn thần gã ngừng tụ: sâu trong vết thương có vật gì đó đang nhúc nhích! Giữa vùng máu thịt có vật gì đó ngoe nguẩy, tựa hồ muốn lách ra — là dòi? Người vừa chết, gặp khí trời vùng Nam Cương này, chưa đến một tháng là dòi bọ bò đầy, đó là chuyện đương nhiên. Nhưng có gì đó không đúng... Thi thể này...

Sát na đó, gã cảm thấy Diệt Hồn kiếm trong tay phát ra lãnh quang lờn lợt, vừa nhoáng lên đã vụt tắt.

Có muốn nghĩ cũng không kịp nghĩ, bằng vào trực giác, gã lập tức hoành kiếm chắn trước mặt, không chút sơ hở, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, dụng tận toàn lực bay lướt ra sau — Một chiêu phong tỏa lướt đi đó nhìn có vẻ giản đơn, lại đã thi triển cực điểm tu vi võ học của gã.

“Keng!”. Quả nhiên có vật gì đó bị trường kiếm của gã ngăn chặn, phát ra thanh âm sắc bén chói tai. Đánh một đòn không trúng, lập tức quẹo về như thoi cửi, không biết bay đi đâu.

Nam Cung Mạch chỉ cảm thấy cổ tay chấn động đến mức tê dại, thoái lùi ba bước, kinh hãi đứng yên, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Gã đột nhiên nghĩ ra cái gì có vẻ không phải — là thi thể!

Từ huyết tích trong phòng, trường tàn sát này ít ra cũng đã đi qua hơn nửa năm, Nam Cương khí trời nóng ẩm như vậy, thấy người sao có thể nửa năm sau mới thối rửa đến mức này? Đáng lẽ chưa đầy hai tháng đã chỉ còn xương cốt mới đúng! Nhưng xem mức độ thối rửa của tử thi, rõ ràng vừa mới chết chưa đầy một tháng.

“Hức...”. Khi gã kinh ngạc đề kiếm đứng sững, trong hoang viện bỗng vang lên một tiếng thở trầm khản mơ hồ. Thùng nước “bình” một tiếng rớt xuống giếng nước, cạ vào thành giếng cành cạch mấy lượt, thanh âm chơi vơi nửa vơi. Đợi đến lúc phát ra tiếng nước bắn cuối cùng, cánh tay tái nhợt chống lên bực giếng, “thi thể” thối rửa đứng dậy.

Đưa tay ôm chỗ cổ hồi nãy bị rạch, “người chết” lắc lư thân thể ướt đầm đi về phía Nam Cung Mạch đang bàng hoàng ngơ ngẩn. Trong cổ họng tựa hồ có đàm dãi, phát ra thanh âm khọt khẹt, mình mẩy nồng nặc hơi thối rửa.

Nam Cung Mạch cơ hồ cho rằng mình đang nằm mộng, mãi cho đến khi thứ mùi vị hôi thối kia bao vây quanh gã — Gã vụt tỉnh ngộ, cuối cùng đã biết mùi vị tanh tưởi khắp nơi trong cái trại trống không này ở đâu ra. Đó chính là mùi máu thịt thối rửa.

Diệt Hồn kiếm trong tay chấn động không ngừng, phát ra tiếng vọng oong oong trầm thấp. Ngàn năm trước, Việt vương Câu Tiễn dùng trâu trắng ngựa trắng tế thần Côn Ngô, đúc thành tám thanh kiếm. Ngàn năm sau chỉ còn hai thanh Diệt Hồn và Chuyển Phách lưu truyền trên thế gian, nghe nói mang kiếm này dạ hành sẽ phòng ngừa được yêu quái — Lễ nào đêm nay bội kiếm bất an như vậy là vì cảm thấy được tà mị ép đến gần?

Bước chân của người chết sống lại kéo lê chậm chạp, lếch thếch vang vọng trong khu vườn trống không hoang phế.

Gã siết kiếm phân vân thoái dọc con đường, trừng trừng nhìn thi thể tái mét từng bước ép tới trước mặt — Thật ra là người chết hay người sống đây?

Có tiếng thở hì hục, ngực tim đập lên xuống, nhưng nhãn thần lại đình trệ, chỉ một màu trắng xám mờ đục, không phân biệt ra được đồng tử với tròng trắng, đi loạng choạng lắc lư, tay chân cứng đờ, trong vết thương trên cổ bị cắt rạch rỉ chảy máu bầm đen sì kỳ quái.

Nam Cung Mạch định thần, hừ một tiếng cười lạnh: không cần biết y là quỷ hay là người, là người thì giết người, là quỷ cũng giết quỷ!

Diệt Hồn kiếm nhả một dòng lãnh quang, đâm về phía sườn phải của người chết sống lại đang lảo đảo bước tới. Cùng một lúc phát ra chiêu đó, giữa ngón tay trên tả thủ nháy mắt đã tung bắn Huyền Nguyệt Diệp,

đánh sang mé trái. Chiêu kiếm đâm tới thực ra chỉ để thăm dò hư thực — Nhưng vượt ngoài ý liệu, thầy người cước bộ lê lét tựa hồ không có phản ứng tránh né, trái lại còn sải dài tới —

“Sột” một tiếng, Diệt Hồn kiếm đâm phập vào sườn phải, bắp thịt mềm nhũn như bông không chần phản, mũi kiếm xuyên suốt ra.

Nam Cung Mạch vội vã thu lực, nhưng thân người không kèm chế được thế lao, xông tới trước ba bước.

Huyền Nguyệt Diệp đánh mé trái hụt vào khoảng không, xoay một vòng bay về tả thủ của gã.

Chỉ một chớp mắt đó, cự ly giữa hai người đã tiếp cận còn cách có một cánh tay. Trên mặt đối phương không ngờ không có chút đáng vẻ thống khổ hay sợ hãi gì, vẫn bước tới một bước. Nam Cung Mạch chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, bụng biết không xong, hồi kiếm chém lẹ, “phạch” một tiếng khe khẽ, một bàn tay đứt đoạn tái nhợt bay ra, máu đen tung tóe như thác phun. Gắt sát trong gang tấc như vậy, gã không kịp né tránh, liền bị vẩy ướt mặt mày. Máu vẩy che thị tuyến của gã, sát na đó gã bằng vào ký ức điểm chân bay lướt đi, lù vào trong phòng, đồng thời trường kiếm xoay lại, mượn hình bóng còn đọng lại trong thị giác vào sát na cuối cùng, chém về hướng con người tái mét đang ép sát kia.

“Phạch”, có cảm giác trường kiếm như chém vào đất mùn, có vật gì đó nặng nề đập xuống đất. Cùng cùng một lúc, lưng gã đập lên cửa phòng khép hờ, phá cửa lọt vào trong.

Sát na hạ xuống đất, gã lập tức dùng mũi chân đá lên cửa, thoát vào góc phòng, chầm chậm dùng vạt áo lau máu đen dính vào mắt vào mặt, da thịt không ngờ lại có cảm giác nóng rát. Nam Cung Mạch thẫn thắt kinh, vội lấy trong mình một viên Bích Linh Đan do Đỉnh Kiếm Các mật chế ngậm liền.

Ngoài cửa không có bất kỳ tiếng động nào. Cả tiếng bước chân lê lét và tiếng dầm dãi khọt khẹt cũng không nghe thấy, gã đẩy song cửa sổ ngó ra ngoài, chỉ thấy ngoài đình ánh trăng trong như nước, cỏ cao bị đè ngã một mảng, trên con đường đá một thi thể bị chém thành hai đoạn ngã ngửa, không còn động đậy chút xíu nào.

Chết rồi sao? Dễ như vậy sao?

Nam Cung Mạch ngón tay hơi máy mó, Huyền Nguyệt Diệp giữa ngón tay lại bay ra, ám khí hình trăng lưỡi liềm mỏng mảnh lấp lánh một luồng sáng giữa ánh trăng, “phập” một tiếng ghim vào cổ tử thi, xoay một vòng. Đầu người lập tức lặn long lóc khỏi thân thể, miệng vết chém máu đen trào lan ngập ngựa. Huyền Nguyệt Diệp xoay một vòng trong không gian, lại bay ngược về.

Nam Cung Mạch thở phào một hơi, vẫn còn hơi thắc mắc. Chết thật rồi? — Nhưng đầu người cũng đã chém đứt, không có lý nào còn ngờ vực gì nữa?

Xem ra quả nhiên là người sống giả làm cương thi, nếu không sao lại có thể bị giết? Gã chùi sạch huyết tích trên Huyền Nguyệt Diệp, lại đẩy cửa, muốn đi ra giếng lấy cái xô đồng về. Bên ngoài ánh trăng thăm đậm, gió đang lùa quần trong khu trại trống vắng, cỏ dại cao bằng đầu người xào xạc lung lay, từng cụm từng chùm hoa đỏ chen mình càng thêm phần rậm rạp rập rờn.

Nam Cung Mạch không biết tại sao vẫn còn cảm giác không thoải mái, cảm thấy Diệt Hồn kiếm trong tay không ngừng đong đưa khe khẽ ngân vang.

Cước bộ của gã vừa bước ra khỏi cửa sau, vụt dừng sững lại.

Thi thể kia! Không biết có phải vì ánh trăng âm đậm, cho nên có hơi hoa mắt, gã phảng phất nhìn thấy có vật gì đó nhỏ tí từ trong vết chém ngang cổ cửa quay thoát ra, “soẹt” một tiếng đục đất chui xuống.

Gã vận một hơi chân khí, thận trọng rón rén gơ kiếm đi đến bên thi thể, nhưng hoàn toàn không có gì xảy ra.

Đến bụi giếng lấy lại cái bát đồng, bất kể ra sao cũng không muốn múc nước trong miệng giếng đó nữa, gã vội vã lần theo con đường đá quay về.

Diệt Hồn kiếm đột nhiên rung lên kịch liệt, gã ngạc nhiên dừng bước, nhân thần vụt ngưng tụ — Hoa! Ngay giữa con đường, trong vũng máu chỗ thi thể hồi nãy ngã quy, không ngờ đã nở ra một đóa hoa màu đỏ máu!

Lại một cơn gió lùa qua, cỏ cao khắp vườn và hoa dại không biết tên là gì ào ào vọng tiếng.

Cho dù là Đỉnh Kiếm Các đại công tử nhà Nam Cung luôn luôn tài cao gan lớn, giờ phút này bụng dạ đột nhiên cũng phát lạnh, không dám đi theo con đường đó nữa, điểm mũi chân nhún một cái, bay lướt qua bụi hoa mới mọc kỳ lạ khôn cùng kia, trực tiếp nhảy vọt vào cửa, xoay tay đóng lại, cũng không để ý tới khu vườn hoang vắng kỳ kỳ quái quái đằng sau nhà nữa.

2. Dạ Ca

Nam Cung Mạch về đến trước bàn, ngồi xuống đặt bội kiếm bên tay, có vẻ lo lắng không yên, hoang mang phân tích tình huống kỳ quái — Rất hiển nhiên Phù Phong Trại dưới chân núi này đã tạo ngộ một cuộc tàn sát đáng sợ, không ngờ không có ai may mắn sống sót. Vậy... Thí Kiếm Sơn Trang trên núi ra sao? Có phải cũng đã gặp bất trắc giống như vậy?

Diệp Thiên Chính tên tiểu tử đó hẹn lần hẹn lượt, không chịu hoàn thành hôn ước, lẽ nào là vì Thiên Lại đã...

Suy đoán bất tường khiến cho gã toát mồ hôi lạnh. Giây phút đó gã phiền muộn thở dài một tiếng, cuối cùng tự thừa nhận mình vẫn còn nhưng nhớ nha đầu ngang ngược hung hãn kia rất nhiều — Hôn sự này bị kéo dài hoài, bề ngoài mình tỏ ra không khẩn trương bồn chồn chút nào, thực ra trong lòng từ lâu đã tức hận không kéo được Diệp Thiên Chính ra đánh một trận, bức hắn trả lời tại sao chân chừ không chịu gả muội muội.

Dù đã thành danh, nhưng cũng vẫn đang tuổi thiếu niên, tính khí gã càng lúc càng cao ngạo, nào dễ chịu cúi đầu, nào có thể chịu mất mặt.

Phụ thân cũng biết tính khí bất kể làm sao cũng quyết phải giữ mặt mũi của nhi tử, lần này mới ra lệnh ép gã nhất định phải đi Thí Kiếm Sơn Trang mặt đối mặt với Diệp Thiên Chính hỏi cho rõ. Lại không ngờ vừa đến đã gặp tình hình quỷ dị như vậy.

Nén sắp tàn, như những giọt lệ màu đỏ tuôn rơi. Nam Cung Mạch lên giường ngủ, vừa cởi áo ngoài, nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay, liền thần thờ một hồi. Xoa xoa cổ tay vừa trải qua một phen khổ chiến còn hơi tê cứng, thần thái hoảng hốt, trước mắt thoáng hiện năm tháng thời niên thiếu trên La Phù Sơn.

— Nam Cung gia và La Phù Diệp gia có giao tình nhiều đời, gã từ nhỏ thường theo trưởng bối lên La Phù Sơn bái phỏng lão trang chủ, dần dần cũng quen thân với hai huynh muội của Diệp gia. Diệp phu nhân đã qua đời không lâu sau khi sinh hạ nữ nhi, mà Diệp trang chủ lại dồn hết tinh lực vào sự vụ võ lâm, Diệp nhị tiểu thư Thiên Lại sau khi chào đời trừ ca ca ra cũng không còn ai quản giáo nâng nỡ.

Nha đầu đó tinh lực dồi dào, rất ngang ngược bá đạo, thường mượn danh nghĩa “học võ công” động quyền động cước với Thiên Chính và mình. Diệp Thiên Chính lớn hơn muội muội sáu tuổi, tính cách ôn hòa trịnh trọng, mẫu thân trước khi chết từng dặn kẻ làm ca ca mới chấp chững hiểu đời chiếu cố cho tiểu muội, hẳn từ tiểu huynh đổi sang làm mẹ, chiếu cố Diệp Thiên Lại hết mình, tập võ đương nhiên cũng nhẫn nại, cho dù gặp ngang ngược vô lý cũng nhường nhịn chịu lòng, bị đánh vẫn khen thưởng.

“Thiên Lại tiến bộ nhanh ghê”; còn Nam Cung Mạch lúc đó thiếu niên hung hăng, chẳng chịu nhường ai, mắng nàng ta “họ Diệp thú, họ Diệp hôi”, lần nào Thiên Lại đánh gã gã cũng quật lại, hai người đánh nhau, thường ầm ĩ tới mức không thể ngăn tách.

Sau này phụ thân Nam Cung Ngôn gánh vác Đỉnh Kiếm Các, trở thành Minh chủ của võ lâm Trung Nguyên, liền ước định mối duyên này.

Năm đó gã mười sáu tuổi, Diệp gia nhị tiểu thư Thiên Lại mười hai, còn Diệp gia đại công tử đã mười tám.

Ngày ước định hôn sự đáng tức cười. Gã còn đang uất bức chuyện đó không thôi, lại thấy tiểu nha đầu kia xông tới, không nói tiếng nào động thủ đánh người. Vì trong lòng cũng đã tức tối, gã không khách khí chút nào, hoàn thủ liền, dễ dàng nắm bẻ tay Thiên Lại, giận dữ thốt: “Người la cái gì chứ? Ta mới phải la người! — Người nghĩ ta muốn cưới một bà vợ để về đánh nhau ngày ngày sao?”.

Nữ hài tử mười hai tuổi bằng hoàng, tuy còn chưa minh bạch ý nghĩa của cười vợ, lại vầu vầu miệng khóc rống: “Ta mới không muốn gả cho người! Ta muốn gả cho ca ca — Cha xấu quá, muốn đuổi ta khỏi nhà! Ta muốn gả cho ca ca thôi!”.

“Hắc!”. Thiếu niên mười sáu tuổi dè cô bé ngã xuống, vốn bụng cũng đang đầy cục tức, nghe nói vậy nhin không được cười khi lên, ngược đầu nhìn thấy thiếu trang chủ vừa đuổi tới đang chuẩn bị kéo muội muội hung tợn ra, gương mặt không khỏi nóng bừng lên.

Nghe nói vậy, Diệp Thiên Chinh cũng ngẩn ngơ đứng một bên cười khỏ. Tiểu a đầu Ngọc Tiêu cũng vừa rượt đến, đứng sau lưng thiếu trang chủ, nhin không được che miệng cười. A đầu này Diệp gia vừa mới mua về, chỉ bất quá hơn Thiên Lại có một tuổi, nhưng vì xuất thân bần hàn, đã trải qua một phen khốn khổ, ít nhiều gì cũng rành đời hơn Thiên Lại chưa hiểu biết gì. Diệp trang chủ tội nghiệp ả cô khỏ, lại thấy ả ăn nói lanh lợi, hành sự tới nơi tới chốn, cho nên kêu ả theo thiếu trang chủ chăm lo sự vụ thường ngày của sơn trang.

Nhưng giờ nghe thấy lời nói của nhị tiểu thư, Ngọc Tiêu vẫn chỉ là đứa con nít mười ba tuổi, lại cũng nhin không được chọc phá, vừa đi qua vừa nháy nháy mắt: “Tiểu thư, đừng quậy nữa, sau này mẹ chồng mà nhin thấy thì không xong”.

Lời nói đó không nói còn đỡ, mới nói ra, Diệp Thiên Lại vừa gặp ca ca bình tĩnh được phần nào lại liền nhảy dựng lên, lại mắng lại cào, Nam Cung Mạch gắng sức lắm mới không để nàng ta đá trúng mình.

“Thiên Lại tính khí không hay, người sau này còn phải lo liệu thêm một chút đó”. Tuy là hảo hữu bằng vai phải lứa, giờ phút nào chớp mắt đã thành thân nhân, Diệp Thiên Chinh vẫn là lần đầu tiên trịnh trọng nhắn nhủ thiếu niên mười sáu tuổi còn tự do bay bổng chưa bị ràng buộc. Nam Cung Mạch mặt đỏ bừng, nhin Diệp Thiên Lại đang trườn lách như một con lươn dưới tay mình, phát hiện cô bé vùng vẩy đến ừng hồng mặt mũi, không ngờ rất xinh xắn.

Vừa phân tâm, Diệp Thiên Lại đã vùng thoát khỏi tay gã, chọt hung hăng bật dậy cắn gã một cái.

“Ui da!”. Gã đau đến mức ôm cổ tay rú lên, giận dữ cực độ, thuận tay muốn nắm tóc Diệp Thiên Lại. Nhưng gió động bên tai, lại là Diệp Thiên Chinh lập tức xuất thủ ngăn giữ tay gã, gã ngăn người quay đầu, định thần nhin kỹ. Thiếu trang chủ Thí Kiếm Sơn Trang vẫn ôn nhã, nhần thần lại nghiêm nghị: “Thiên Lại là một hảo hài tử, sau này người không được ăn hiếp nó”.

“Cái gì? Người có lộn không? Hiện giờ ai đang ăn hiếp ai chứ?”. Cái ngoạm đó ác thật, Nam Cung Mạch cảm thấy cổ tay muốn đứt đoạn ra — Nếu bị thương gân mạch, sau này cánh tay đó đâu còn có thể luyện kiếm, vậy không phải tàn phế sao? Càng nghĩ càng tức, gã thoát miệng mắng: “Ta mới không muốn ả!”.

“Ta mới không muốn người! Ta muốn gả cho ca ca!”. Cắn trúng một cái, cô bé như một con cá quẫy thoát chạy đến bên Ngọc Tiêu, quay đầu trừng mắt nhin thiếu niên từ nhỏ đã ăn hiếp nàng ta, hung hãn làm mặt quỷ: “Hứ!”.

“Tốt!”. Nam Cung Mạch tức quá phì cười, ôm cổ tay giật Diệp Thiên Chinh một chỗ: “Đó, người thấy đó, muội muội của người ta ư không nổi, người cứ giữ lấy”.

“Không sao, gân mạch không bị thương”. Diệp Thiên Chinh không để ý đến lời nói của gã, cười cười cầm tay hảo hữu xem xét, diềm đạm thốt: “Tuy hiện giờ còn sớm, nhưng người cũng phải học cách chế ngự nha đầu đó, nếu không sau này hai đứa ngày nào cũng đánh lộn thì không xong”.

“Muội không muốn gả cho hần!”. Cô bé dựng lông mày, nổi trận lôi đình, sau đó chạy qua kéo tay áo huynh trưởng, nũng nịu:

“Muội muốn gả cho ca ca! Ca ca tốt nhất... Như vậy muội có thể ở lại sơn trang với cha và huynh. Cha nói nếu gả muội cho người ta, cha phải tốn rất nhiều tiền — Muội thấy gả cho ca ca thì tiết kiệm được tiền đó”.

Hài tử tính toán ngây thơ, nghe xong hai người trợn mắt há mồm, Nam Cung Mạch ôm cổ tay nhin nha đầu bé nhỏ, cuối cùng nhin không được cười lớn lên.

“Thiên Lại à”. Diệp Thiên Chinh cười khỏ, cúi mình vuốt đầu muội muội: “Nói bậy gì đó, muội cuối cùng cũng phải gả cho người ta. Nam Cung ca ca thực ra là người tốt, hần nhất định sẽ đối tốt với muội”.

“Muội không gả cho ai khác! Không ai đối tốt với muội bằng ca ca!”. Diệp Thiên Lại bướng bỉnh làm tới, bực tức.

“Cho dù Thiên Lại không lấy chồng, ca ca cũng phải cưới vợ mà”.

Diệp Thiên Chinh tính tình luôn luôn điềm đạm, ôm cô bé mỉm cười: “Muội xem, mấy năm nữa muội đến tuổi cập kê, ca ca cả ẵm muội cũng không tiện nữa — Muội nếu không tìm được một ông chồng tốt, ca ca làm sao an tâm đây?”.

“Ca ca... muốn cưới vợ sao?”. Tiếng nói đằng sau phảng phất không nghe nổi. Cô bé kéo vạt áo huynh trưởng: “Cưới vợ — nghĩa là muốn ngồi dầm ra cùng cô ả, không muốn Thiên Lại phải không? Lẽ nào có nữ hài tử khác còn xinh đẹp hơn Thiên Lại, còn được yêu thích hơn Thiên Lại sao?”.

“Xinh đẹp hơn thì chưa chắc, tính tâm hơn người thì nhất định rồi”. Nam Cung Mạch ôm cổ tay châm chọc, còn bồi thêm một câu: “Khi, ca ca có tốt đến đâu cũng là của tẩu tẩu — Người nghĩ Thiên Chinh có thể theo người trọn đời sao?”.

Lần này tiểu bá vương kia không nhảy dựng đánh gã như mọi khi nữa, Diệp Thiên Lại cúi thấp đầu, tựa hồ đang bàng hoàng, im im lặng lặng. Diệp Thiên Chinh thở phào, nghĩ nàng ta cuối cùng đã ngoan ngoãn, đang định giao nàng ta cho Ngọc Tiêu coi sóc, vừa cúi xuống lại nhìn thấy lệ nóng ngấn đọng trong mắt cô bé khả ái đang dục trong lòng mình, hai hàng mi dài long lanh, thỉnh thoảng khóc òa lên: “Không cho không cho! Không cho ca ca muốn tẩu tẩu! Không cho gả muội!”.

“Ừ ừ, Thiên Lại đừng khóc, đương nhiên Thiên Lại xinh đẹp nhất, khả ái nhất”. Diệp Thiên Chinh cứng chịu muội muội từ nhỏ, vội dỗ dành: “Ca ca không muốn tẩu tẩu, trọn đời theo muội được chưa?”.

“Ừm... nhưng không cho chối đó!”. Diệp Thiên Lại cuối cùng ngừng khóc mỉm cười, giơ hai cánh tay nhỏ nhắn ôm giữ cổ ca ca, quay đầu lại trừng háy Nam Cung Mạch ra vẻ thách thức, hừ một tiếng: “Ta muốn ca ca, không muốn gả cho người!”.

Nước mắt còn giăng mi thấm, trên mặt cô bé lại bùng nổ một nụ cười chúm chím như hoa còn trong búp.

“Không gả thì không gả, ai mà thèm?”. Gã ngớ người, quyết định trả một câu, xoay mình bước đi. Nhưng đi được vài bước lại nhịn không được quay lại liếc một cái, Ngọc Tiêu đã dẫn Diệp Thiên Lại dung dăng dung dẻ đi về — Gã đứng trên hành lang, nhìn theo bóng cô bé, đột nhiên có hơi thần thờ.

Gã biết sau này sợ rằng rất khó nhìn thấy nàng ta nữa... Tuy là người võ lâm, nhưng Nam Cung thế gia và La Phù Diệp gia đều là đại gia tộc có mặt mũi, con gái từ lúc đính hôn đến lúc ra khỏi nhà, không thể lộ đầu lộ diện nữa.

Nha đầu đó... lớn lên nhất định là một mỹ nhân phải không?

Lúc xoay mình, một ý niệm bỗng nảy sinh trong lòng, làm cho gã không cảm được sự mừng vui thầm kín.

— “Nha đầu đó... bây giờ có phải đã thành mỹ nhân? Tính tình chắc cũng tốt hơn một chút?”. Dưới ánh nền cô độc của hoang thôn, Nam Cung Mạch gổi đầu lên kiểm chớp mắt, trong não lại tràn dâng chuyện cũ mười năm trước, nghĩ tới ngày mai lên đến La Phù Sơn, trần trở khó say giấc. Đột nhiên, lại một ý niệm thoáng qua trong đầu, khiến cho gã giật mình ngồi bật dậy.

“A, cứ hẹn lần hẹn lữa mãi, lẽ nào là vì nha đầu kia vẫn không chịu gả cho ai khác ngoài ca ca mình?”.

Gã nửa đêm ngồi thừ ra, nhịn không được bật cười khổ: “Khi... không thể nào. Nha đầu mười năm sau đầu óc phải trưởng thành chứ!”. Tâm thần hoang mang chợt làm cho gã cảm thấy buồn bã, gã tức mình không thể trấn định, đập đập đầu mình, lại ngã mình xuống giường.

“Tách”, giữa tĩnh lặng, một nơi nào đó trong phòng bỗng truyền vọng một tiếng động khe khẽ, đêm hôm khuya khoắt lại càng nghe rõ mồn một. Lần này Nam Cung Mạch nhận ra phương vị thanh âm truyền ra, không nghĩ ngợi gì, lập tức rút kiếm đâm vào cái tủ đóng trong vách bên cạnh!

“Soạt” một tiếng, Diệt Hồn kiếm đâm phập vào gỗ mục, trong tủ truyền ra một tiếng động trầm đục, có vật gì đó mất thăng bằng, dè cửa tủ ngã bật ra ngoài. Vụn gỗ bay bắn, Nam Cung Mạch lập tức điểm mũi chân lao về cạnh bàn, mượn ánh đèn tàn leo lét nhìn vật bò ra khỏi tủ — Lại là một cương thi tái mét.

Kiểm đó đâm xuyên một lỗ trên người cương thi, máu chảy như dốc đổ từ trong túi da bị bổ vỡ, tràn đầy dưới đất. Giữa vũng máu cương thi co giật, vùng vẫy, bò qua từng tắc từng tắc, nhãn cầu xám đục trợn trắng, chăm chăm ngó gã, trong cổ họng phát ra thanh âm khọt khẹt.

Nam Cung Mạch nhìn cương thi quỷ dị máu me đầm đìa bò sang, cảm thấy toàn thân phát lạnh. Trước khi bàn tay tái nhợt đó nắm giữ mắt cá chân mình, gã tung một cước vào Thái Dương huyệt của cương thi, vì khăn trương dụng lực quá mãnh liệt, không ngờ đã đá nguyên cái đầu bay lìa thân thể thúi rữa.

“Bộp” một tiếng, đầu lâu va vào vách máu bắn tung toé, lăn long lóc dưới đất. Thi thể co giật mấy lần mới hết động đậy.

Nam Cung Mạch thở phào một hơi, không khỏi cảm thấy tởm lợm. Nhìn thi thể không đầu dưới đất, nổi nghi hoặc trong lòng lại càng đậm nét: đã nhìn thấy hai “cương thi” cùng một dạng, tên nào tên nấy đều tựa hồ cứng đờ vùng vẫy, sức đả thương không lớn mấy.

Trước khi bị gã làm kinh động, tựa hồ mấy cương thi đó đều ngờ nghệch im ỉm, không chủ động kiếm người để tàn hại.

Nhưng thật ra những cương thi đó sao lại xuất hiện?

Sự tình kỳ quái vốn có lắm ở Nam Cương, Đào hoa chương, vu thuật của Miêu nhân, Ti Hoa nữ sử của Áo Hoa Cung, Quỷ Giáng của Bái Nguyệt Giáo... Những thứ đó gã đã nghe qua khi hành tẩu giang hồ, nhưng lại chưa từng nghe nói đến thi thể biết đi như vừa thấy. Hoặc giả nơi đây đã xuất hiện một thứ bệnh dịch kỳ quái?

Gã chăm chăm nhìn vết máu trên tường đến xuất thần, trong đầu lại đã thoáng qua vô số ý niệm. Giây phút nhân thần ngưng tụ lại, gã bất chợt không cảm được thoát miêng la khê — Ủa!

Trên vách tường, chỗ máu từ đầu người bắn lên, không ngờ lại mau mắn nở một đóa hoa màu đỏ tươi! Nảy mầm, bung lá, nở hoa chỉ trong chớp mắt, mau đến mức tưởng như đang nằm mơ.

Hoa quá kỳ quái... giống hệt hoa đại đỏ thắm nở khắp hậu viện.

Nam Cung Mạch bụng biết có ám muội, không dám đụng vào thực vật kỳ dị kết ra hoa đó, ngẫm nghĩ một hồi, Huyền Nguyệt Diệp im lặng trượt vào lòng bàn tay, khẽ hát tới, lưỡi liềm mỏng lét bay cất cuống hoa yếu ớt kia.

“Keng!”. Trong nháy mắt, hạt hoa đột nhiên nứt toác, một vật nhỏ xíu bèn nhọn bắn ra, đập lên Huyền Nguyệt Diệp. Vật bé xíu đó không ngờ có thể đánh chệch phương hướng ban đầu của phi đao gã tung đến! Huyền Nguyệt Diệp rít gió xoay vòng trong không khí, gã lại rút kiếm, lập tức phong tỏa trước mặt — Lại một tiếng

“keng” vang vọng, cổ tay bị chấn động đến mức tê tái, trong bóng tối, vật nhỏ tí kia bị gã cản chặn, quay đầu biến mất trong bóng tối.

Đó không phải là hạt hoa... Vật đó tuyệt đối không phải là hạt hoa. Bên trong máu thịt chỗ cổ cương thi ngoài hậu viện, vật thể nhúc nhích ngo ngoáy cũng cùng dạng: đó là vật thể có sinh mệnh, có thể tự hoạt động, có lực lượng kỳ lạ mạnh mẽ.

Thật ra là cái gì?... Thật ra là vật gì ẩn náu trong khu trại trống không tầm tới này?

Nam Cung Mạch chăm chăm nhìn đóa hoa khô héo trên tường, lòng vụt nảy một dự cảm bất tường — phảng phất trong bóng tối có vật gì đó đang im ỉm giáng lâm, mùi hơi tà dị nồng nặc bay xộc vào mặt.

“Tách tách tách”, một tràng tiếng gõ đập từ bốn bề truyền lại, rầm rập rền vang, phảng phất từ trong phòng cho tới ngoài phòng có vô số người dùng khớp ngón tay gõ lên vách phòng vậy.

Nam Cung Mạch không dám ngồi thừ ra bên trong gian phòng này nữa, khoác tay nài lên, chia Diệt Hồn kiếm lung lay tỏa sáng không thôi vọt ra ngoài.

Sát na vừa nhảy ra, gã rùng mình phát lạnh: toàn là người!

Khu trại ban ngày không một bóng người, nửa đêm không ngờ lại tràn ngập những người là người sắc mặt tái nhợt lở đờ lão đảo. Bọn người giống hệt cương thi kia không biết chui ra từ hang hốc nào, mặt mày ngờ nghệch, trông mắt trắng xám, tay chân cứng đờ, lò dò tứ xứ, chừng như đang mơ hồ tìm kiếm gì đó.

Lúc gã nhảy ra, đụng phải một tên đang chập chững dưới cửa sổ.

“Người đó” mặt mày đờ đẫn đưa trông mắt xám đục nhìn gã một cái, Nam Cung Mạch vừa định tung Diệt Hồn kiếm, hần lại loạng choạng quay đầu, không để ý tới gã, rướn mình muốn leo vào cửa sổ, phảng phất thò tay đi bắt vật gì.

Nam Cung Mạch không muốn làm kinh động những cương thi kỳ quái này, hoành kiếm lặng lẽ thoái ra, lần theo góc tường bỏ đi, khoé mắt liếc nhìn đám quái vật tái mét đang vật vờ lẫn quẩn — Cả đám vật thể quái dị đột nhiên xuất hiện này thật ra là người? Hay là quỷ? Bọn chúng thật ra đang làm gì? Nửa đêm lang thang điều hành làm gì?

Câu hỏi cuối cùng rất mau chóng có đáp án. Gã ngoái đầu lại, nhìn thấy tên khốn hồi nãy mới leo vào phòng đã đi ra, trong tay là đóa hoa đỏ kỳ dị mọc trên tường mới ngắt, cuống hoa đã lọt vào miệng, không ngừng nhai nuốt, có vẻ cực kỳ hưởng thụ. Nam Cung Mạch kinh ngạc nhìn quái vật ăn hoa, đột nhiên nhìn thấy cùng với động tác nhai nuốt của hắn, một vật nhỏ động đậy bên trong cổ hắn, tựa hồ có gì đó đang ngo ngoáy lẫn lộn, cơ hồ muốn khoét thủng da thịt.

Là vật bé xíu sắc bén kia! Là sinh vật không tên hồi nãy trong bóng tối đã hai lần tập kích mình!

Nam Cung Mạch gắng nhịn nổi kinh tởm và sợ hãi, lần dọc tường rón rén thoái lui, người người mặt mày trắng nhợt khật khà khật khừ đầy dẫy khắp nơi trong trại, tìm kiếm những đóa hoa màu đỏ mọc thành chùm kia, rút bật cả bùn đất lên, bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Gã chú ý thấy trên cổ mỗi một người đều có một vết thương giống nhau, cũng có vật quỷ dị cựa quậy bên trong.

Thật ra là sao đây?... Vì vật đó mới biến thành như vậy phải không?

Gã còn chưa nghĩ ra đáp án, trong gió đêm đột nhiên truyền đến tiếng địch thê lương, âm thanh rất kỳ quái, không có khúc điệu, lại phảng phất có người khóc rên ti ti ở nơi nào đó trong trại, giọng điệu như trẻ nhỏ nức nhen — vừa quỷ dị vừa quen thuộc, khiến cho Nam Cung Mạch sát na đó không ngờ đã quên bằng mình đang ở đâu, tâm tư vụt tản mát.

Giây phút tiếng địch truyền lại, toàn bộ đám cương thi ngưng bất động tác. Vô số đôi trông mắt trắng đục hấp háy, cuối cùng đều xoay đầu rọi mục quang lên mình người Trung Nguyên trẻ trung xâm nhập khu trại bỏ hoang, cổ họng phát ra tiếng khọt khẹt kỳ quái, phảng phất ứng hợp với tiếng địch kia — Sau đó không hẹn mà cùng một lúc, vô số đôi tay tái mét bỗng thò ra, bắt đầu đi về phía người trẻ tuổi đang đứng xuất thần đó.

3. Thí Kiếm Sơn Trang

— Đã mọc tới đây rồi sao?

“Người đó”, cũng sắp đến rồi, dẫn theo ngàn vạn cương thi, biến Thí Kiếm Sơn Trang này thành địa ngục trần gian — vì để báo phục tội lỗi hần phạm phải năm xưa.

Nghĩ tới nghĩ lui, khoé môi mỏng như thân kiếm của hắn lại lộ một nụ cười thâm đạm, âm thầm nắm chặt cái bao vải trong tay, kẻ nên đến, cuối cùng phải đến... Hắn đã đợi lâu lắm rồi, đợi “người đó” về đến đây.

Trang chủ trẻ tuổi của Thí Kiếm Sơn Trang trầm mặc xuất thần, mãi cho đến khi tiếng huyền não rền trời bên ngoài làm hắn thức tỉnh.

“Lão tử muốn xông ra! Đứa nào dám cản chặn thì chém đứa này!”. Rống cổ đến khản giọng, một trung niên hần tử huy vũ trường kiếm, ép dạt những người nhào lên khuyên ngăn kéo giữ, mặt đỏ ngầu: “Đám cương

thì kia sắp tới, các người muốn ở đây chờ chết thì cứ ở! Đừng kéo lão tử chết chung! Lão tử dẫn đám đệ tử của mình xông ra!”.

“Tôn thúc thúc, Tôn thúc thúc...”. Thanh âm của một nữ tử vang lên, cố giúp cho nam nhân vì sợ quá thành ra suy sụp tinh thần kia bình tĩnh trở lại: “Tất cả đường đi dưới núi đều đã bị ‘người đó’ khống chế, ông làm sao có thể xông ra chứ? Người xông ra trước đây đều bật vô tầm tích, không thấy ai về. Ca ca ta đã phóng phi cấp cầu viện Trung nguyên Đỉnh Kiếm Các, Nam Cung thế gia và bọn ta là thân nhân, tất sẽ lập tức phái người đến. Mọi người chỉ cần chờ một thời gian là có thể...”.

“Nữ nhân mẹ họ người lại lừa người! Diệp Thiên Chính có thể nghĩ ra phương pháp chớ chết gì nữa?”. Thanh âm nhanh nhẩu của nữ tử lại bị cắt đứt một cách cộc cằn, Tôn Phùng cũng có thể coi là một trong Tứ đại danh kiếm của Thí Kiếm Sơn Trang, giờ phút này lại hoàn toàn không còn phong độ kiếm khách tiêu sái ngày thường nữa, mắt đỏ ngầu khản giọng mắng lớn: “Bị vây trong sơn trang đã nửa năm, cả đối thủ là ai cũng không biết! Bao nhiêu lần bỏ câu bay ra, có lần nào thấy bay về đâu? Nói hãy chờ đợi, cứ chờ đợi! — Đợi thêm nữa, Thí Kiếm Sơn Trang này sớm muộn gì cũng sẽ biến thành cương thi!”.

“Tôn thúc thúc”. Thanh âm của nữ tử lại vang lên lần nữa, nhưng giọng nói đã biến thành nghiêm trọng: “Ông cũng là tiền bối Thiên Lại kính ngưỡng, sao lại nói những lời bộp chộp để người ta cười vậy? Ông...”.

“Bớt cái sáo đó với ta đi. Người là gì chứ?”. Lời nói còn chưa dứt, lại một lần nữa bị Tôn Phùng ngắt ngang, khoé miệng lão lộ một nụ cười cay nghiệt: “Người khác không biết, ta sao lại không biết rõ về người chứ? Đừng nghĩ có thể quát la ta đó!”.

Diệp gia nhị tiểu thư vốn đã tận lực kéo giữ phải ngăn người, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt.

“Nếu Tôn tiền bối cố chấp muốn đi, Thiên Lại, muội bắt tất phải ép giữ”. Bạch y nhân bước ra khỏi cửa đại đường của Thí Kiếm Sơn Trang lên tiếng ngăn muội muội, nhân thần hồ hững — Một câu “tiền bối” đó đã tách ly cự thuộc hạ có ý đồ bỏ đi kia. Tôn Phùng bàng hoàng nhìn chàng thanh niên.

“Tôn tiền bối cũng là một kiếm khách tên tuổi hiển hách trong võ lâm, sóng gió gì mà chưa gặp qua? Tại sao cũng bị dọa đến mức không nhẫn nhịn được vậy?”. Diệp Thiên Chính thông dong từ trong các bước ra, đi vào giữa đám đông đang hoang mang, nhìn Tôn Phùng: “Mười năm trước Bái Nguyệt Giáo đến xâm phạm, thanh thế ra làm sao? Trăm ngàn giáo chúng xông vào sơn trang, còn phóng hỏa ngay trong Thí Kiếm Các, lúc đó có coi là tuyệt cảnh không? — Nhưng cuối cùng mọi người tề tâm hiệp lực, không phải cũng đã đánh lùi tà giáo dưới sự dẫn dắt của gia phụ, bảo vệ được sơn trang sao? Lần này đám cương thi kia còn chưa xuất hiện ở sơn trang, mọi người lại hoảng hốt đến như vậy?”.

Quét mắt nhìn chúng nhân, trang chủ trẻ trung của Thí Kiếm Sơn Trang từ tốn kể, nhắc lại chiến tích năm xưa, quả nhiên có tác dụng cổ vũ rõ rệt đối với người trong sơn trang từng trải qua trường chiến dịch đó, chúng nhân tuy không nói, trong mắt lại có thần sắc đồng tình, vẫn là người giang hồ, ai ai trong lòng cũng có hào khí, tuy bị đám cương thi bao vây lâu ngày mà sản sinh nỗi sợ hãi, giờ phút này lại đã ổn định trở lại.

Cả Tôn Phùng cũng không nói gì, xách kiếm đứng tại chỗ, rõ ràng đã có dao động, lại ngượng ngùng chưa chịu thu hồi lời nói hồi nãy.

“Năm xưa Ma Giáo phá cửa lớn của sơn trang, hai vị hộ pháp dẫn gần trăm giáo đồ lại không xông vào Thí Kiếm Các được — Là ai đã thống lãnh đám đệ tử tử thủ cửa lớn, huyết chiến suốt một ngày trời?”. Tiếp tục kể chuyện quá khứ năm xưa, mục quang của thiếu trang chủ dừng lại trên mặt Tôn Phùng: “Tôn thúc thúc, cho dù ông hiện giờ có muốn rời khỏi Thí Kiếm Sơn Trang, nhưng năm xưa ông đã chảy máu vì sơn trang, Diệp Thiên Chính ta vĩnh viễn không thể quên được. Không có các người, sơn trang mười năm trước đã sớm bị diệt vong, nói gì tới hôm nay”.

Đệ tử của lão vây quanh nghe được chiến tích huy hoàng của sư phụ năm xưa, trong mắt ai cũng hiển lộ ánh ngưỡng mộ. Phảng phất có hơi không dám tiếp nhận thứ mục quang đó, Tôn Phùng cúi thấp đầu, ấp úng nói một câu bất tất phải cảm ơn, sắc mặt lại thoát đỏ thoát trắng.

“Tôn thúc thúc, nếu ông chịu ở lại kiên trì một thời gian với bọn ta, ta càng cảm tạ ông hơn nữa”. Nhìn thấy Tôn Phùng đã bình tĩnh lại, trong mắt có ánh do dự, thiếu trang chủ của Thí Kiếm Sơn Trang tiếp

tục nói, thanh âm lại càng thành khẩn: “Nếu tin Diệp Thiên Chinh ta, xin ở lại. Ta tất sẽ như phụ thân, tận lực bảo toàn Thí Kiếm Sơn Trang”.

“...”. Đối phương đã bắc thang cho, trung niên kiếm khách cúi đầu, đang đắn đo có nên leo xuống hay không, nhưng nghĩ tới những bộ mặt tái nhợt vật vờ, bụng dạ lại run sợ.

Lần này đầu như Bái Nguyệt Giáo đến tấn công mười năm trước — Mười năm trước tốt xấu gì cũng vẫn là người, nhưng kẻ lần này đến lại là...!

Không khí đột nhiên ngưng đọng lại, đợi chờ hồi đáp của Tôn Phùng, tất cả mọi người đều trầm mặc. Diệp Thiên Chinh nhân thần trấn định, phảng phất ung dung không chút bối rối, ngấm ngấm phẩy phẩy tay với muội muội, ngăn không cho Diệp Thiên Lại lên tiếng. Diệp gia nhị tiểu thư cũng một tà bạch y gắng gượng nhẫn nhịn lời nói đã đến đầu môi, ưu lo nhìn huynh trưởng, nhân thần phức tạp.

Thình lình, trên không có thanh âm phành phạch truyền đến, mọi người đều ngược đầu lên.

Một con bồ câu lông trắng như tuyết hạ mình dưới mái hiên, Diệp Thiên Chinh giơ tay tháo thư tín trên chân bồ câu, mở ra xem, mặt mày tươi cười, đưa thư cho chúng nhân xem: “Các người xem! Đỉnh Kiếm Các đã nhận được tin của bọn ta, Nam Cung minh chủ nói sẽ lập tức phái người đến chi viện, dự tính trong vòng nửa tháng là đến”.

Phong thư truyền vào đám đông, mọi người bàn tán rì rầm vừa mừng vừa sợ.

Tôn Phùng cũng xem qua phong thư, cuối cùng thở dài một hơi, bỏ thanh kiếm này giờ cầm khư khư xuống, xoay mình nhìn thiếu trang chủ, bèn lên nói: “Cung hỉ thiếu chủ... Tại hạ, tại hạ quả đã bị đám quái vật kia dọa đến hồ đồ, thiếu chủ xin đừng trách”.

“Đâu có gì, Tôn thúc thúc là người trông hai huynh muội bọn ta trưởng thành, bọn ta sao lại có thể trách ông?”. Diệp Thiên Chinh cũng ngấm ngấm thở phào một hơi, hồi lễ, lại cất cao giọng nói:

“Bất quá còn phải cầm cự nửa tháng nữa, mọi người phải hết sức hợp tác!”.

“Xin nghe lời thiếu chủ phân phó!”. Thanh âm phản chấn vang lên, kinh thiên động địa, con bồ câu trắng sợ quá gù gù hai tiếng bay đi

Mặt trời cuối cùng đã chìm xuống đỉnh La Phù Sơn, trong làn gió Nam Cương nóng ẩm truyền vọng tiếng húm hắng khe khẽ.

Diệp Thiên Chinh đã về đến Thí Kiếm Các, lại không nhận được ôm ngực ho lên, cảm thấy lá phổi như đang bị mũi dao xoắn nghiền, húm hắng mấy tiếng lẩm bẩm bọt máu màu đen sì.

“Có sao không? Có sao không?”. Bạch y thiếu nữ vừa phủ dụ tâm tình người bên ngoài quay về các, kinh hãi xông qua, hỏi liên thoảng: “Sao lại ho ra máu? Đã khỏi từ lâu mà, sao lại...”.

“Nói nhỏ chút”. Diệp Thiên Chinh lại gắng gượng nói vài tiếng, vỗ vỗ bàn tay nằng:

“Coi chừng người bên ngoài... khục... khục... nghe được”.

Diệp Thiên Lại tuy thất kinh nhưng không hoảng loạn, vào được phòng trên các lấy thuốc, tay chân lạnh lẽo rót trà, dâng lên liền.

“Ài...”. Một ngụm trà đẩy hoàn thuốc lọt qua yết hầu, Diệp Thiên Chinh nhắm mắt dưỡng thần, khe khẽ thở dài.

“Sao vậy?”. Diệp Thiên Lại đón lấy chén trà từ tay hắn, mặt mày lo rầu không yên, chăm chú nhìn hắn.

Đó là dấu vết để lại qua trận đánh Bái Nguyệt Giáo mười năm trước — Trong đại nạn lần đó, thiếu trang chủ mới mười tám tuổi thoát khỏi tay trưởng lão Ma Giáo, kéo muội muội xông ra khỏi Thí Kiếm Các ngàn ngạt lửa, phổi lại đã bị thương. Thật ra đã lành bệnh cũng năm sáu năm rồi, không gặp triệu chứng dị thường từ lâu, gần đây e vì quá lao tâm lao lực, cho nên lại cảm thấy không khỏe.

“Thật sắp không cầm cự được nữa”. Một hồi rất lâu sau, mãi cho đến khi bầu trời sụp tối hẳn, mắt nhắm nghiền, Diệp Thiên Chinh đó giờ luôn luôn ung dung trấn định lại buồn bã thốt một câu, lòng bàn tay che phủ vầng trán nóng hổi.

“Bồ câu đưa thư đó... là huynh giả truyền?”. Trầm mặc một lúc, trong mắt nữ tử vụt bừng sáng: “Người khác có lẽ không nhận ra, nhưng bồ câu trong sơn trang đều do muội chăm sóc nuôi dưỡng -

- Con bồ câu đó tuyệt không phải từ Đỉnh Kiếm Các bay đến!”.

“Khi khi... tin tức đâu có truyền ra được — Trên trời dưới đất, con đường nào cũng bị ‘người đó’ cắt đứt hết”. Vẫn nhắm mắt, thiếu trang chủ Thí Kiếm Sơn Trang cười cười, đến cuối cùng lại húng hắng ho, giơ tay đề lên ngực: “Huynh nhờ Thẩm bá mang bồ câu chạy ra thành ngoài, gắn thư tín giả, rồi thả về, tạm thời an định tâm tình mọi người trong sơn trang”.

“Ngoài sơn trang toàn là cương thi! Vậy Thẩm bá người...?”. Giật mình, chén trà trong tay Diệp Thiên Lại rơi xuống đất, vỡ nát.

“Ông ta là tử sĩ”. Diệp Thiên Chinh nhắm nghiền mắt, dưới mày mi lại có hơi ươn ướt: “Lúc ông ta ra đi đâu nghĩ tới có thể quay về”.

Trầm mặc thật lâu. Một hồi lâu sau, Diệp Thiên Chinh mở mắt, hai huynh muội nhìn nhau không nói gì.

“Lại có thể lừa gạt được bao lâu”. Diệp Thiên Lại có vẻ tuyệt vọng thầm thì, nắm chặt tay ca ca: “Sau nửa tháng, nếu không thấy người của Trung nguyên Đỉnh Kiếm

Các đến, muội sợ mọi người đến lúc đó có muốn chi trì cũng không nổi”.

“Trong nửa tháng, huynh có thể nghĩ ra biện pháp”. Diệp Thiên Chinh hơi chần động, rút tay lại, điềm đạm hồi đáp.

“Có thể có biện pháp gì? Cả đối thủ là ai cũng không biết!”. Nữ tử hiển nhiên không trấn định được như hần, trong mắt lan hần nổi tuyệt vọng, nắm lấy vạt áo hần giật giật, hỏi truy: “Những cương thi đó đâu đâu cũng có! ‘Người đó’ hiện tại xem chừng không gấp vội đánh lên đây, cho nên để bày cương thi vạt vờ ngoài sơn trang —

Có thể đối phương chơi trò mèo vờn chuột cho mệt lử? Chỉ cần hạ lệnh một tiếng, toàn sơn trang... người toàn sơn trang đều sẽ biến thành cương thi!”.

“Buông ra”. Diệp Thiên Chinh mặt biến sắc, nhìn ngón tay muội muội nắm giữ vạt áo mình, đột nhiên trong mắt có thần sắc phức tạp khôn tả, quát khê ra lệnh.

Nhưng thần tình trong mắt Diệp Thiên Lại vẫn kịch liệt như trước, ngón tay kéo vạt áo ca ca, y phục vải gai trắng bạnh chặt. Nàng chợt giơ tay chỉ ngoài song cửa, thanh âm run rẩy: “Huynh nhìn khu vườn đằng sau kia! Muội không dám nói với người bên ngoài... cũng không dám để ai tiến vào. Huynh nhìn kia! Thứ hoa đó, thứ hoa ăn thịt người đó đã mọc trong hậu viên! Tà khí từ dưới đất thấu tới đây, rất mau chóng... rất mau chóng nơi đây sẽ...”.

Trong mắt nữ tử có ánh hoảng sợ, càng nói càng run bần bật, ngón tay cũng bấu chặt hơn, bàn tay trắng muốt giằn giật.

Diệp Thiên Chinh đột nhiên cảm thấy thở không ra hơi, ho kịch liệt, mắt đăm đăm nhìn bàn tay nín chặt vạt áo hần, sắc mặt tái nhợt như chết chóc, tựa hồ căn bản không nghe muội muội nói gì, thỉnh thoảng ra sức đẩy nàng ra: “Buông... buông ra!”.

Một tiếng “rẹt” xé vải, Diệp Thiên Lại mất thăng bằng ngã xuống đất, trong tay còn run run nắm nửa vạt áo rách, kinh hãi khôn cùng.

Diệp Thiên Chinh ho sù sụ, đưa tay chống trán, chợt cười khê, khích động thốt:

“Nó đã đến... Nó đã đến. Nó muốn giết sạch người ở đây, bao gồm cả huynh, không chừa một mạng. Muội đừng nín ta nữa... Chạy mau! Để nó bắt được, muội coi như xong”.

“Ai? Ai đã đến?”. Diệp Thiên Lại bị dáng vẻ trên mặt ca ca làm kinh hoảng, nhất thời quên cả đứng dậy, bản thân hỏi ngược, hỏi xong bỗng biến sắc mặt, vụt suy đoán sự tình đáng sợ gì đó, thoát miệng rú lên: “Là thị? Là thị?”.

“Là nó”. Bọt máu đen thui nhả ra khỏi miệng, lá phổi chừng như lại cảm nhận được không khí máu lửa lan tràn đương thời, co thắt kịch liệt. Diệp Thiên Chinh húng hắng ho, khoe miệng lại hé một nụ cười mỉm phức tạp, từ từ lấy cái bao vải trong mình, mở mảnh vải rách ra.

Hiển nhiên là xé toạc xuống, mảnh vải tàn khuyết không toàn vẹn, nhưng vẫn có thể nhận ra chất vải tốt mịn. Một bên viền tơ vàng thủ công tinh tế, bên kia tựa mép, tựa hồ bị xé từ trên y phục.

Nhưng vật làm cho nữ tử dưới đất rú lên lần nữa lại là một ấn ký trên mặt mảnh vải — Huyết thủ ấn!

Một dấu bàn tay màu máu đỏ sẫm nho nhỏ in trên miếng vải xé rách, trông thật sống động, phẳng phất muốn vọt ra giăng thẳng một bạt tay!

oOo

Trong khu trại hoang phế giữa đêm khuya, huyết quang và kiếm quang đan dệt.

Con trai duy nhất của Đỉnh Kiếm Các chủ, thiếu chủ của Nam Cung thế gia, Nam Cung Mạch hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm rồi, cũng có thể coi là đã quen biết không ít kỳ nhân dị sĩ, trong võ lâm thế hệ mới cũng có thể gọi là nhân vật đỉnh điểm — Nhưng đêm nay, gã hốt hoảng cảm thấy mình đang trong một cơn ác mộng không tỉnh dậy nổi.

Láy động trước mắt toàn là những bộ mặt cương thi tái mét, nhãn cầu mờ đục không nháy chớp, thò những cánh tay trắng nhợt nắm bắt người, những “người” đó tựa hồ căn bản không biết tránh né, càng không biết sợ sệt, cứ tranh nhau dồn dập quăng mình lên Diệt Hồn kiếm của gã, những cánh tay thúi rửa, chẳng chịt vết thương gợn lên, như một cánh rừng trắng nhợt.

Gã phát huy “Bổ Thiên kiếm pháp” của Nam Cung gia đến cực độ, ánh bạc ngập trời, hộ vệ trên dưới toàn thân không một kẽ hở.

Nguyệt quang thăm đậm, Diệt Hồn kiếm tương truyền có tác dụng tịch tà đan thất màn ánh sáng màu trắng bạc, bao giữ quanh mình gã. Rìa ngoài màn sáng tung toé một lớp huyết quang lờn lợt, không ngừng có tay chân cương thi bị cắt đứt, bắn rải huyết quang vệt bay ra ngoài.

Tiếng địch kỳ quái kia vẫn đang truyền vọng dưới màn đêm, như tiếng khóc nức của một đứa bé. Giữa âm điệu, cương thi đầy ngập khu trại đều tập trung hướng về vị trí của gã, vài tên thụ thương ngã gục, lại có biết bao cương thi lập tức vẩy bọc ụa lên.

Nam Cung Mạch nhìn ánh trăng vừa lên đến giữa trời, bụng hừng dâng một nỗi lo sợ khẩn trương — Lối đánh này tiêu hao thể lực cực kỳ, gã có làm gì cũng đâu thể cầm cự đến rạng đông. Nếu không mau nghĩ ra phương pháp thoát thân, thì...

Ý niệm chuyển động cấp tốc trong đầu, nhưng kiếm trong tay lại không dám ngừng giây phút nào, nháy mắt lại đã chém đứt tả thủ của một cương thi nhào tới. Cương thi đó há hốc miệng, sắc mặt trắng nhợt, lưỡi lại một màu đỏ tươi quỷ dị, không ngờ không cảm thấy đau đớn chút nào, trái lại còn tiếp tục lao lên kiếm của gã.

Sát na trước khi Diệt Hồn kiếm đâm xuyên qua tim cương thi đó,

Nam Cung Mạch vụt nhận ra khuôn mặt méo mó trước mắt, thoát miệng la lên:

“Trâu hộ pháp!”.

Chỉ mới có ngần ngợ một chút, hữu thủ còn lại của cương thi đã mò thẳng sang, bầu một vệt rỉ máu trên vai trái của Nam Cung Mạch. Họ Nam Cung huy kiếm gạt vội, “phập” một tiếng xuyên qua tim.

Cương thi ngã gục, trên cổ đột nhiên có một vật bé cực kỳ rời khỏi thi thể, bay bắn ra.

Nam Cung Mạch định thần giờ kiếm ngăn đỡ, “keng” một tiếng, bàn tay chấn động tê dại. Nhưng gã đang không kềm được nỗi kinh hãi trong lòng, ngây người nhìn thi thể nằm dài dưới đất, khuôn mặt quen thuộc đó đang tắm trong vũng máu, như một trường ác mộng.

Đó là Trâu Thế Long, một trong sáu hộ pháp của Đỉnh Kiếm Các, rất được phụ thân tin cậy, hai tháng trước đã ủy thác cho lão dẫn tùy tùng mang lễ vật lên La Phù Sơn Thí Kiếm Sơn Trang, một lần nữa xin nghênh đón nhị tiểu thừa xuất giá —

Trâu hộ pháp đi rồi lại không có tin tức, phụ thân nghĩ Diệp thiếu trang chủ lại dở trò cũ, lưu giữ người đến nán nã nhiều ngày, lại dùng đủ thứ lý do đình nán hôn sự. Nam Cương đường đi xa xôi, khó thông truyền tin tức, Đỉnh Kiếm Các chủ tuy xưng bá Trung nguyên, lại cũng chỉ có thể ngồi đợi tin.

Không ngờ lại nhìn thấy Trâu hộ pháp ở đây... Trâu hộ pháp đã trở thành cương thi. Gã không ngờ còn tận tay giết chết lão.

Nam Cung Mạch kinh nghi đứng yên tại chỗ, dăm dăm nhìn thi thể dưới đất, ngược đầu lên, liền thấp thoáng nhận ra trong những khuôn mặt trắng tái kia có mấy người quen biết: không phải là người của Thí Kiếm Sơn Trang, mà là người của Đỉnh Kiếm Các cùng đi với Trâu hộ pháp đến Nam Cương.

Những người đó lê lét bước chân, mặt mày dờ dẫm ép về phía gã. Nam Cung Mạch hơi Diệt Hồn kiếm ngơ ngẩn nhìn những gương mặt quen thuộc thất thần đó, bàng hoàng như mộng mị.

Tiếng địch tiếp tục truyền lại giữa bóng đêm, tản phát trong làn gió, thê thảm như khóc than, âm điệu dần dần chuyển thành khẩn trương. Đám cương thi bỗng giật nảy mình, phảng phất nhận được chỉ lệnh gì đó, lập tức gia tăng tốc lực mau chóng ủa sang từ khắp mọi phương hướng.

Chỗ trên vai trái bị Trâu hộ pháp bầu cào hơi tê tái, dần dần lan truyền, Nam Cung Mạch vùng kiếm men sát tường tháo lui, nhìn cương thi đặc kín bốn bề tràn sang, chợt điểm nhẹ mũi chân, thân tốc vọt lướt đi, nhảy lên mái nhà, nhắm phương hướng tiếng địch vang vọng kia dốc toàn lực chạy đến.

Cần phải chế ngự người chặn dất bầy cương thi, người thổi địch ẩn mình trong đêm tối trước khi chất độc phát tác.

4. Huyết Anh

Tòa mộc lâu đồ nát đó từng là Tự Nghĩa Sảnh của Phù Phong Trại thời kỳ hưng thịnh. Nhưng giờ đây đã sụp đổ quá nửa, màu xanh dày kín đặc thù của miền Nam Cương đã nuốt chửng lấy nó, cỏ dại rậm rạp, dây leo bò lan, trùng trùng điệp điệp vây cuộn mộc lâu.

Nam Cung Mạch dừng bước trước lâu — Xung quanh mộc lâu nở từng mảng từng mảng lớn những bông hoa màu đỏ quý dị kia!

Nguyệt quang thăm đậm, cương thi găm gù xa xa, trước mắt những đóa hoa nở rộ cuồng dại phóng tưng làm sao, phảng phất lửa đỏ phụt bùng. Nở đó lại tàn, kết thành hạt hoa, bên trong thấp thoáng có gì đó động đập, phảng phất muốn ngo ngoay thoát khỏi vỏ.

“Người nào ở đây giả thần giả quỷ?”. Không muốn khinh suất mạo hiểm, gã dừng bước trên con đường mòn, muốn dùng lời nói khích kẻ thổi địch bên trong đi ra, tuy biết đối phương vị tất đã trúng kế: “Có ngon thì ra đây, để Diệt Hồn kiếm của Nam Cung thiếu gia gặp một phen!”.

Nhưng vượt ngoài ý liệu, lời nói vừa dứt, tiếng địch u oán kia vụt ngưng bật.

Im lặng một hồi thật lâu, gió đêm càng buốt lạnh, thanh âm bên trong lại khe khẽ lặp lại một câu, không ngờ lại là thanh âm hài tử bé thơ, giọng điệu lại lão thành đến quỷ dị: “Diệt Hồn kiếm?... Nam Cung?...”.

Chợt tiếng cười lạnh trầm thấp vang lên: “Không trách có thể dả thương dám cừu đen của ta, thì ra là dùng Diệt Hồn kiếm... Hắc hắc, Đỉnh Kiếm Các Nam Cung thế gia? Lại đến đón dâu nữa à? Người dâu thế nào đón Diệp gia nhị tiểu thư về nữa — Ấ sớm muộn gì cũng biến thành hắc dương của ta thôi”.

“Hắc dương? Người muốn nói những người kia?”. Nam Cung Mạch nghe giọng nói đó, không biết tại sao trong lòng bỗng rung mình, lạnh tận đáy tim, lại không cầm được sát khí dâng tràn: “Yêu nữ kia, người dùng yêu thuật gì hại những người đó?”.

“Cái gì?”. Thanh âm trong lầu cười khe khẽ: “Bọn chúng rất khỏe mà. Thành hắc dương nhi của ta thì đầu còn cảm thấy đau đớn, cũng không còn cảm thấy thương tâm, càng không cần phải hơi đao kiếm chém chém giết giết nữa, hàng ngày cứ an an tĩnh tĩnh ngủ say rồi tản bộ — không phải tốt hơn nhiều so với làm người giang hồ sao?”.

Quả nhiên là kẻ điều khiển bày cương thi kia... là kẻ chặn dất bày cừu chết.

Nam Cung Mạch lợi dụng sát na tiếng nói đó đang thăm thì, không chút do dự hít một hơi nhún chân bay lướt đi, dùng chiêu cuối cùng “Thạch Phá Thiên Kinh” trong Bồ Thiên Kiếm Pháp đâm xộc vào một chỗ trong tòa mộc lâu!

Chiêu đó hung mãnh đến mức có thể đánh phá bất kỳ một chướng ngại nào.

Nhưng trong mộc lâu chỉ truyền ra một tiếng địch khe khẽ, tất cả những hạt hoa bung vỡ trong nháy mắt, vô số vật bé tí xú bắn ra, vù vù rít gió đập về phía Nam Cung Mạch đang lơ lửng trên không.

Màn mưa tử vong dày kín đó khiến cho gã có muốn tránh cũng không thể tránh. Đang gấp vội, gã chỉ còn nước bay lùi ra sau, xoay mình hạ về chỗ cũ, múa kiếm hộ thân.

Lợi hại quá! Nó chưa từng động tới một ngón tay mà đã làm cho gã không có cách nào ép tới một bước! Thật ra là yêu nữ nào đây?

“Nam Cung công tử, ta khuyên người đừng nên vọng động, ngoan ngoãn làm hắc dương của ta cho xong”. Giữa màn đêm, thanh âm đứa bé trầm thấp truyền vọng, cười hăng hắc. Cửa “kẹt” một tiếng hé mở, bên trong không ngờ đèn lửa huy hoàng, một thân ảnh bé nhỏ đang ngồi dưới ánh đèn, y phục đỏ rực, mặt mũi giấu khuất trong bóng tối, đang vuốt ve đoản địch: “Người nhìn những đóa hoa kia xem... Mạn Châu Sa Hoa xinh xắn như vậy, người không thích sao?”.

“Mạn Châu Sa Hoa?”. Nam Cung Mạch khoé mắt liếc những đóa hoa đỏ tươi nở san sát, kiếm trên tay lại không dám ngưng múa may, ngăn chặn những vật nhỏ xíu đang bay sang như mưa, thoát miệng thấp giọng hỏi: “Hoa cho cương thi ăn?”.

“Hi hi... Đó vốn là loài hoa sinh trưởng ở nghĩa địa tối tăm ẩm thấp, được gọi là hoa của người chết, hay Bỉ Ngạn Hoa — Bất quá người Thiên Trúc gọi nó là Mạn Châu Sa Hoa, người không thấy cái tên đó rất đẹp sao?”. Trong mộc lâu vang lên thanh âm cười cợt của hài tử đó, giải thích từ tốn. Đột nhiên tiếng địch lại vọng một tiếng ngắn gọn, không đợi Nam Cung Mạch có phản ứng, những vật nhỏ leng keng liên miên đập lên kiếm của gã vụt quay ngược lại, tụ thành một luồng sét tối sầm, vù vù xộc vào bên trong cửa.

Hài tử bé nhỏ kia mở một cái lọ sành đặt kề bên, lại thổi địch điều khiển những vật nhỏ kỳ quái kia xếp thành một hàng, thần tốc bay vào trong lọ, bàn tay nhỏ nhắn đập nắp lại.

“Mạn Châu... Sa Hoa?”. Nam Cung Mạch lặp lại, thấp thoáng nhớ mình từng nghe Mặc thần y trong Đỉnh Kiếm Các có nói đến thứ hoa xuất xứ ở Thiên Trúc đó, cười lạnh: “Nói vậy, Mạn Châu Sa Hoa vì đặc tính thích ẩm thấp tối tăm cho nên mới mọc trong nghĩa địa, bản thân lại không có độc, làm sao giống mấy thứ đó được!”.

Đèn lửa chấp chờn, khuôn mặt hài tử ẩn trong bóng tối, khoé miệng lại có một nụ cười quỷ dị: “Thứ Mạn Châu Sa Hoa của ta làm sao có thể coi là vật bình thường được? Nó mới thật là hoa của người chết đó — Có thể giúp những ai thi thể vốn đã rửa nát lại sống dậy từ lòng đất, trở thành hắc dương nhi cho ta sai sử”.

“Dựa vào loài trùng kia?”. Nam Cung Mạch cười lạnh vút mũi chân đá một cây hoa đỏ hạt bung toét.

“Ài, thật là thiếu kiến thức, côn trùng gì chứ? Đó là Ảo Cổ — là vật hiếm có, biết bao nhiêu người vô lâm cả đời cũng không nhìn thấy được!”. Hài tử vẫn là hài tử, bị câu nói châm chọc của gã làm tức khí, gờ cái lọ sành lắc lắc. Tuy ở cách đằng xa, Nam Cung Mạch không khỏi thất kinh, sợ đám quái vật kia lại bị thả ra nữa, lập tức gờ kiếm hộ thân.

“Hi hi... Xem người hoảng vía kìa”. Dưới ánh đèn, đứa bé nhỏ nhắn kia phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, ôm lợ sành vào lòng nói: “Áo Cổ của ta biết nghe lời nhất. Nếu ta không cho chúng ra, chúng sẽ nằm yên không loạn động. Hàng ngày chỉ cần thả chúng ra một lần đi ăn hạt Mạn Châu Sa Hoa thôi”.

Nam Cung Mạch cúi xuống nhìn mấy bụi Mạn Châu Sa Hoa khô héo sau khi khai hoa kết quả, bỗng mình bạch hết: “Người là Cổ bà! Phải không? Người nuôi Áo

Cổ, cho đám độc vật đó ký sinh trên những đóa hoa kia — Hoa nở đến đâu, bầy cổ độc kéo lan đến đó! Những người kia bị người hạ cổ trùng khổng chế, trong người có cổ trùng ký sinh, cho nên phải ăn hoa để bảo tồn sự sống, phải không?”.

Một loạt câu hỏi khiến cho người trong mộc lâu trầm mặc một hồi, đột nhiên cười khàng khặc: “Phải đó... Không ngờ Nam Cung công tử thông minh tuyệt đỉnh, ta còn cho người là một tiểu tử khờ khạo không biết dùng trí óc chứ!”.

“Người là ai?”. Cuối cùng đã rõ nạn tai tàn diệt do đâu mà ra, Nam Cung Mạch vừa phẫn nộ vừa rùng mình, đưa tay ấn trên kiếm, khẽ giọng quát hỏi.

“Ha ha...”. Hài tử bên trong cười cười, hồi đáp một câu vượt ngoài ý liệu: “Muốn biết ta là ai? Người qua đây nhìn ta là biết mà!”.

“Được, ta đến xem xem người thật ra là người hay là quỷ!”. Không có cách nào đoán ra trong lời mời mọc gây hấn của đối phương có ẩn hàm tâm cơ gì, Nam Cung Mạch đáp gọn lỏn vài tiếng, thả bước lên con đường đá — Bất kể ra sao, có thể đến gần bên yêu nữ kia, đối phó ả chắc dễ hơn phần nào!

Vết thương trên vai trái đã tê dại từ lâu, thậm chí từ từ lan ra, đã lan đến dưới nách, xộc tới vùng tim. Đêm nay cho dù bỏ mạng tại đây, cũng phải giết cho được yêu nữ kia — Nếu không, cứ để cho ả hoành hành thỏa thích, e rằng ngày sau lắm họa hoạn!

Nhìn thấy đối phương không ngờ lại thản nhiên chấp nhận lời mời, khoé miệng nữ đồng tử sao lại hé một nụ cười, khe khẽ thở dài một hơi. Bàn tay trắng tái nhỏ nhỏ hơi động đậy, giữa đèn lửa mong manh đột nhiên có nhiều bóng đen lay động, vẩy đến sau lưng ả.

Từng bộ mặt gỗ đá ngay đơ thình lình hiện ra, ánh nến nhuộm một lớp vàng nhạt trên làn da tái nhợt, bóng tối mập mờ lại càng khiến cho mặt mũi thêm phần quỷ dị méo mó. Trong mộc lâu không ngờ có biết bao nhiêu là cương thi tụ tập, phảng phất nghe thấy hiệu lệnh không thành tiếng liền thiêu thiêu không hơi không tiếng đi qua, ùn ùn xếp lớp đằng sau thân ảnh bé bỏng dưới đèn, như một bầy cừu đen thuần phục.

Một chân Nam Cung Mạch vừa bước lên bậc thang gác của mộc lâu, cây gỗ mục nát phát ra tiếng loạt xoẹt vỡ vụn. Gã nhìn thấy đám cương thi vân tập sau lưng nữ đồng tử, không khỏi chấn động thần hồn.

Gã nhận ra hai người trong số chính là La Bạch Quý và Sử Giải trong Tứ đại danh kiếm của Thí Kiếm Sơn Trang!

Bầy cương thi này không khác gì với đám bên ngoài, tuy mặt mày tái nhợt không lộ chút vui buồn, nhưng tròn mắt lại vẫn sáng rõ, Thái Dương huyết vồng lên, hiển nhiên nội gia công phu đã có tu vi nhất định. Những cao thủ võ lâm của ngày xưa giờ lại im ỉm dồn cục đằng sau nữ đồng tử, buông tay chờ lệnh. Gió đêm len vào, rèm trúc giăng bốn bề tòa lâu tốc bay, nguyệt quang lẳng lẳng xuyên qua, rải rắc lên bầy thú bị thuần phục đó.

Đèn lửa chập chờn trong gió đêm, nữ đồng tử mặc y phục đỏ rực, mái tóc đen tuyền xỏa dài, gương mặt vẫn còn sâu kín trong bóng tối, bàn tay nhỏ nhắn trắng nhợt bùng một cái lợ sành đưng đây Áo Cổ.

Tình hình quỷ dị đó khiến Nam Cung Mạch cảm thấy như không còn trên trần thế.

Nhưng gã chỉ hơi ngần ngại một chút, tiếp tục leo lên mười bậc.

Nhìn thanh y nam tử hơi kiêu từ dưới thềm đi về phía mình, có lẽ bị khuôn mặt quyết chí liều chết của đối phương áp đảo, nhân quang tràn trề sát khí của nữ đồng tử đột nhiên mờ mịt đi, bàn tay nhỏ nhắn hắt khe bên trên lợ sành, chỉ vì phía cửa lớn.

Nam Cung Mạch vừa bước qua cửa lớn, hai cánh tay bắt chéo, hai cương thi mặt mày cứng đờ cản chặn gã.

“Nam Cung Mạch, nghe cho rõ đây”. Trầm mặc một chốc, tựa hồ có do dự, thanh âm của nữ đồng tử lại vang lên, lạnh lùng thốt: “Thấy người can đảm không sợ chết, bây giờ mau quay lại lập tức cho ta, rời khỏi Phù Phong Trại, theo đường cũ hạ sơn, ta không những cho người thuốc giải, còn bảo đảm sẽ bắt đám cừu đen ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ”.

Thình lình thoát miệng nói như vậy, thật khiến Nam Cung Mạch ngớ người, gã cười lạnh: “Tốt vậy sao?”.

“Sao phải khổ ải tìm chết? Cho dù ta tha cho người đi lên Thập Kiếm Sơn Trang, cũng có đi chứ không có về. Nơi đó sớm muộn gì cũng phải biến thành một nghĩa địa, không thể nào có người sống sót đi xuống!”. Bàn tay nữ đồng tử dịu dàng vuốt ve cái lọ sành, Áo Cổ bên trong tựa hồ cảm thấy được sát khí đang trào dâng trong lòng chủ nhân, liền bay rào rào bên trong, ánh mắt của hài tử trong bóng tối sắc lạnh như dao, lạnh đậm thốt: “Người bây giờ nếu quay mình bỏ đi, thì chuyện giữa ta và La Phù Diệp gia sẽ không dính dáng chút xíu nào tới người. Nếu người còn bước tới thêm một bước, thì cả đường về cũng không còn nữa đâu!”.

“Cái gì?”. Nam Cung Mạch cảm giấy cơn tê dại trên vai càng lúc càng lan đến sát vùng tim, biết nếu không áp đặt thủ đoạn thì sẽ không còn chịu đựng được bao lâu nữa, liền thu kiếm lại, cười nói: “Đã là còn có thể toàn thân thoái lui, đương nhiên không có ai ngu khờ đi tìm chết”.

“Khà khà”. Đèn lửa phảng phất bị gì đó thôi thúc, lách động kịch liệt một hồi, khoé miệng của nữ đồng tử hé một nụ cười tàn độc dưới ánh đèn. Đáp án đó hiển nhiên đã đẩy động cơ sóng kỳ dị trong lòng gã, nhưng cuối cùng vẫn giữ bình tĩnh. Giữa tiếng cười lạnh, bàn tay nhỏ nhắn hất nhẹ, một viên thuốc màu xanh lục bay lọt vào lòng bàn tay Nam Cung Mạch, sau đó chỉ ra ngoài cửa: “Đi!”.

“Đa tạ cho thuốc”. Thuốc chỉ nằm gọn trong lòng bàn tay gã một chốc lát, lập tức nuốt chửng vào bụng. Nam Cung Mạch ôm quyền, cũng không khách khí nữa, lập tức rút chân ra. Cương thi trong phòng hiển nhiên đã tiếp được mệnh lệnh của chủ nhân, đứng đờ tại chỗ, mặc cho gã đi ra. Nam Cung Mạch có vẻ muốn đi cho mau, vừa đi vừa ngoái đầu lăm lăm: “Thật xui xẻo, gặp phải hạng yêu...”.

Giây phút bước ra ngưỡng cửa, mũi chân của gã vụt chấm xuống đất, thân hình như ánh chớp quẹo vụt trở lại!

Giữa không trung gã rút kiếm “xoảng” một tiếng, chiêu “Thạch Phá Thiên Kinh” như luồng sét chói lòa đâm về phía nữ đồng tử dưới đèn!

Lần này chỉ cách có một trượng, một kiếm đó của gã nội trong một sát na có thể đâm xuyên mi tâm của yêu nữ kia. Cho dù gã có lập tức điều động cương thi bảo vệ mình, gã cũng có thể giết chết gã trước khi lời phù chú lọt khỏi đầu môi!

Nữ đồng tử “a” lên một tiếng, thanh âm còn chưa thoát ra, những bàn tay cương thi cứng đờ đã giơ lên. Chớp mắt đó, Diệt Hồn kiếm rít gió lao qua, xuyên phá không gian đâm thẳng vào mi tâm gã!

Trên gương mặt mỹ lệ thơ ngây cuối cùng đã có một dáng vẻ khó tả, mái tóc đen tuyền bị kiếm khí phản phát thổi tung, để lộ đường nét. Dưới ánh đèn, nữ đồng tử ngược đầu, nghênh đón thanh kiếm sắc bén xé gió đâm tới, khoé môi lướt qua một nụ cười như có như không.

Cái ngược đầu đó, nụ cười đó như sét đánh, chấn động đến mức hồn phách của Nam Cung Mạch tán tác trong một sát na.

Không phải, không phải...!

Ánh mắt định thần nhìn gương mặt non nớt ngược lên dưới đèn, bàn tay chợt mất hết sức lực.

Một kiếm đó đâm đến trước mặt, kiếm thế cạn kiệt, nữ đồng tử ngồi bất động dưới đèn, chỉ mỉm cười nhấc tay kẹp giữ mũi kiếm sắc nhọn đâm đến mi tâm, đôi mắt đen nhánh nhìn theo trường kiếm chói ngời, đôi diện mục quang kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi của Nam Cung Mạch, khoé miệng hiện một nụ cười quỷ dị: “Đâm không được phải không? Người rất thích tiểu cô nương đó phải không? Cho nên liều chết muốn lên La Phù Sơn?”.

“Bái Nguyệt Giáo? Yêu pháp?”. Nam Cung Mạch nhìn gương mặt thân quen lại nở một nụ cười âm trầm xa lạ như vậy, nháy mắt lại thấy vầng trăng lưỡi liềm vẽ bằng bột phấn vàng trên mặt nữ đồng tử, vụt thấu hiểu, quát lớn một tiếng, phất tay quấy động trường kiếm, muốn đâm tới nữa.

Nhưng vô số cương thi đã vây đến sau lưng gã, thò những bàn tay tái mét bầu giữ gã. Gã muốn vùng vẫy, rõ ràng đã uống giải được, nổi tê dại vùng tim sao bỗng kịch liệt hẳn, ngón tay vừa siết giữ Diệt Hồn kiếm, chợt trước mắt tối sầm, “reng” một tiếng, trường kiếm hệt rút xuống đất.

Lại một cơn ác mộng dằng dặc, hỗn loạn, âm ám, tuyệt vọng.

Tựa như từ khi tiến vào khu vực La Phù Sơn, gã phảng phất đã bước vào ảo cảnh, trước mắt dâng hiện vô số tình cảnh hoang đường quỷ dị không thể tưởng tượng được. Gã không nhìn thấy một tia sáng nào khắp bốn bề, sơn dã đầu đầu cũng là cương thi. Lúc rút kiếm, gã tự nhủ cần phải không ngừng chiến đấu vì mình, chỉ cần dao động một chút xíu, gã liền sẽ sụp đổ trong mục quang âm lãnh của nữ đồng tử áo đỏ kia.

Hôn hôn mê mê, xuyên qua đêm tối tràn ngập máu tanh, gã nhìn thấy quá khứ xa vời.

Trên La Phù Sơn hoàng hoa nở rộ, như mây hồng quyện núi. Cánh hoa rải rắc dưới gốc, là bị kiếm khí đánh rơi. Hình bóng hai thiếu niên và một hài tử tọa ngồi trong ký ức.

Nha đầu đôi mắt to tròn ngồi trên cây phượng hoàng, ngón tay xỏ vào mái tóc, hai chân đong đưa cười khúc khích nhìn.

Gã từ từ nhớ lại... Có phải là gã và Thiên Chinh đang luyện tập kiếm pháp? Thuở thiếu niên bọn họ là bằng hữu nghĩa khí tương đầu, có thể sống chết có nhau. Hai thiếu niên trong lòng không một chút phân chia môn phái giang hồ, tuy xuất thân từ hai thế gia khác biệt, bọn họ lại không dè dặt trao đổi nghiên cứu tuyệt học với đối phương, mỗi một chút tiến bộ đều cùng nhau tận hưởng. Sự giao lưu hữu ích đó, thêm vào thiên tư xuất chúng của bọn họ, có lẽ là căn cơ giúp bọn họ trở thành ngôi sao mới ở Trung Nguyên và bá chủ vùng Lĩnh Nam sau khi bọn họ trưởng thành.

Tỷ thí có lúc thắng có lúc bại, nhưng mỗi lần Thiên Chinh thắng được một chiêu nửa thức, tiểu nha đầu kia liền vỗ tay hoan hô, hết sức tán tụng ca ca mình; nếu bất hạnh thua gã, gần như nguyên tảng cây chỉ còn lại một trái thối.

Gã tuy không quen được cưng chiều, nhưng cũng xuất thân thế gia, từ nhỏ đã được chú ý chăm sóc tôn sùng — Nhưng trong mắt tiểu nha đầu kia, ngoại trừ ca ca của ả ra, căn bản đâu còn người nào khác. Gã từng bực bội trong lòng, nỗ lực muốn vượt hơn Thiên Chinh mọi mặt — Nhưng bất kể gã có đánh bại được Diệt Thiên Chinh đến cỡ nào, đối với nha đầu kia, đó vĩnh viễn chỉ là thời gian gã giành đoạt ca ca với ả, khiến cho ca ca không thể chơi đùa phá phách với ả cả ngày.

Nộ hỏa và nổi bực tức bùng cháy ngày nổi ngày. Cái hôm quyết định hôn sự, nha đầu kia không ngờ lại nhảy phốc tới đâm đá gã, miệng oang oang muốn ca ca chứ không muốn gã — Giây phút đó cơn cảm phẫn của gã cuối cùng đã bộc phát, bất giữ lấy tiểu nha đầu đó, lại không biết làm sao mà dạy dỗ.

Sát na do dự, gã nhìn thấy trên gương mặt non nớt của nữ hài tử đó lấm tấm một lớp lông măng li ti dưới ánh mặt trời trong lành — Cái gọi là “nha đầu lông măng còn hôi mùi sữa”, đại để là vậy phải không? Gã chợt không nhịn được cười, cảm thấy gương mặt đỏ phừng phực đó giống như một trái đào phúng phính, khiến người ta muốn cắn một miếng.

Nhưng ý tưởng đó làm cho gã phân tâm, cổ tay liền lập tức bị ngoạm một cái, đau thấu xương.

“Ta muốn gả cho ca ca! Không thêm người!”. Chạy tuốt đằng xa, nha đầu hung hăng hẳn học tròng gã, le lưỡi làm mặt quỷ với gã, nhảy tọt vào lòng huynh trưởng.

Giây phút đó, bàn tay gã ấn trên chuôi kiếm. Sau này gã mới chợt hiểu ra, thì ra biết bao nhiêu năm qua, mình luôn luôn thích gây gỗ không ngừng với nha đầu kia, chọc tức ả, ăn hiếp ả, chính là vì chỉ có khi ả nổi nóng mới dòm đến mình, không phải như thường ngày chỉ nhìn duy nhất một huynh trưởng.

Lần đó, gã phá lệ, không thềm cáo biệt Thiên Chinh, ngạo nghễ một mình hạ sơn ra đi, trong đầu một cơn giận dữ không tên. Sau khi hạ sơn mới hối hận — Nhưng cuối cùng muốn giữ mặt mũi, không quay về xin lỗi.

Lần từ biệt đó cũng hơn một năm trời. La Phù Sơn Diệt gia hai năm đó xảy ra vô số biến cố.

Đầu tiên nghe nói Bái Nguyệt tà giáo vùng Miêu Cương khai chiến với Thí Kiếm Sơn Trang, song phương thương vong nặng nề — Trung Nguyên và Nam Cương qua lại bất tiện, đến lúc tin tức truyền về, phụ thân

quá lo âu, lập tức cho hộ pháp trong Các cùng nhi tử dẫn nhân thủ đi trước, nhưng gã lại có hơi chần chờ.

Nha đầu kia không phải nói ca ca của ả lợi hại nhất sao? Sao lần này lại muốn nhượng cho gã xuất thủ? Thiếu niên mười tám tuổi trong đầu bực tức ngẫm nghĩ, mà lại cũng lo cho an nguy của cô ả bé bỏng kiêu sa ngang ngược kia, nên vẫn ngựa không dừng vó dẫn người đến La Phù Sơn cách xa ngàn dặm.

Nhưng khi đoàn người bọn họ đến nơi, trường huyết chiến đã trôi qua. Những người quen trong sơn trang đã thương vong quá nửa, tường vách vườn tược đổ nát vẫn còn dấu tích lửa dữ thiêu đốt — Nghe nói Bái Nguyệt Giáo một độ đã công nhập Thí Kiếm Các, cuối cùng lại bị lão trang chủ dẫn người đánh lui.

Diệp lão trang chủ tuy đã bại tà giáo, bảo vệ được Thí Kiếm Sơn Trang, lại một lần nữa giành được danh vọng trong liên minh Lương Quảng, nhưng cũng mình mang trọng thương qua trận kịch chiến lần đó. Không lâu sau khi nhân mã của Đỉnh Kiếm Các đến, gã còn chưa kịp yết kiến bậc trưởng bối thì tin Diệp lão trang chủ tạ thế đã truyền ra. Nội trong một đêm, thiếu gia của Nam Cung thế gia lần đầu tiên cảm nhận được sự vô thường và mùi vị máu tanh của giang hồ.

Trong tang lễ gã thêm một lần nhìn thấy nha đầu kia, dung mạo vẫn như xưa, chỉ là trên mặt đương nhiên không còn hồng thắm như ngày xưa, vừa trắng tái vừa cứng đờ, cặp mắt theo huynh trưởng quỳ trước linh cữu, lạy trả lễ các vị võ lâm nhân sĩ đến viếng. Lúc gã đại biểu Đỉnh Kiếm Các dâng hương, ả cũng không nhìn gã, chỉ cúi mình ngay đơ, cúi đầu hành lễ.

Lần đầu nhìn thấy nha đầu hung hăng có dáng vẻ thê thảm đó, trong lòng gã bỗng trào dâng nỗi thương tâm chưa từng có, liếc qua hảo hữu đứng bên cạnh, thấp thoáng tự mãn: uống cho ả một dạ ý lại vào người, người lại không thể bảo vệ ả được chu toàn — Nếu sau này Tiểu Diệp Tử gã vào nhà Nam Cung, quyết không thể xảy ra chuyện như vậy nữa.

Sau khi chôn cất xong, gã thấy gương mặt cô ả thủy chung vẫn nhợt nhạt, dờ dẩn như một con búp bê thất thần, lòng bỗng nhói buốt, nhịn không được muốn nói chuyện với nha đầu đó. Ý niệm mãnh liệt đến mức Nam Cung công tử luôn luôn chấp nhất thể diện đã không ngại thất lễ, bưng bả theo con đường mòn quen thuộc ngày xưa, chạy đến hậu viện tìm thiếu nữ vị hôn thê.

Nhưng ả gặp gã chỉ rú lên một tiếng, dùng tay áo che mặt thoái lui liên hồi, lập tức kêu thị nữ đuổi gã ra.

Quả nhiên có tiến triển! Trước đây đích thân động thủ đánh người, hiện giờ không ngờ lại biết sai bảo kẻ dưới.

Gã cười lạnh, lại nào có chịu đi. Đang nhón nháo, Diệp gia đại công tử đi đến, không ngờ có vẻ kinh hoảng, kéo gã ra khỏi khuê phòng, định thần cười khà:

“Thiên Lại đã mười bốn, sắp cập kê, Nam Cung gia và Diệp gia đều là võ lâm thế gia, đừng nên phóng túng quá”.

Gã ngạc nhiên nhìn hảo hữu, không ngờ mình bị đối phương đem cái mũ lễ giáo chụp lên đầu, chỉ cười lạnh thốt: “Được, vậy đợi năm sau đến khi Tiểu Diệp Tử cập kê, ta đến đón dâu”.

Diệp Thiên Chính bỗng giật nảy mình nhìn gã, tròn mắt thần sắc phức tạp, phảng phất muốn nói lại thôi. Một hồi lâu sau cũng điềm đạm nói: “Gia phụ mới qua đời, phận làm con phải ba năm đeo tang báo hiếu, cho nên Thiên Lại thời gian này bất kể ra sao cũng không thể xuất các”.

Phảng phất nhận thấy giọng nói của hảo hữu không được tự nhiên, gã lạnh lùng ngược nhìn, Diệp Thiên Chính lại đã xoay mình bỏ đi.

Sự lúng túng gượng gạo khôn tả đã xuất hiện lần đầu tiên giữa hai chí hữu cùng sống vai trưởng thành. Gã ở lại La Phù Sơn thêm vài ngày, giúp lo liệu những chuyện lặt vặt trong sơn trang, nhưng luôn cảm thấy từ Diệp Thiên Chính cho tới mấy vị trưởng lão còn lại trong sơn trang không mục quang nào không ẩn hàm chút thâm ý, phảng phất có che giấu vô số sự tình.

Gã tính khí cao ngạo, con người thẳng thắn, cuối cùng không có cách nào chịu đựng nỗi không khí lạnh đậm thâm bí kỳ dị ở đó, xoay mình cáo từ. Vượt ngoài ý liệu, trong Thí Kiếm Sơn Trang không ngờ không có ai muốn lưu giữ gã lại, kể cả Diệp Thiên Chính bằng hữu sống chết có nhau.

Về sau, lại tám năm trôi qua. Con gái lớn lột xác, nghe nói nhị tiểu thư càng lúc càng mỹ lệ, tính tình cũng càng ôn nhu, xử sự lão luyện, giúp ca ca sắp xếp sự vụ từ trong ra ngoài, khiến cho thanh danh của Thí Kiếm Sơn Trang không suy sụp sau khi lão trang chủ qua đời, tiếp tục lãnh đạo Lương Quảng Võ Minh, cùng Đỉnh Kiếm Các ở Trung Nguyên kẻ Nam người Bắc ủng hộ lẫn nhau.

Nháy mắt gã đã hai mươi sáu, Diệp gia nhị tiểu thư cũng phải hai mươi hai, đã đến tuổi xuất giá từ lâu.

Năm tháng đằng đằng như vậy, Đỉnh Kiếm Các đâu chỉ một lần phái người đến Thí Kiếm Sơn Trang rước dâu, nhưng lại bị đủ thứ lý do thoái thác. Phụ thân Nam Cung Ngôn ít nhiều gì cũng nổi nóng, lại xem trọng tình tri giao lâu năm với Diệp lão trang chủ, nhất nhất nhân nhượng sự vô lễ của thiếu trang chủ, cứ để hôn sự lần nữa hết lần này tới lần nọ.

Nhưng phàm chuyện gì cũng có giới hạn, đến lúc trong võ lâm bắt đầu lan truyền lời đồn đại hai huynh muội Thí Kiếm Sơn Trang loạn luân xấu xa, không cần nói đến gã, cả phụ thân một mực khí độ ung dung cũng chẳng ngồi yên được nữa.

“Bất kể ra sao, trong vòng năm nay phải thỉnh cho được Diệp nhị tiểu thư xuất giá. Nếu không thì bãi bỏ hôn sự”. Lúc phái Trâu Thế Long hộ pháp đi Lĩnh Nam đón dâu lần nữa, phụ thân cau mày thấp giọng dặn dò, có chút quyết đoán không cho phản bác: “Hài tử Thiên Chinh là kẻ thông minh, lời đồn bên ngoài hẳn không thể nào không biết — Kêu hắn cân nhắc nặng nhẹ cho rõ ràng. Nếu không, thân bại danh liệt, không những là La Phù Diệp gia, Nam Cung gia cũng sẽ chịu liên lụy”.

Lời nói chém đĩnh chặt sắt để gã nghe được, lòng không khỏi xót xa như dao cắt.

Sao lại... sao lại có thể biến thành như vậy? Tuyệt đối không thể nào.

Nha đầu kia cho dù không có đầu óc, Thiên Chinh lại là người minh bạch phải trái, quyết không thể ngu xuẩn làm chuyện thân bại danh liệt đó.

Nhưng tuy nghĩ vậy, trong bụng cũng vẫn có một con độc xà cắn xé, khiến cho gã đêm ngày không yên. Cuối cùng gã nhịn không được, viện cớ đi Ngạc Trung, thật ra là muốn thuận đường đi Thí Kiếm Sơn Trang xem thử.

Đâu có ngờ được mới đến dưới chân núi lại đã nhìn thấy tình hình như ác mộng này.

5. Tuần Dương

Dấu răng sâu đến lòi xương, như nung sắt ấn lên tay gã.

Thật là hung ác mà... Đang hôn hôn mê mê, gã thở dài một hơi, khoé miệng hé một nụ cười, đặc biệt nhớ đến bờ má hồng rưng rức như trái thủy mật đào, đang mơ màng mà cũng không kèm được với tay ra, lần này không phải muốn bắt giữ nha đầu nọ, chỉ là muốn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của ả — Vào lúc đó, tiếng địch nghẹn ngào không biết từ đâu lại vang lên, Tiểu Diệp Tử ngẩng đầu nhìn gã cười một cách quỷ dị, sắc mặt vụt trắng nhợt, khoé miệng đầm đìa máu tươi, đánh ác quỷ bống.

Gã thất kinh la lên một tiếng, thoái lùi mấy bước, bỗng nhìn thấy trên cái cổ trắng muốt của Tiểu Diệp Tử có một cái lỗ nhỏ xíu, bên dưới lớp da thấp thoáng có vật gì đó cựa quậy di chuyển. Ắ cười cổ quái, mặt mày đờ đẫn loạng choạng đi về phía gã, thò đôi tay lạnh cứng tái mét bóp lấy cổ gã.

“Tiểu Diệp Tử! Tiểu Diệp Tử!”. Sát na đôi bàn tay nhỏ nhắn buốt lạnh sờ lên da thịt gã, miệng kẻ hôn mê thoát ra một tiếng thét hãi hùng.

Khi gã tỉnh dậy, bàn tay băng lạnh đó lại đang ấn trên yết hầu gã, là thật.

Thân thể gã phảng phất đã chết hẳn, chẳng có cách nào động đậy, nhưng thần trí lại bén nhạy hơn cả lúc bình thường. Vì vậy vừa mới mở mắt, khi nhìn thấy hồng y nữ tử tử kia đang bò trên ngực, gã lập tức nhớ

đến mình đã lọt vào hoàn cảnh cùng đường ra sao — Chính là yêu nữ này, không biết đã dùng yêu thuật gì mà tạo ra ảo tưởng Tiểu Diệp Tử, bắt giữ lấy mình.

Máu từ cổ rỉ rả ra, lạnh lạnh chảy thấm y phục gã. Mấy cái răng bé xíu đang cắn vào huyết mạch của gã, gã thấp thoáng có thể nghe tiếng khọt khẹt ừng ực, khiến cho máu huyết toàn thân gã tái tê — Yêu nữ này đang làm gì vậy? Ắ đang uống máu của gã? Ắ đang uống máu của gã!

Gã muốn hét lớn, muốn rút kiếm ngồi dậy, nhưng thân thể hoàn toàn tê liệt, căn bản chẳng có cách nào hoàn thành bất kỳ một động tác nào. Chớp mắt đó, gã nghĩ đến bọn cương thi đang lang thang trong trại, lẽ nào... lẽ nào mình cũng sắp...?

“Tĩnh rồi?”. Phảng phất đã uống đủ máu, thân người bé bỏng trên ngực gã động dậy, ngược mặt khỏi cổ gã, đôi môi đỏ lỏm tanh tươi mấp máy hỏi gã.

“Tiểu Diệp Tử!”. Gã lại thất kinh. Lần thất kinh này không ngờ đã xung phá sự tê dại của thân thể, làm cho gã thoát miệng la lên — Vẫn là gương mặt đó! Không ngờ vẫn là gương mặt đó!... Vẫn là gương mặt hiển hiện đêm hôm qua lúc gã đâm ra một kiếm, gương mặt của Tiểu Diệp Tử mười năm về trước.

Lần này rõ ràng không phải là ảo tưởng, mà là sống động dâng hiện trước mặt gã, sát kề trong gang tấc mỉm cười ngó gã.

Ánh bình minh rọi vào, chiếu lên gương mặt như bạch ngọc của con bé, li ti lông măng, phúng phính như một trái đào. Giống hệt như xưa, không sai lệch một chút xíu nào. Thậm chí trên môi cũng có nhuộm máu của gã, ngậm nét cười cợt kỳ quái.

Nếu nói có chỗ khác lạ, thì chỗ duy nhất là ở dưới đôi mắt to tròn rực sáng. Nơi đó có vẽ một vàng trắng lưỡi liềm bằng phần vàng.

Ký hiệu chỉ rõ thân phận giáo chủ của Miêu Cương Bái Nguyệt Giáo.

“Yêu nữ”. Chỉ thất thần hoảng hốt một sát na, gã lập tức hiểu ra, thoát miệng quát lớn: “Chớ có dùng tà thuật hóa ra bộ dạng của Tiểu Diệp Tử! Yêu nữ ác độc như người làm sao mà bắt chước Tiểu Diệp Tử cho được!”.

“Ồ? Người không cảm tức sao?”. Tiểu hài tử ngồi trên ngực gã, lại cười một cách quái dị, đưa bàn tay nhỏ vọc phá đầu tóc của gã: “Người quý trọng ả vậy sao? Hồi nãy cứ lăm nhăm tưởng tượng tới ả. Nghe nói hồi nhỏ ả vừa hung hăng vừa bá đạo, có gì tốt chứ! Cho dù để ả đến làm hắc dương nhi cho ta, ta cũng chẳng muốn. Nhất định chẳng chịu nghe lời, chi bằng giết quách đi”.

“Người đã làm gì Tiểu Diệp Tử rồi?”. Nhìn thấy vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười của đứa bé quỷ dị kia, Nam Cung Mạch cảm thấy toàn thân phát lạnh, không ngờ khẩn trương đến mức ngồi bật dậy được. Tới giờ gã mới phát hiện cảm giác tê dại đã dần dần biến mất, có điều thân thể vẫn rữ rượi không còn sức lực.

“Ai da, sao lại động dậy lung tung vậy?”. Gã vừa nhúc nhích, đứa bé ngồi chẳng vững được, đến khi gã ngồi dậy, nó tuột đến đầu gối gã, cau mày: “Ta mới hút thi độc trên mình người xong, lạng quạng độc khí còn chưa tiêu tán hết lại có thể xâm nhập vào tâm mạch. Tới khi đó sẽ tự động biến thành hắc dương nhi của ta, đừng có trách ta đó”.

Vừa ngồi được, Nam Cung Mạch muốn giơ tay cầm kiếm, liền phát hiện ngón tay không có tới một tí ti lực khí. Miễn cưỡng di động thân thể mới một chốc mà lồng ngực liền đau nhói, chỗ vết thương bị cương thi bầu trên vai lại tê dại, đành thừ ra, trờm mắt ngó cô bé ngồi trên chân mình: “Yêu nữ, hồi nãy thứ thuốc người quảng cho ta không phải là giải được mà là độc được, có phải không?”.

“Đương nhiên không phải là giải được, hì hì, người cho rằng giải được của ta có thể dễ dàng lọt vào tay vậy sao?”. Thản nhiên thừa nhận sự gât găm đêm hôm qua, con bé ngược khuôn mặt non nớt, nhân thần lại có vẻ quyền rữ của một cô gái thành niên: “Người giả ta trá, người cũng đâu phải là quân tử, sao ta lại phải giữ lời hứa? Đại công tử của Nam Cung gia, Diệt Hồn kiếm giết người vô số, thanh danh lừng lẫy hạng nhất vô lâm thế hệ mới. Có điều chưa bao giờ nghe nói người là một quân tử giữ chữ tín”.

Nam Cung Mạch hơi lúng túng, muốn phản bác mà lại không có đủ lý do, cuối cùng chỉ hừ được một tiếng.

Gã bình sinh trái nghịch thói thường, tự do sái thoát, tuy xuất thân từ võ lâm danh môn, lại không thêm theo lễ theo nghĩa con nhà gia thế, không quen chén tạc chén thù với bất trưởng bối, cũng chẳng nệ kết tình kết nghĩa với đám trẻ trung. Cho nên người lớn tuổi thì nói gã không biết lễ phép, kẻ cùng lứa cũng trách gã ngạo mạn để mất tuốt trên đỉnh đầu. Hơn nữa lại thêm gã chẳng câu nệ tiểu tiết, đến khi nghĩa khí hợp ý, đối phương có là nhân vật hạ đẳng cửu lưu thì gã cũng xưng huynh gọi đệ, vì vậy còn bị gán cho cái tội hành vi không đoan chính.

Kiều ngạo dòm bề trên, khi dễ ngó kẻ dưới, vô lễ ngông nghênh — Đó là gã trong bia miệng giang hồ.

Phụ thân Nam Cung Ngôn ở ngôi Đỉnh Kiếm Các chủ, đứng đầu võ lâm Trung Nguyên, lại cũng vì lối hành xử của đứa con trai này mà đau đầu nhức óc, thậm chí đã mấy lượt động dụng gia pháp mà cũng chẳng có cách nào cải biến được gã một chút xíu nào. Về sau võ công của Nam Cung Mạch càng lúc càng cao, cả Nam Cung Ngôn cũng vô phương chế ngự đứa nghịch tử, cũng chỉ còn nước để gã phạm lỗi điều sai nhỏ nhặt, chỉ盼 là đừng có tạo thành lỗi lớn là được rồi.

Có hơi ngạc nhiên khi thấy đối phương hiểu mình như vậy, gã bắt đầu có cảm giác Bái Nguyệt Giáo xâm lăng lần này không phải chuyện tầm thường. Gã trừng trừng nhìn cô bé ngồi trên đùi mình, nhân thần từ hung hăng chuyển thành bất lực: “Thật ra ngươi muốn sao?”

“Người nói coi!”. Cô bé lại cười giảo hoạt, nụ cười hòa trộn vẻ thơ ngây lẫn ác độc, khiến cho người ta phải rung mình.

“Bái Nguyệt Giáo giáo chủ, có phải không?”. Thấy hình trăng khuyết màu vàng chứng tỏ thân phận trên mặt cô bé, trông mắt Nam Cung Mạch co thắt lại còn một điểm nhỏ như mũi kim, lạnh lùng thốt: “Mưu đồ quỷ thủ trùng lai của Bái Nguyệt Giáo lần này chắc cũng đâu có khác gì mười năm trước”.

“Ồ?”. Hai tử mỉm cười đưa bàn tay nhỏ cuốn mái tóc dài đen nhánh: “Vậy mưu đồ mười năm trước là gì?”.

Lúc nó gơ tay, Nam Cung Mạch vụt giật mình — Song thủ đáng sợ quá!

Mười ngón tay bé bỏng, non nớt, lại đầy vết thương, lồ lộ xương trắng nhơ nhỡ. Những vết thương lâu ngày đó đã thành sẹo co cuộn lại, nhưng mỗi một vết lại giống như một cái miệng nhỏ khô khốc khảng khiu, đang gào thét chẳng ra hơi không thành tiếng. Vết thương trải khắp mỗi một tấc da thịt, từ ngón tay lan đến cổ tay, rồi kéo qua khuỷu tay lọt vào ống tay áo.

“Bất quá là... bất quá là muốn đoạt địa bàn Nam Cương, khuếch trương thế lực... tà giáo thôi”. Mắt còn chằm chằm ngó đôi bàn tay nhỏ đáng sợ đó, Nam Cung Mạch cảnh giới hồi đáp, không biết sao tìm đánh thót, ớn lạnh trong lòng.

“Ồ? Là vậy à?”. Nghe câu trả lời khinh thị của gã, bàn tay đang cuốn tóc khựng lại, chợt cười vang dội.

Tiếng cười ngân nga đó không ngờ có một vẻ quen thuộc khôn tả, vang vọng trong ký ức của Nam Cung Mạch, chấn động đến mức hai tay gã run run, chăm chú nhìn đứa bé, mặt mày tái mét.

“Kim tiền, quyền thế, địa bàn, nô bộc... đúng là không có sức tưởng tượng mà. Trong đầu của các người chỉ toàn là mấy thứ đó sao?”. Hai tử cười lạnh, thanh âm thanh thúy như chuông ngân, nhân quang vụt buốt lạnh, sắc bén như đao phong: “Vì những thứ đó, các người có thể làm bất cứ chuyện gì, có phải không?”.

Lời nói tràn trề sát khí, Nam Cung Mạch đang hoảng hốt cũng vụt định thần lại, chợt xen miệng: “Tay của người...?”.

“Gi?”. Cô bé ngây người, chợt mỉm cười vén ống tay áo, thò cánh tay trắng nhợt đầy vết sẹo ra: “Dễ nhìn hả? Người biết sao lại ra nông nổi này không?”.

Nam Cung Mạch tựa hồ không lưu ý đến ả nói gì, khoé miệng mấp máy, muốn nói lại thôi, sắc mặt nhợt nhạt.

Cánh tay gầy gò thò thẳng đến trước mặt gã, dong dong đưa đưa rồi thu về, ống tay áo đỏ rừ xuống, che giấu đôi tay hằn vết, ả lại tiếp tục quần quần tóc, cười cười nói: “Nè, một vết là bò cạp cắn, một vết là rắn cắn, bên kia thì rít cắn... Bách Độc công của Bái Nguyệt Giáo ta đó, phải như vậy thì luyện mới được”.

Bàn tay nhỏ nhắn ngưng nguẩy vờ về mái tóc, cô bé lại cười khúc khích.

Nam Cung Mạch không dám nhìn thẳng, vội cụp mắt xuống.

“Yêu thuật biến ảo diện mạo cũng luyện như vậy à?”. Có chút bần thần, gã thì thầm hỏi một câu: “Nhưng làm sao mà người biết được bộ dạng của Tiểu Diệp Tử mười năm về trước? Sao lại có thể biến ra giống đến thế? Cười cũng giống... Cả thói quen thích dùng ngón tay tẩn mẩn đầu tóc cũng không khác chút xíu nào...”.

Cô bé áo đỏ giật mình, ngón tay đang quần tóc bỗng dừng sững lại, một hồi lâu sau vụt cười lên một tiếng: “Người nhớ rõ ghê”.

Ả nói xong thì chợt nổi nóng, ngón tay phất một cái, bọn cương thi ngây ngô bất động bốn bề đột nhiên rướn dậy, vung đao tuốt kiếm đâm chém lẫn nhau, máu bắn tung toé. Cô bé nhìn đông ngó tây, có vẻ vui bụng, mùi tanh tươi ngập ngựa mà võ tay cười khi khi.

Về mặt vui vẻ ác độc đó mang theo một tà khí khôn tả, lập tức đánh tan nghi vấn trong đầu Nam Cung Mạch — Thần sắc khí chất thì giả được, còn vẻ cười cợt đầy tà khí như vậy làm sao có thể xuất hiện trên mặt Tiểu Diệp Tử cho được!

Gã còn đang xuất thần, đám cương thi đã đánh nhau đến máu thịt ngổn ngang, vẫn diên cuồng nghe theo chỉ lệnh của chủ nhân mà tàn sát lẫn nhau. La Bạch Quý và Sử Giải vốn xếp trong Tứ đại danh kiếm của Thí Kiếm Sơn Trang, cũng là huynh đệ có giao tình thân mật nhất, vậy mà giờ phút này cả hai mặt mày tái nhợt, đâm chém nhau mà mặt như gỗ đá không có cảm giác. Sử Giải võ công cao hơn một chút, một kiếm chặt đứt bốn ngón tay của La Bạch Quý.

“Dừng tay! Dừng tay!”. Thấy người quen năm xưa lọt vào tình trạng thảm khốc, Nam Cung Mạch không nhịn được kêu lên: “Người coi mạng người là heo là chó sao? Sĩ khả sát bất khả nhục, người sai khiến bọn họ như vậy để làm gì chứ?”.

“Ta coi chúng là heo là chó... Không, không bằng cả heo chó!”. Cô bé nghiêng răng, đột nhiên cười lạnh.

Chỉ lệnh hiển nhiên vẫn chưa triệt hạ, đám cương thi như bầy sói diên đại cấu xé công kích. La Bạch Quý bị chặt đứt ngón tay lại có vẻ không cảm thấy đau đớn chút nào, đẩy kiếm sang tay bên kia, liều mạng hoàn thủ, lựa kẻ hở tấn công, chặt đứt cánh tay trái của người huynh đệ vào sinh ra tử năm xưa.

“Dừng tay”. Bất nhẫn xem nữa, Nam Cung Mạch nhắm chặt mắt, thở dài thốt: “Xin người, người giết họ sạch gọn cho rồi!”.

“Người thật là rảnh lo cho người khác ghê”. Cô bé đứng dậy, ngoái lại nhìn gã cười quỷ dị: “Có sợ mình cũng biến thành như vậy không?”.

Bàn tay nhỏ trắng nhợt bùng cái lọ sành, mở nắp đây, vô số vật tí xíu gào rít bay ra, vút khỏi cửa sổ của một lầu, biến mất vào ánh dương — Bên ngoài Mạn Châu Sa Hoa đang nở rộ, như vòng lửa đỏ nhún nhảy vây bọc tòa lầu cao đồ nát này.

Bên trên thân thể đầy vết sẹo đáng sợ lại có một gương mặt non trẻ xinh xắn, cô bé nhìn Nam Cung Mạch, một con sâu màu trắng nhỏ như sợi tóc ngoe nguẩy trên ngón tay ả: “Đây là Áo Cổ Nga! Nếu ta buông tay, nó sẽ chui vào vết thương trên cổ người, chui tuốt vào đầu, ăn sạch não người”.

Bị dọa đến thế mà Nam Cung Mạch vẫn chẳng tròn mắt hoảng sợ: “Người muốn hạ cổ trùng thì cứ việc, ta bây giờ cũng chẳng còn cách, nói nhiều vô ích”.

“Người...!”. Cô bé nhướng mày, đám cương thi phảng phất cũng cảm nhận được sát khí trong nội tâm của chủ nhân, càng ra sức chém giết. Cô bé áo đỏ tức tối đi tới vài bước, hậm hực thốt: “Được, người không sợ chết phải không? Vậy ta không giết người, cũng không thềm hạ cổ trùng — Đợi ta bắt cặp tiện nhân nhà họ Diệp kia xong, ta sẽ để cho người thấy thủ đoạn ta đối phó chúng!”.

Chiêu đó đánh trúng mục tiêu, ả đắc ý nhìn Nam Cung Mạch cau mày, sắc mặt gã tái nhợt: “Yêu nữ người... người mà dám động tới Thiên Chinh và Tiểu Diệp Tử, ta...”.

“Người làm được gì?”. Nụ cười quỷ dị, ả chớp chớp mắt nhìn gã: “Xem bộ dạng của người như vậy, người còn có thể...”.

Lời nói bỗng ngưng bật.

Đang đối đáp, Nam Cung Mạch ngấm ngầm điều động chân khí, xuất thủ đột ngột, lấy ngón tay làm kiếm, đầu ngón tay chĩa vào mi tâm của ả, nhãn thần hung mãnh.

Ngăn người, cô bé lại thoát miệng quát khê: “Đừng động đây! Thi độc chưa tiêu tán hết mà loạn dụng chân khí, động đây chút nữa là người tiêu luôn đó!”.

“Người hù chẳng được ta đâu”. Mặt Nam Cung Mạch trắng nhợt, thấp thoáng dâng hiện tử khí, nhưng đôi mắt vẫn trấn định bất chấp tất cả: “Ta không cần cái mạng này, cũng không để cho yêu nữ người đi hại Tiểu Diệp Tử — Mau thu hồi hết cổ trùng, lập tức về Nguyệt Cung trên Linh Thứu Sơn cho ta! Nếu không, ta giết người liền bây giờ!”.

“Ồi, người lợi hại thật...”. Cô bé tròn mắt nhìn gã, ngoe ngoe đầu, khoé miệng vầu vầu, không biết sao lại tỏ ra rất cao hứng: “Người quả nhiên là tên điên không sợ chết, ta rất thích đó”.

Ngưng một chút, ngón tay của Nam Cung Mạch càng ép sát đến, cô bé ngửa đầu cười nói: “Vây đi, bọn ta ai nấy lui lại hết, người chịu buông tay thì ta tạm phóng thích cho người lên La Phù Sơn, sao hả?”.

“Những người trúng cổ độc cũng phải thả hết!”. Gã không chịu nhượng bộ, biết rõ cho dù mình có lên Thí Kiếm Sơn Trang, e là người trong toàn trang cũng khó mà thoát khỏi ách vận bị cương thi vây diệt. Gã cần phải bức bách yêu nữ này triệt hạ hết Ả Cổ, nếu không, để Mạn Châu Sa Hoa lan ra, sợ rằng toàn Nam Cương, thậm chí cả Trung Nguyên cũng khó thoát khỏi đại kiếp!

“Ồi, người còn đàm phán điều kiện với ta nữa? Người có biết giờ đây người sắp...”. Cô bé nhìn khuôn mặt tái nhợt đến cùng cực của gã, trề trề môi, có điều thần sắc hơi chấn động, tựa hồ có chút lo âu.

Lời nói còn chưa dứt, Nam Cung Mạch cảm thấy tim nhức nhối, mắt tối sầm lại.

“Đi lên Thí Kiếm Sơn Trang hỏi Diệp Thiên Chinh cho ta: thời hạn bảy ngày sắp đến rồi, điều kiện ta đề ra lần trước hắn có chịu đáp ứng không?”. Thi độc còn tàn dư trong người phát tác, trước cái sát na mất đi tri giác, Nam Cung Mạch chỉ nghe thanh âm non nớt của cô bé thốt lên câu cuối cùng: “Nếu hắn không đích thân bưng đầu con tiện nhân đó đến gặp ta, toàn sơn trang ngày mai sẽ biến thành mục trường để ta chăn đám hắc dương!”.

“Đừng... đừng hòng!”. Nghe lời nói ác độc đó, sau khi dốc hết toàn lực hồi đáp một câu, gã chẳng còn có thể nói gì thêm được nữa.

6. Huynh Muội

Trời đã sáng, người trong tuyệt vực này lại đón chào một ngày mới sức tàn lực kiệt. Trong Thí Kiếm Các, hai huynh muội nhà họ Diệp lại trầm mặc suốt một đêm dài nhìn vạt áo cũ kỹ kia, sắc mặt ai nấy đều trắng nhợt như một tờ giấy.

“Cuối cùng đã đến!”. Diệp Thiên Lại ngẩng lên, một giọt lệ trong ngần còn đọng trong mắt: “Ông trời phù hộ, nó cuối cùng vẫn còn sống quay về”.

Ngón tay thon dài của Diệp Thiên Chinh chậm chậm vuốt ve vạt áo hằn dấu máu, môi mím chặt, khuôn mặt thanh tú có vẻ trầm uất xót xa, chợt ho sù sụ, không biết sao lại cười lớn: “Phải, phải, đã về rồi! Sống sót về đến, muốn đem hết đám bọn ta theo nó vào địa ngục! Báo ứng... thật là báo ứng”.

“Thiên Chinh, Thiên Chinh!”. Thấy hần cười một cách quái dị, Diệp Thiên Lại kinh hoảng cực độ, nàng không lo nghĩ gì khác, siết giữ bàn tay lạnh ngắt của hần khi hần cười to ho khạc thêm một ngụm máu: “Có đến thì cứ để nàng ta đến đi! Quá lắm bọn ta dâng hết cho nàng ta! Tôi không sợ, huynh cũng đừng sợ. Bọn ta sống chết gì cũng cùng nhau mà sống chết”.

“...”. Cảm thấy thân người nữ tử đang run cầm cập không thể kèm chế được, Diệp Thiên Chinh trái lại đã bình tĩnh, gơ tay ôm lấy muội muội, chợt thở dài khe khẽ: “Nếu chỉ bỏ hai cái mạng của bọn ta mà liễu kết được hết thì cũng xong... nhưng nó có chịu không chứ? Muội xem xem, năng lực khí thể hùng hổ của nó giờ đây rõ ràng là... muốn Thí Kiếm Sơn Trang chẳng còn tới một con gà một con chó!”.

“Sao lại có thể như vậy?”. Diệp Thiên Lại giật mình, thoát miệng kêu lên.

“Sao không?”. Khoé miệng Diệp Thiên Chinh hé một nụ cười thâm đậm, nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài song cửa, lắc lắc đầu: “Tứ đại danh kiếm của Thí Kiếm Sơn Trang đã có ba lọt vào tay nó, tất cả môn hạ chẳng một ai sống còn trở về! Ngay cả Thẩm bá cũng bị... Muội cho rằng giáo chủ của Bái Nguyệt tà giáo có thể hạ thủ lưu tình với bọn ta sao?”.

Diệp Thiên Lại nhớ tới việc Thẩm bá một đi không trở lại liền run rẩy, nỗi sợ hãi trong ánh mắt càng nồng đậm: “VẬY... bọn ta trốn đi!”.

“Trốn?”. Tựa hồ không ngờ muội muội lại nói ra lời đó, Diệp Thiên Chinh cười lên: “Phải a, với công phu của ta, bảo vệ muội đi trốn, hai người có lẽ còn có chút sinh cơ. Nhưng... còn người trong trang thì sao?!”.

Nụ cười của hắn vụt tắt ngóm, nhãn thần lạnh như đao: “Muội muốn ta bỏ mọi người trong trùng vây của tà giáo, bất chấp sống chết của họ mà bỏ chạy giữ mạng mình à?! Bọn họ đều là gia thần, đệ tử của Thí Kiếm Sơn Trang... đã bao phen thí mạng cho cái trang này... Đến giờ phút này mà muội kêu ta bỏ rơi bọn họ, lo trốn chạy tìm sống cho bản thân sao?”.

Phảng phất lần đầu thấy hắn dùng giọng điệu hà khắc như vậy để trách mắng mình, Diệp Thiên Lại ngây người, nói không nên lời, đôi mắt chớp chớp ngẩn lệ.

“Ta thân là thiếu trang chủ, từng hứa hẹn cùng vào sinh ra tử với họ, đại nạn đến thì lại chạy trốn. Nếu ta làm vậy, không chỉ là hèn hạ, mà còn là bỉ ổi”. Thấy hai dòng nước mắt, giọng nói của Diệp Thiên Chinh hơi hòa hoãn, nhưng vẫn thốt một câu quyết tuyệt: “Muốn ta làm một kẻ bỉ ổi trước mặt nó, thật còn quá đáng hơn là giết ta đi. Mười năm trước ta đã chạy trốn một lần. Lần này ta quyết không chạy trốn nữa”.

Ngón tay của hắn vuốt cái dấu huyết thủ một lần nữa, rồi cuộn mảnh vải rách nhét vào lòng.

“Muội đã sai, muội đã sai, Thiên Chinh huynh đừng nổi giận”. Mặt ửng hồng, Diệp Thiên Lại xấu hổ cúi thấp đầu, khẩn trương kéo tay huynh trưởng, khóc rầm rức, chợt nghiêng răng thốt: “VẬY cứ đáp ứng yêu cầu của nàng ta đi! Chuyện gì cũng xong!”.

Diệp Thiên Chinh vừa định đứng dậy, nghe lời đó thì lại ngồi thừ, định thần nhìn cô gái.

Gương mặt xinh đẹp trắng tái này đây... thật giống diện mạo của hắn mà... Mười năm nay, dưới bầu trời mờ mịt, cuộc đời của bọn họ đã đan xoắn vào nhau, như hai tua dây quần quít chớ che cho nhau cùng sinh trưởng ở vùng đất gian nan phức tạp, ăn sâu vào chỗ sâu kín nhất tận đáy lòng. Quan hệ kỳ lạ, chẳng thể tỏ bày với ai như thế, lại là chút ấm áp còn lại trong đời hắn sau khi mất đi người đó, làm sao mà cắt bỏ cho được? Làm sao mà cắt bỏ được!

“Đừng có khờ... muội cho rằng ta mà đem đầu của muội đi gặp nó thì nó có thể buông tha cho ta và Thí Kiếm Sơn Trang sao?”. Có vẻ chưa chắc, hắn thò tay chùi nước mắt trên mặt nàng, chầm chậm trả lời: “Nó cũng không phải là nó hồi trước nữa, nếu ta đáp ứng điều kiện của nó, nó nhất định sẽ khiến cho ta sau khi chết một lần mà vẫn cầu sống không xong, cầu chết chẳng được! Rồi Thí Kiếm Sơn Trang sẽ bị thôn tính, thế lực của Bái Nguyệt Giáo sẽ khuếch triển khắp Nam Cương, tiếp đó có lẽ toàn Trung nguyên sẽ trở thành mục trường cho nó thả hắc dương”.

Lời trần thuật bình tĩnh đó lại làm cho Diệp Thiên Lại run rẩy: “VẬY... làm sao đây?”.

“Cho dù ta cam tâm tình nguyện chết trong tay nó, Thí Kiếm Sơn Trang cũng cần phải được bảo toàn, sự khuếch trương thanh thế của tà giáo Bái Nguyệt tất cần phải bị dè chặn, nếu không vô lâm thiên hạ dĩ nhiên sẽ gặp một trường đại kiếp — Đến lúc đó, e rằng Đỉnh Kiếm Các, Nam Cung thế gia cũng không có cách nào đối phó tà giáo đó!”. Diệp Thiên Chinh thì thầm, suy tính cục thế khôn cùng, chợt cảm thấy lồng ngực như bị lửa thiêu, ho húng hắng: “Nếu Nam Cung... Nếu Nam Cung hiện giờ có mặt ở đây, may ra còn có hy vọng”.

Diệp Thiên Chinh có vẻ tuyệt vọng nhắm mắt lại, chợt siết tay đập đầu mình một cách phiến loạn: “Hiện tại ta đang hối hận! Tại sao ta không kể chân tướng cho gã Nam Cung tiểu tử kia nghe từ sớm chứ? Tại sao ta phải che giấu gã mãi? Ta thật thiếu sót dững khì, cho nên bây giờ mới tiêu tán đây”.

“Thiên Chinh, Thiên Chinh!”. Thấy thiếu trang chủ hoang mang, Diệp Thiên Lại khấn trương xót dạ, kéo lôi tay hắn, muốn ngăn cản hành động điên cuồng kia: “Bọn ta nghĩ lại đi... thế nào cũng có biện pháp mà, thế nào cũng có cách mà! Huynh đừng làm vậy”.

“Còn có cách gì nữa... Ta đâu có dám nghĩ tới hạn kỳ hôm nay, ngày mai toàn sơn trang sẽ ra sao”. Diệp Thiên Chinh cười khổ nắm tay muội muội, nhân thần bị thương hoảng hốt: “Ta không phải thần... Ta đã dốc kiệt toàn lực nghĩ coi làm sao giải quyết khốn cảnh này, nhưng ta thật nghĩ không ra. Ta chết cũng xong, nhưng muội thì làm sao? Bọn huynh đệ trong trang làm sao? — Ta thật không dám nghĩ tới, nếu muội lọt vào tay nó thì sẽ ra sao!”.

“Thiên Chinh...”. Diệp Thiên Lại nghe đến câu đó, lòng nặng trĩu thêm một phần, bỗng dưng khoe môi hé một nụ cười kỳ dị, tựa như đã có quyết tâm gì đó: “Không hề gì, nếu thật bị ép đến bước cuối, muội còn có biện pháp...”.

Hai huynh muội đang thương cảm, chợt ngoài cửa có một đệ tử mặt mày mừng rỡ chạy đến, thấy tình hình như thế cũng không khỏi dừng sững lại, không dám tiến vào.

“Trang chủ...”. Để gì đợi Diệp Thiên Chinh chú ý đến mình, tên đệ tử cúi đầu bên lên thốt: “Bẩm cáo trang chủ... Đỉnh Kiếm Các... người của Đỉnh Kiếm Các đã đến!”.

“Cái gì?”. Tin tức kinh hồn đến thế khiến cho hai huynh muội kinh ngạc đứng bật dậy.

oOo

Tuy đang ban ngày, nhưng trên khoảng đất trống bên ngoài Thí Kiếm Sơn Trang lại đầy dãy những khuôn mặt tái mét. Chắc đã tiếp được chỉ lệnh, bọn cương thi kia chăm chú theo dõi mỗi một con đường thông lên sơn trang, không để một người nào từ bên trong chạy ra. Trong số những kẻ bán sống bán chết đang lang thang mặt mày dờ dãi kia, có biết bao nhiêu vốn là đệ tử trong sơn trang.

Lúc tỉnh dậy, Nam Cung Mạch phát hiện mình đang nằm trước cổng sơn trang. Lăn theo góc tường bên ngoài sơn trang, Mạn Châu Sa Hoa lan trải đỏ tươi, khiến cho Thí Kiếm Sơn Trang như biến ra một tòa cô thành giữa lửa dữ của địa ngục.

Lo lắng cho sự an nguy của hai huynh muội trong trang, gã chẳng kịp nghĩ ngợi trước sau gì, lập tức gõ cửa. Sau đó phát hiện cửa lớn đã bị phong bế chặt cứng, gã chẳng ngại thất lễ, liền điểm mũi chân bay lướt qua tường mà vào. Thân còn lơ lửng trên không, tên nỏ đã gào rít tủa ra như mưa, nếu chẳng phải gã bật kiếm hết sức nhanh nhạy thì đã sớm bị ghim thành một con nhím rồi.

“Dừng ta! Ta là người của Đỉnh Kiếm Các!”. Thấy bọn đệ tử trong trang gườm gườm như lâm đại địch, gã thấu hiểu nguồn cơn, liền hét lớn phân giải, đồng thời Diệt Hồn kiếm không ngừng gạt đỡ tên bắn: “Ta là Nam Cung Mạch!”.

“Nam Cung Mạch?”. Có kẻ kêu khê một tiếng, phất tay hạ lệnh cho thủ hạ dừng công kích, bước lên trước, thì ra chính là Tôn Phùng, một trong Tứ đại danh kiếm của Thí Kiếm Sơn Trang may mắn còn sống sót. Lão chăm chú quan sát người mới đến, cuối cùng đã xác nhận được thân phận của đối phương qua Diệt Hồn kiếm, cả mừng: “Thật đúng là Nam Cung công tử! Cứu binh của Đỉnh Kiếm Các thật đã đến rồi!”.

“Cứu binh?”. Nam Cung Mạch không hiểu, lại nhìn thấy mọi người vui mừng cuồng nhiệt hoan hô.

oOo

Lúc trang chủ trẻ tuổi ra khỏi Thí Kiếm Các nghênh đón, Nam Cung Mạch không khỏi ngẩn ngơ, cơ hồ chẳng nhận ra được nam tử sắc mặt tiêu tụy tái mét kia chính là Diệp Thiên Chinh tuần tú nhỏ nhả đã cùng mình trưởng thành.

“Tiểu Diệp Tử... Tiểu Diệp Tử vẫn khỏe chứ?”. Gã chẳng để ý gì khác, câu đầu liền hỏi đến nàng. Sau đó nghe bàn ghế trong phòng sột soạt phát tiếng, tựa hồ có người vội vã đứng dậy bỏ đi. Gã tính tình nóng nảy, liền bước vào nhà, nhìn thấy bạch y nữ tử vừa đứng dậy, thở phào một hơi: “Tiểu Diệp Tử! Còn mạnh giỏi, còn khỏe... Thật hù ta thốt tim, yêu nữ kia huênh hoang muốn lấy mạng nàng, ta sợ ta đến trễ, sợ nàng đã xảy ra chuyện”.

“Nam Cung... Nam Cung công tử”. Diệp Thiên Lại tránh không kịp, bị Nam Cung Mạch bắt gặp, chỉ còn nước vén vạt áo hành lễ: “Đa tạ ngài đã đến kịp thời”.

“Đâu cần... tạ ơn, đâu là chuyện nên làm mà”. Không ngờ đối phương lại thi lễ, Nam Cung Mạch vụt có cảm giác xa lạ, lóng ngóng trả lễ, xoa xoa tay, không biết hồi đáp làm sao: “Thật ra... thật ra là chuyện gì vậy? Tà giáo Bái Nguyệt ở Miêu Cương quyền thổ trùng lai? Đêm hôm qua ta có gặp một yêu nữ trong Phù Phong trại, chẳng biết dùng yêu pháp gì mà biến bộ dạng được giống hệt như Thiên Lại hồi còn nhỏ!”.

“Thiên Lại... bộ dạng hồi còn nhỏ?”. Diệp Thiên Chinh rùng mình, trao đổi một ánh mắt với muội muội hết sức mau lẹ, vội vàng hỏi: “Nàng ta, nàng ta hình dáng ra sao? Nàng ta có muốn giết người không?”.

“Y thị nếu thật muốn giết ta, ta cũng chẳng đi đến đây được rồi”. Nhớ tới cơn ác mộng đêm hôm qua, Nam Cung Mạch có vẻ mệt nhọc ngồi bệt xuống ghế, cười khổ: “Yêu nữ lợi hại quá, chỉ cần giờ giờ tay là có thể biến người ta thành cương thi! Ta nghĩ y thị muốn chơi trò mèo vờn chuột, vì thế tạm thời buông tha cho ta, muốn ta chui vào cái lồng Thí Kiếm Sơn Trang này, cuối cùng xử lý sạch gọn chung một lượt”.

“Nàng ta.... Nàng ta không giết người, vậy thì tốt rồi”. Phảng phất không nghe chí hữu nói những lời kế tiếp, Diệp Thiên Chinh thở phào một hơi: “Vậy thì tốt rồi... vẫn có người nàng ta không muốn giết”.

“Ồ?”. Không hiểu đối phương lắm bả cái gì, Nam Cung Mạch ngờ vực ngó Diệp Thiên Chinh.

Bên kia, từ lúc Nam Cung Mạch xuất hiện, Diệp Thiên Lại im lặng hết sức, cứ một mực cúi đầu ngồi thừ ra, tới giờ mới dâng lên hai chén trà. Nam Cung Mạch không nhìn được nhìn ngó vị hôn thê đã lâu không gặp, lại thấy sắc mặt nàng vô cùng thảm thương, hoàn toàn không có vẻ hung hăng ương bướng trong ký ức của mình. Phát giác gã nhìn mình, nàng mất tự nhiên, đặt chén trà xuống rồi muốn cáo lui lên ra.

“Đợi một chút”. Mắt Diệp Thiên Chinh chợt nhoáng lên, cản muội muội lại, phảng phất đã có quyết định lớn lao gì đó, kéo tay Diệp Thiên Lại đi một mạch tới trước mặt Nam Cung Mạch: “Nam Cung, có một chuyện ta muốn phó thác với người”.

Nam Cung Mạch cầm chén trà uống một ngụm, nghe vậy thì phì cười: “Nói gì mà trang trọng quá vậy, nhất định không phải là chuyện tốt — Bất quá giao tình giữa bọn ta là gì chứ? Chuyện của người không phải là chuyện của ta sao? Hà tất...”.

“Nam Cung, người phải nhận lời với ta, bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải bảo vệ chu toàn cho nó”. Không để chí hữu dứt lời, Diệp Thiên Chinh gằn từng tiếng thỉnh cầu, đồng thời kéo giữ Diệp Thiên Lại đang muốn xoay mình bỏ đi: “Người phải dốc hết sức bảo vệ nó, mang nó bình an thoát khỏi chỗ này — Ta cầu xin người chuyện đó, người có đáp ứng không?”.

Nam Cung Mạch suýt nữa thì nghẹn trà, không nhìn được cười: “Chuyện gì đây? Nếu ta chẳng lo gì tới sống chết của Tiểu Diệp Tử thì ta cũng đâu còn là Nam Cung Mạch nữa. Người an tâm, hể ta còn hơi thở, ta tất nhiên không để cho yêu nữ kia gia hại Tiểu Diệp Tử”.

“Muội không muốn đi theo gã!”. Diệp Thiên Lại lại một mực vùng vẫy, cuối cùng đã thoát khỏi tay huynh trưởng, mặt mày tái nhợt trợn trừng ngó Diệp Thiên Chinh: “Muội không muốn theo gã đi! Muội phải ở đây với huynh, có chết cũng chết với huynh!”.

Nghe mấy lời đó, ngụm trà thật sự đã khiến cho Nam Cung Mạch nghẹn họng, gã ho sù sụ ngẩng lên, sững sờ nhìn nữ tử — Gương mặt trắng mét kia, mày mi xinh xắn kia, ngũ quan rất giống Diệp Thiên Chinh, nhưng ánh mắt lại trầm tĩnh ôn nhu, hoàn toàn không có vẻ ngang trái của ngày xưa.

— Song... lời nói của nàng vẫn y hệt mười năm trước.

“Tiểu Diệp Tử...?”. Gã thì thào, dở khóc dở cười, thỉnh linh không biết nói gì đây — Thì ra những lời đồn đâu phải không có căn do! Không lạ gì Diệp gia cứ một mực trì hoãn hôn sự, hóa ra Tiểu Diệp Tử mười năm sau trong lòng vẫn chỉ ái mộ một mình huynh trưởng? Mặc gút kỳ dị kia, không ngờ biết bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn không tháo gỡ được, trái lại còn càng lúc càng cuộn cuộn rồi ren hơn nữa!

Gã chợt có cảm giác tâm lực cạn kiệt hết, quét tay đánh văng chén trà trên bàn xuống đất, đứng dậy lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Chinh. Trang chủ trẻ trung của Thí Kiếm Sơn Trang tựa hồ đã liệu được tình huống này, mặt mày nhợt nhạt đứng yên một chỗ, không thốt tiếng nào.

Sự tình đã đến nước này, chân tướng tuyệt đối không có cách nào che giấu được nữa, khuấy động thế này cũng xong.

“Tôi không phải là Tiểu Diệp Tử! Tôi không phải là Tiểu Diệp Tử!”. Diệp Thiên Lại cuối cùng la lên, loạng choạng thoái lùi, hai tay cấu lên mặt, nháy mắt đã tháo bỏ cái mặt nạ mỏng. Vì muốn xé toạc nó thật mau, da thịt trên mặt cũng bị trầy đi mấy chỗ. Nàng quăng cái mặt nạ vào mặt Nam Cung Mạch: “Ngài nhìn cho rõ đi! Tôi không phải là nhị tiểu thư mà ngày muốn cưới!”.

Mặt nạ đập lên mặt gã, lại khiến cho gã toàn thân run bần bật, bàng hoàng lùi lại một bước.

Trước mắt là một gương mặt xa lạ, thanh tú trắng tái, mắt mi mỹ lệ ôn nhu, đâu có giống Diệp Thiên Chinh chút nào, vừa thấy là biết không phải dòng máu của Diệp gia. Máu loang bên má nữ tử, tâm tình kích động thoát đến bên Diệp Thiên Chinh, kéo tay áo hắn: “Công tử, tôi không muốn gả vào nhà Nam Cung... chết cũng không!”.

“Cô là...”. Tay còn cầm cái mặt nạ mỏng như tờ giấy, Nam Cung Mạch ngậy ngó đắm đắm ngó nữ tử, thấy một nốt ruồi son ở mi tâm, chợt cảm thấy có vẻ quen thuộc, thoát miệng lẩm bẩm: “Cô là... Ngọc Tiêu?”.

“Phải”. Lần này người xen miệng hồi đáp lại là Diệp gia đại công tử này giờ lặng lẽ: “Nàng là Ngọc Tiêu”.

“Ngọc Tiêu...”. Từ từ nhớ lại người thị nữ bên cạnh Trường Canh hồi trước, Nam Cung Mạch vụt tỉnh ngộ: “Người để cô ta giả làm Tiểu Diệp Tử? Cho nên một mực không chịu gả cô ta vào nhà Nam Cung, phải không? Nhưng... nhưng... thật ra tại sao? Tiểu Diệp Tử đâu? Tiểu Diệp Tử đâu?”.

Gã khấn trương nhìn sang Diệp Thiên Chinh, bạch y công tử lại quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt gã.

“Diệp Thiên Chinh tên khốn người, người làm gì Tiểu Diệp Tử rồi!”. Lòng có dự cảm bất tường, Nam Cung Mạch vọt lên bắt lấy hắc hủ, cơ hồ muốn đâm một quyền: “Tiểu Diệp Tử bây giờ ra sao rồi?”.

“Lúc người lên núi, không phải đã gặp nó sao?”. Ngón tay Diệp Thiên Chinh hơi run run trong ống tay áo, lại cản không cho Ngọc Tiêu đi tới, ánh mắt đắm đắm nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài song cửa, bình tĩnh thốt: “Không phải người nói, nó... không khác gì mười năm trước sao?”.

Trần trạ trong tay Nam Cung Mạch cuối cùng đã rớt xuống đất vỡ tan nát.

Gã bàng hoàng nhìn người bạn thân, chậm chậm thả tay, thoái lui từng bước, phảng phất thành linh không còn nhận ra nam tử trước mắt nữa.

“Diệp Thiên Chinh, thật ra là sao đây? Hôm nay không nói cho ta biết rõ, ngươi đừng hòng rời khỏi cánh cửa này”. Diệt Hồn kiếm “xoảng” một tiếng thoát khỏi vỏ, cản trước mặt. Nam Cung Mạch ngó trang chủ của Thí Kiếm Sơn Trang, nhãn thần thấp thoáng sát khí: “Diệp gia các người đã che giấu bao nhiêu chuyện rồi? Từ lúc nào Ngọc Tiêu trở thành nhị tiểu thư? Tiểu Diệp Tử sao có thể trở thành giáo chủ Bái Nguyệt Giáo được? Mười năm nay, ngươi chẳng chịu nói thật lòng cho ta hay, uống cho ta còn coi ngươi là bạn nối khố nữa!”.

7. Chân Tướng

“Mười năm trước?”. Nam Cung Mạch thoát miệng kêu lên: “Là... lúc Bái Nguyệt Giáo tấn công vào sơn trang?”.

“Phải, lúc đó ta không thể mang Thiên Lại ra”. Khóe miệng hắn dâng hiện một nụ cười khổ, sắc mặt tái mét: “Ta đã kéo Ngọc Tiêu ra, lại bỏ nó trong lửa đỏ... Nó đã lọt vào tay Bái Nguyệt Giáo”.

“Nhưng tại sao Diệp gia các người phải che giấu? Tại sao không nói cho Nam cung gia bọn ta biết?”. Không thể tưởng tượng nổi, Nam Cung Mạch hỏi.

“Để Ngọc Tiêu thay thế Thiên Lại, đó là ý của gia phụ, không có ai dám phản đối”. Diệp Thiên Chinh cười lên, cúi đầu nhìn bàn tay trắng tái thon dài của mình, bàn tay có thể siết giữ thanh kiếm sắc bén nhất trên đời, lại đã đánh mất con người trọng yếu nhất: “Hơn nữa bọn ta đâu có lừa gạt Nam Cung gia các người, lệnh tôn năm xưa đã biết chân tướng”.

“Sao lại có thể thế được?”. Nam Cung Mạch giật bắn mình như sắt na nhìn thấy dung mạo thật của Ngọc Tiêu: “Sao lại có thể thế được? Cha ta... cha ta đâu có nói cho ta biết gì đâu! Ông ta cứ thôi thúc hoàn thành hôn sự cho sớm mà!”.

“Lệnh tôn đương nhiên không thể nói cho người biết, nếu người biết thì làm sao chịu chứ?”. Diệp Thiên Chinh mỉm cười ngó khuôn mặt hoảng kinh của người bạn thân: “Làm vậy thì hôn ước giữa Nam Cung gia và Diệp gia cũng tiêu tán luôn... Cha người hy vọng có thể liên hợp thế lực võ lâm phương nam, giữ vững địa vị bá chủ Trung nguyên của ông ta, ngăn trở sự khuếch trương của Bái Nguyệt Giáo, người có biết không? Người vợ cho dù không phải là Thiên Lại thì có gì khác biệt chứ? Chỉ cần trên danh nghĩa là nhị tiểu thư của Diệp gia là được rồi”.

“Nói vậy... nói vậy...”. Nam Cung Mạch liên tục thoái lui, đá ngã một cái ghế, quát lớn: “Sao lại có thể không khác biệt chứ! Nữ nhân kia không phải là Tiểu Diệp Tử, sao ta lại phải cưới cô ta?!”.

“Cái lệnh tôn lo là tính khí nóng nảy của người”. Diệp Thiên Chinh cười khổ, thấy chí hữu nổi giận mà lắc đầu: “Phải biết hôn nhân của dòng dõi thế gia bọn ta đâu phải là chuyện riêng tư giữa một nam một nữ, mà là chuyện của hai gia tộc. Nam Cung, người xưa nay vẫn cứ thẳng thắn như vậy, đâu có chịu dấn đo gì tới đại cuộc và gia tộc — Lệnh tôn vì người mà lo lắng tới dường nào, người có biết được không? Mười năm nay, người tại sao vẫn chẳng lớn khôn được chút nào vậy?”.

“Đại cuộc gia tộc con khỉ gì! Lớn khôn?”. Nam Cung Mạch chợt cười lạnh, ngó Diệp Thiên Chinh như ngó một người xa lạ: “Lớn khôn như người bỏ rơi Tiểu Diệp Tử, rồi diễn màn kịch không giống ai của người đó à?”.

Diệp Thiên Chinh mặt tái mét, oằn hông như bị đâm một đao, ho sù sụ. Nhưng khi ngoảnh đầu liếc thấy Nam Cung Mạch xoay mình đi ra, hần lập tức thét ngăn: “Nam Cung, người đi đâu?”.

“Ta đi tìm Tiểu Diệp Tử”. Nam Cung Mạch hít một hơi sâu, cười lạnh nhìn người bạn thân, lại thấy Ngọc Tiêu sắc mặt trắng nhợt, gặt đầu: “Được, người không cần Tiểu Diệp Tử, nhưng ta vẫn cần”.

“Đâu còn Tiểu Diệp Tử nữa! Đâu còn!”. Kiếm quang sáng chói cản đường gã đang khi gã lướt ra trước Thí Kiếm Các, đó là kiếm pháp của Diệp Gia mà gã quá quen thuộc. Diệp Thiên Chinh thình lình xuất thủ, sắc mặt như chết rồi: “Tiểu Diệp Tử... mười năm trước đã chết.. chết trong hầm lửa. Người quay lại đi, có tìm thì chỉ tìm ra Bái Nguyệt Giáo chủ thôi!”.

“Cút đi!”. Nam Cung Mạch chẳng chút nhượng bộ rút kiếm, hai kiếm va vào nhau, tròng mắt nhìn người bạn, ánh mắt tràn ngập đáng vẻ phức tạp: phẫn nộ, thất vọng, thương tiếc và khinh khi: “Diệp Thiên Chinh, người còn mặt mũi để ngăn cản ta sao?! Nếu không phải người... nếu không phải người năm xưa vì ả a hoàn kia mà bỏ rơi Tiểu Diệp Tử trong lửa đỏ, nàng làm sao biến thành như thế được? Ta hỏi người... ta hỏi người... sao người nhẫn tâm quá vậy? Sao nhẫn tâm đến thế? Nàng dựa dẫm vào người huynh trưởng, mà người thì lại...”.

“Không phải ta cố ý... không phải ta cố ý!”. Biết bao nhiêu năm qua, lần đầu có người trách mắng hạch hỏi chẳng chút lưu tình, Diệp Thiên Chinh buồn bã cụp mắt, loạng choạng thoái lui, sắc mặt tái mét: “Lúc đó tất cả mọi người trong sơn trang đều đang chia nhau chiến đấu, trong Thí Kiếm Các chỉ có ta và Thiên Lại... lửa thiêu tới, hai vị trưởng lão của Ma giáo chặn đánh ta... khó khăn lắm mới vùng thoát được. Ta xông vào khói mù tới phòng nó, kéo nó chạy. Chạy mãi, chạy mãi, chẳng dám dừng nửa bước, phòng ốc đổ sụp... cuối cùng ta kéo nó chạy ra được, nhưng...!”.

Trường kiếm trong tay vị trang chủ trẻ trung rơi xoảng xuống đất, Diệp Thiên Chinh buồn thảm ngồi phệt xuống, hai tay che mặt: “Nhưng khi ta quay đầu lại, mới thấy người mình kéo ra không phải là Thiên Lại! Không phải là Thiên Lại!... Vừa định xông vào trở lại, Thí Kiếm Các ‘oành’ một tiếng, ngã sụp xuống hết”.

Ngọc Tiêu vội vàng chạy tới đỡ hần, ngón tay cũng hơi run run.

“Sau đó ta bệnh nặng một trận, hôn mê mấy ngày trời. Vết thương trong phổi chẳng thể lành, cứ thổ huyết mãi. Ta nhớ tới lúc xông vào, có nghe tiếng khóc của Thiên Lại giữa vùng lửa đỏ, đầu óc ta choáng váng, căn bản đâu có chú ý lúc kéo người chạy thì tiếng khóc vẫn còn nguyên một chỗ, càng lúc càng xa, càng lúc càng xa...”. Nam Cung Mạch nhìn gương mặt tái nhợt của Diệp Thiên Chinh, ngón tay thon dài của hắn nắm lấy đầu tóc, vết thương chưa lành lặn lại một lần nữa nứt vỡ: “Ta chẳng ngủ được... ta nghĩ khi ấy Thiên Lại chắc sợ hãi lắm — Nó nhỏ như vậy, chỉ biết dựa dẫm vào ca ca ta đây. Bốn bề toàn là lửa đỏ, còn ta lại đi kéo người khác chạy không ngoảnh đầu lại!”.

“Thiên Chinh...”. Nam Cung Mạch nghe đến ngăn ngở, không khỏi mất tự chủ buông thông Diệt Hồn kiếm, thì thào.

“Ta cho rằng Thiên Lại đã chết... Sau khi nạn đã qua, phụ thân không biết sao lại che giấu tin Thiên Lại chết, trái lại còn dặn dò để cho Ngọc Tiêu mà ta cứu thoát giả mạo làm Diệp gia nhị tiểu thư, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy...”. Diệp Thiên Chinh ngược nhìn Ngọc Tiêu bên cạnh, nhãn thần thâm thúy phức tạp, chợt cười khổ: “Ta nghĩ đại để là phụ thân và Nam Cung gia đã thương lượng với nhau, cảm thấy cho dù đã xảy ra chuyện đó, hôn ước của hai nhà vẫn cần phải hoàn thành, chỉ lấy lý thay đào thôi”.

“Vậy người... vậy người sao không nói cho ta biết?”. Nam Cung Mạch có hơi thờ thẩn nhìn Diệp nhị tiểu thư giả mạo, nghĩ tới Tiểu Diệp Tử đã lọt vào tay Ma giáo từ lâu, lòng không khỏi xót xa: “Phụ thân ta gạt ta, người cũng gạt ta sao? Các người... các người coi ta là gì chứ?”.

Diệp Thiên Chinh cười khổ, nhìn sang bằng hữu, chợt siết tay Nam Cung Mạch: “Nam Cung, tâm tư của người ta chẳng biết sao chứ? Người... thật ra người rất thích Thiên Lại phải không? Nếu biết Thiên Lại chết dưới tay Bái Nguyệt Giáo, người nhất định bất chấp tất cả, đi báo thù cho nó — Sau khi ta và phụ thân người thương lượng, cảm thấy thời cơ chưa đến, tuyệt không thể khai chiến với Bái Nguyệt Giáo. Hôn sự giữa Diệp gia và Nam Cung gia cũng cần phải hoàn thành. Nếu người biết, nhất định sẽ khuấy rối cục diện mà chúng ta kiệt lực duy trì”.

“Thiên Chinh?”. Nam Cung Mạch nghe đến xuất thần, ngơ ngẩn nhìn bạch y nam tử. Gã bỗng cười lớn: “Được... được! Thì ra các người đều coi ta là một tên khờ, có phải không? Vậy người tại sao không đem món hàng giả kia giả đi? Sợ ta khám phá ra chân diện mục phải không?”.

“Khà khà, chuyện đã trôi qua nhiều năm, người cũng đâu có phải là kẻ tâm tư tinh tế, đâu phải sợ người khám phá — Thật ra khám phá thì đã sao? Có phụ thân của người và Diệp gia nhận, ai dám nói nói nàng không phải là Thiên Lại thật?”. Khẽ cười lạnh, có điều thấy sự phẫn nộ trong nhãn thần của đối phương, tròng mắt của Diệp Thiên Chinh chợt co thắt, gờ tay gạt bàn tay của Nam Cung Mạch đang chỉ Ngọc Tiêu, đứng dậy: “Là Ngọc Tiêu không chịu giả mình... Ta cũng không nhẫn tâm ép nàng, vì lòng ta cũng không muốn nàng rời đi”.

Nam Cung Mạch nhìn đôi huynh muội giả hiệu trước mắt, khoé môi bỗng không nhịn được một nụ cười khổ — Thì ra là vậy... Thì ra những lời đồn đại bên ngoài đâu phải là không không. Bao nhiêu năm trời dựa dẫm vào nhau chống đỡ sơn trang, cùng giấu giữ bí mật không thể hé ra ánh sáng, hai người vốn đáng lẽ là chủ tớ, trái lại đã kiến lập nên một tình cảm không thể bày tỏ với người ngoài!

“Người không thể trách nàng — Mặt trong của chuyện này, người có thể trách tất cả mọi người, lại không nên trách Ngọc Tiêu. Nàng đâu có làm sai gì đâu, mười năm qua, nàng vì Diệp gia bọn ta mà phải trải qua những ngày tháng tối tăm, người cho rằng nàng muốn như vậy sao?”. Phảng phất sợ Nam Cung Mạch nổi cơn thịnh nộ hạ thủ với Ngọc Tiêu, Diệp Thiên Chinh nhẹ nhàng kéo nàng ra sau lưng: “Nàng đã nghe di mệnh của phụ thân ta, đi giả làm nhị tiểu thư, biết bao nhiêu năm ròng tận tâm tận lực cho sơn trang, nàng đâu có làm gì sai”.

Ngọc Tiêu cúi thấp đầu không nói gì, thần sắc biến ảo phức tạp.

“Phải, phải, y thị đâu có làm gì sai”. Nam Cung Mạch thấy Diệp Thiên Chinh quyết chí bảo vệ nữ tử kia, chợt cảm thấy lửa giận phùng phùng, cười lớn: “Y thị đâu có làm gì sai, yên yên ổn ổn thay thế Thiên Lại làm nhị tiểu thư của Diệp gia! — Tất cả những gì của Thiên Lại, bao gồm cả tên ca ca người, toàn bộ bị người ta chiếm cứ. Y thị không làm sai, lẽ nào là Tiểu Diệp Tử làm sai?!”.

Những lời mắng nhiếc thẳng thừng khiến cho mặt mày Diệp Thiên Chinh càng tái mét, hắn buông tay Ngọc

Tiêu, cười khổ lấy cái vạt áo rách trong mình ra: “Phải, họ không sai — Người sai duy nhất là ta. Cho nên lúc ta nhìn thấy tín vật này, lúc biết Thiên Lại sắp quay về, ta biết nó tất nhiên hận ta”.

Vạt áo trải dài, huyết thủ ẩn nho nhỏ lóa mắt, khiến cho Nam Cung Mạch rùng mình: “Vạt áo này... xé từ đâu ra? Sao ngươi vừa thấy là biết của Tiểu Diệp Tử?”.

Ngón tay chậm chậm xoa xoa vạt áo, sắc mặt của Diệp Thiên Chinh cũng thờ thẩn xa vời, lắc lắc đầu: “Ta đâu có rõ, gia phụ trước khi chết có nói với ta rằng, nếu có một ngày nhìn thấy một dấu huyết thủ in trên vạt áo, thì chính là Thiên Lại về báo thù — Trước đây ta cứ đinh ninh Thiên Lại đã chết trong trận cháy lớn kia, đâu có ngờ Bái Nguyệt Giáo đã bắt nó đi giữa vòng lửa đỏ”.

Nam Cung Mạch kinh hãi nhìn hảo hữu, không hiểu nổi La Phù Diệp gia còn che giấu bao nhiêu bí mật, thậm chí giữa cha con mà cũng chẳng nói trắng ra.

“Ta phái người ra nói chuyện với nó, nếu nó chịu buông tha cho Thí Kiếm Sơn Trang, thì ta để mặc cho nó xử trí thế nào cũng được — Nhưng nó không chịu... nó không chịu bỏ qua!”. Diệp Thiên Chinh giao cái vạt áo cho Nam Cung Mạch, trấn định nhìn dấu bàn tay nho nhỏ đó, thanh âm không khỏi run lên: “Nó đòi ta tận tay giết chết Ngọc Tiêu, dùng đầu người để đánh đổi! Nó thậm chí còn biến các tiền bối hồi xưa yêu thương nó hết mức thành cương thi, chẳng tha một ai! Nó đã hoàn toàn biến đổi rồi... Nó bây giờ là Giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo, không còn là Thiên Lại của trước đây nữa. Lòng ta cũng đã nguội lạnh”.

Nam Cung Mạch nhớ tới những gì mình chứng kiến trong Phù Phong Trại, nghĩ tới nữ đồng võ tay tươi cười nhìn La Bạch Quý và Sử Gải tàn sát lẫn nhau, vạt cảm thấy phát lạnh thấu tận xương tủy, bàn tay cầm vạt áo run rẩy.

Phải... phải... đã hoàn toàn biến đổi.

Gã cũng nhớ hai vị danh kiếm đó đã yêu thương Diệp Thiên Lại đến mức nào, Thiên Lại cũng thích quần quít bọn họ, miệng cứ thúc thúc bá bá. Nhưng giờ đây không ngờ nằng có thể cười cợt vỗ tay nhìn hai người họ bị mình thao túng chém giết nhau!

Thật đã... thật đã hoàn toàn biến đổi rồi sao? Tiểu Diệp Tử kia, cô bé năm xưa ngồi trên cội phượng hoàng cười khúc khích xem gã và Diệp Thiên Chinh luyện tập, những tưởng đã chết trong trận hỏa thiêu mười năm về trước, bây giờ vẫn sống còn, lại là một Giáo chủ tà giáo xa lạ sao?

“Ta chết cũng không ngăn ngại; Ngọc Tiêu không làm sai, không nên trách đổ lên đầu nằng”. Thấy thần sắc trầm ngâm của Nam Cung Mạch, Diệp Thiên Chinh đi tới, cười khổ cảm bội kiếm lên: “Nhưng điều ta sợ nhất là cho dù ta lấy chết để tạ tội, nó cũng không giữ lời hứa mà buông tha cho Thí Kiếm Sơn Trang! Nó đã không còn là Thiên Lại của trước đây nữa. Nam Cung, may sao nó còn tha được cho ngươi... Hiện giờ, có lẽ chỉ có ngươi có thể cứu vớt toàn Thí Kiếm Sơn Trang”.

“Ta?”. Bàn tay Nam Cung Mạch run rẩy, cười lạnh: “Lẽ nào ngươi muốn ta đi giết Tiểu Diệp Tử?”.

“Nếu giết Thiên Lại có thể ngăn chặn Bái Nguyệt Giáo khuếch trương thanh thế, vậy cũng chỉ còn nước hạ thủ thôi!”. Diệp Thiên Chinh ánh mắt sắc lạnh, chẳng một chút đùa cợt: “Nếu Thí Kiếm Sơn Trang lọt vào tay Bái Nguyệt Giáo, toàn Nam Cương sẽ bị tà giáo khống chế! — Rồi sau đó? Sau đó ngươi cho rằng võ lâm Trung nguyên có thể đứng ngoài lẽ sao? Nam Cung thế gia các ngươi và La Phù Diệp gia bọn ta giao hảo biết bao nhiêu năm ròng, đã kết minh cùng công cùng thủ từ lâu. La Phù Diệp gia vốn là bình phong cản chặn Bái Nguyệt Giáo khuếch trương lên phương bắc, Diệp gia mà quy, Nam Cung thế gia lãnh tụ của võ lâm Trung nguyên tất nhiên phải đối diện thẳng với Ma giáo! Đến lúc đó, một người con trai trưởng như ngươi có thể chối từ gánh vác trách nhiệm đó hay sao?”.

Xưa nay chẳng màng sự tranh đua của các thế lực võ lâm ở các phương, nhưng nghe hảo hữu phân tích rõ ràng xu thế trong tương lai, Nam Cung Mạch có cảm giác một thau nước lạnh đổ ụp lên đầu, buốt đến thấu xương.

Gã tuy muốn gì làm đó, nhưng cũng biết trong võ lâm chính tà bất lưỡng lập, mà võ lâm Trung nguyên coi Bái Nguyệt Giáo ở Miêu Cương cùng Đại Quang Minh Cung ở Tây Vực là lưỡng đại tà giáo của thiên hạ. Bao nhiêu năm qua, song phương công kích nhau không ngưng nghỉ, mỗi lần Bái Nguyệt Giáo có ý đồ

khước triển lên phía bắc, xâm phạm Thí Kiếm Sơn Trang, phụ thân lãnh đạo Đỉnh Kiếm Các liền phái nhân mã chi viện, đoàn kết một lòng, sánh vai chống chặn.

Mà hôm nay... kẻ ngồi trên bệ Giáo chủ Bái Nguyệt Giáo... không ngờ lại là Tiểu Diệp Tử sao?

Nói như vậy, toàn vô lâm, bao gồm Thí Kiếm Sơn Trang, bao gồm Đỉnh Kiếm Các, thậm chí bao gồm phụ thân gã và gã, đều cần phải hoàn toàn đứng đối diện Tiểu Diệp Tử, coi đối phương là tử địch hay sao?

“Giờ phút này nếu người xoay lưng coi như không có đến, vậy sự tình tiếp diễn ở La Phù Diệp gia ta sẽ không có chút quan hệ gì tới người nữa. Nếu người lại đi tới một bước nữa, thì sẽ không còn đường quay đầu trở lại đâu!”.

— Gã thoáng nhớ lời nói lạnh lùng của nữ đồng trong Phù Phong Trại, cuối cùng đã hiểu nguyên nhân ả ta không muốn mình bị cuốn vào trong.

Phải, không còn đường để quay đầu trở lại... Đối diện cục thế một sống một chết này, gã cần phải chọn đứng về phía một bên, không thể tránh né.

“Đêm nay là cuối hạn kỳ, đến khi ấy, Thiên Lại... không... là Bái Nguyệt Giáo chủ sẽ xua bầy cương thi của thị đến đây, phá hủy hết tất cả. Người của sơn trang trong ba tháng qua đã hao tổn quá nửa, ngay cả Tứ đại danh kiếm cũng chỉ còn lại một mình Tôn Phùng. Nam Cung, người có thể kề vai chiến đấu với ta, trước mắt chỉ còn có người thôi”. Giọng nói của Diệp Thiên Chính hết sức trấn định, sóng gió chẳng lung lay, ngoảnh nhìn Nam Cung Mạch đang ngây ngốc: “Nếu ta giả đi hiền đầu Ngọc Tiêu, thì có tiến vào phạm vi ba trượng quanh nó — Lúc đó hai người bọn ta liên thủ, dùng kiếm pháp hợp bích đã luyện tập trước đây, ta liều mạng cản chặn bọn cương thi cho người, chắc người có thể có cơ hội giết nó! — Đó cũng là cơ hội duy nhất”.

“Câm miệng... câm miệng!”. Mưu tính lãnh khốc trấn định kia lọt vào tai, cuối cùng đã khiến cho Nam Cung Mạch không có cách nào nhẫn nhịn được nữa. Gã rống lên, đẩy hảo hữu ra: “Người muốn ta liên thủ với người giết Tiểu Diệp Tử? Người điên rồi à? Người điên rồi à?”.

“Không phải là Tiểu Diệp Tử! Đã không còn là nó nữa! Kẻ bọn ta muốn giết bây giờ là Giáo chủ Bái Nguyệt Giáo!”. Diệp Thiên Chính sắc mặt trắng nhợt lạnh lùng, tát lên mặt Nam Cung Mạch, đánh cho gã ngẩn người: “Người có biết ta đã cầu xin nó bao nhiêu lượt, nói với nó năm xưa tại ta vô tâm mới kéo lằm người, xin nó buông tha cho Thí Kiếm Sơn Trang, nhưng nó có nghe đâu chứ?! Nó muốn biến toàn bộ người ở đây thành cương thi! Ngay cả La Bạch Quý và Sử Giải cũng không tha... Chẳng tha một ai! Người có thể tìm ra biện pháp khác sao? Trước khi mặt trời lên ngày mai, bọn ta nếu không tìm ra cách ngăn trở nó, tất cả mọi người trong sơn trang này đều phải biến thành cương thi!”.

Thình lình bị huynh đệ tát cho một tát, Nam Cung Mạch hoang mang nhìn gương mặt bị tâm tình tuyệt vọng khích động mà có vẻ biến thành danh ác của Diệp Thiên Chính. Đôi tròng mắt tuần tú điểm đậm kia giờ phút này chỉ tràn ngập sát khí và niềm bi thương đánh đổ một phen.

“Người điên rồi... Ta đâu thể nào điên theo người”. Nam Cung Mạch và Diệp Thiên Chính đối đầu một lúc, gã chợt thốt một câu, cảm phần xoay đi: “Đó là Tiểu Diệp Tử... Đó là Tiểu Diệp Tử mà! Không ngờ người lại muốn giết nàng?”.

“Tiểu Diệp Tử đã chết, mười năm trước đã chết trong lửa đỏ”. Diệp Thiên Chính chặn gã, nhãn thần như ngọn lửa bùng cháy ngay trên băng đá: “Người muốn trốn lánh cũng không trốn lánh được bao lâu đâu — Bái Nguyệt Giáo và Đỉnh Kiếm Các sớm muộn gì cũng phải quyết sinh tử. Tới lúc đó, Thí Kiếm Sơn Trang đại để đã thành mộ địa nuôi dưỡng cương thi. Nam Cung, phải ngăn trở nó! Coi như ta cầu xin người, bọn ta là huynh đệ, ngày nay Thí Kiếm Sơn Trang đối diện khổ nạn diệt vong, ta cầu xin người giúp một tay, lẽ nào người không chịu chấp thuận?”.

Nam Cung Mạch nhìn hảo hữu, thần sắc biến ảo kịch liệt.

Trời đã về chạng vạng, ngoài cửa Thí Kiếm Các, bọn đệ tử trong trang chia hai chia ba tuần phòng, mặt mày ai nấy cũng vàng vọt râu rĩ, hiển nhiên bất kể thân thể hay tâm lý đều vì bị vây khốn lâu ngày mà đã cận kề biên giới của đổ sụp. Một người trẻ tuổi kéo muội muội của mình đi qua, chợt nhìn thấy thiếu chủ

của Đinh Kiếm Các đang đứng bên cửa, ánh mắt liên phần chấn, khe khẽ nói với muội muội câu gì đó, cả hai cùng hành lễ tuốt đằng xa.

Nam Cung Mạch không khỏi cúi mình trả lễ, dõi nhìn tòa sơn trang vốn hưng thịnh bậc nhất vùng Nam Cương, mà ngày nay lại thâu lộ hơi hám suy đồi thế này. Gã nhớ tới hồi nhỏ mình đã được nơi đây chiếu cố, vui biết chừng nào, chợt cảm thấy hụt hẫng vô cùng, gần như muốn há miệng khóc rống.

“Liên thủ ngăn trở nàg...?”. Bàn tay gã ngấm ngấm siết chặt Diệt Hồn kiếm, không ngoảnh lại phía người bạn thân, chỉ chậm chậm gặt đầu: “Được, bọn ta cùng trấn thủ nơi này — Có điều... tâm địa của người tàn bạo quá”.

“So với những biến động xô xát của toàn võ lâm, yêu ghét cá nhân đâu có đáng là bao”. Nghe gã nói, bàn tay của Diệt Thiên Chinh hơi run run, rồi lập tức vững chãi siết chặt bội kiếm Chuyển Phách, không nhìn Nam Cung Mạch: “Sau khi phụ thân qua đời, mọi sự ở đây đều cần có ta phụ trách — Nam Cung đại thiếu gia, nếu hiện giờ kẻ bị Bái Nguyệt Giáo điều khiển cương thi vây kín là Đinh Kiếm Các của các người, mà người đứng ra chủ trì, đối diện ánh mắt của những thuộc hạ đã đem sinh tử giao phó cho người, người sẽ làm sao?”.

Nam Cung Mạch trầm mặc, một hồi lâu sau thốt: “Không ngờ người huynh đệ Diệt Thiên Chinh của ta... đã chết mười năm về trước”.

“Phải”. Lần này Diệt Thiên Chinh lại cười điềm đạm, nhìn sang Nam Cung Mạch: “Nam Cung công tử, ta còn chưa nói với người... người chết trong trận hỏa thiêu đó... đâu chỉ có Thiên Lại mà thôi”.

8. Địa Ngục Hỏa

Bên tai là tiếng gào rống chém giết thảm thiết, khói nồng đặc nghệt đến mức nàg không thể hít thở, thỉnh thoảng có một khúc cây cháy bóng từ trên đỉnh đầu rơi xuống, màn trướng bốc cháy hết — Cô bé mười ba tuổi không nhin được bật khóc lớn, lại không dám chạy loạn xạ, ngoan ngoãn ngồi thừ giữa phòng — Bởi tuy rằng cha không lo được cho nàg, nàg biết ca ca nhất định sẽ đến đây cứu nàg, nhất định sẽ đến đây mang nàg đi.

Cho nên nàg không dám chạy lung tung, ôm vai co rúc trong một góc nhà, đợi chờ, mãi cho đến khi cổ họng khốc đến khản đại.

Đến khi khói nồng cơ hồ khiến cho nàg nghẹn thở, nàg cuối cùng đã nghe thấy tiếng bước chân phóng tới bất chấp tất cả — Chớp mắt, chỉ một chớp mắt, thậm chí không kịp gào gọi, nàg nhìn thấy giữa vùng lửa đỏ khói mù thoảng qua bóng dáng hai người dạt tay nhau chạy.

“Thiên Lại, sao muội có thể bá đạo đến thế? Ngọc Tiêu lớn hơn muội có một tuổi, muội xem xem người ta hiểu biết lắm kìa...”.

“Nếu muội phá phách nữa thì ta không thương muội nữa!”.

Những lời nói trong quá khứ vang bên tai, lửa dữ từ bốn phía lan sang, vây khốn đứa bé. Nàg bỗng dưng không khóc nổi, chỉ ngây ngô ngồi đó gơ hai tay ra, lại chẳng kêu la — Chỉ nhìn ca ca kéo Ngọc Tiêu chạy xuyên qua những xà trụ cháy bùng bùng không ngừng đổ xuống, lao tuốt ra ngoài.

Nàg bị bỏ rơi. Ca ca... không thương nàg nữa.

Ca ca không thương nàg nữa! Hắn đã kéo Ngọc Tiêu đi, bỏ rơi nàg, chạy đi mất rồi.

Lửa dữ, khói đậm, tiếng gào la chết chóc, cột gỗ rút xuống không ngừng — Mọi thứ nhiễu loạn xung quanh, ánh mắt của đứa bé vụt mất đi sắc thái. Bàn tay của nàg vẫn gơ ra đằng trước, phảng phất muốn ai đó bồng lấy nàg, song ánh mắt lại dờ dãn gỗ đá, miệng hơi há ra, lại chẳng phát lên được một âm tiết nào.

Một đòn cây bị đứt rút xuống, rít gió hú hú. Ánh mắt của đứa bé vẫn trống không, tựa hồ không nhìn thấy, không biết tránh né, chỉ thẫn thờ gơ tay ngồi yên, mãi cho đến khi đòn cây đập lên cánh tay bé nhỏ, phát ra một tiếng cạch khê khàng và một mùi khét lẹt.

Cánh tay đã gãy, mềm nhũn thông xuống, nhưng đôi tay nhỏ kia vẫn không rụt về, vẫn giơ ra, hướng về hình bóng đang biến mất giữa vùng khói mù, phảng phất vẫn hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh của bạch y thiếu niên quay lại tìm kiếm.

Song chẳng còn gì hết... cả gian phòng đều đang sụp đổ, phảng phất màn trời nóng rực đã ụp xuống.

Nàng biết, thật ra bầu trời trong lòng nàng đã sụp đổ... Đứa bé mười ba tuổi bàng hoàng nhìn tất cả mọi vật trước mắt, tựa hồ kinh hoàng đến khờ dại, chẳng còn biết tránh né hay kêu la. Lửa lan sang, bao vây lấy nàng, xém lên chéo áo và đầu tóc nàng. Ngọn lửa diễm lệ như đóa hoa đỏ tươi nở rộ, nhưng ánh mắt của đứa bé soi rọi hỏa quang vẫn trống vắng.

Lại một cây xà lớn bị thiêu đứt, ì ầm đổ xuống ngay đầu.

Sắp chết rồi... Khoảnh khắc đó, ánh mắt của đứa bé không ngờ thoáng qua một nụ cười kỳ quái, thân người bất động, thậm chí song thủ vẫn cứ thò ra giữa không khí thiêu đốt.

Khoảnh khắc đó, bàn tay của nàng chợt chạm vào một vật rất thực tại. Cửa khế hở tung bật ra, bóng áo trắng như ánh chớp lướt vào, tà áo phất qua lửa dữ, hơi cúi mình ôm lấy nàng, điểm mũi chân lao thẳng lên khỏi lửa đang đổ xuống. Đợi đến khi nàng cả kinh la lên, cả gian phòng cháy phừng phừng đã ở tuốt bên dưới.

“Ca ca!”. Nàng dùng cánh tay gãy ôm chặt lấy bạch y nhân, vừa sợ vừa mừng kêu lên: “Ca ca!”.

“...”. Không có tiếng hồi đáp. Bên tai rít gió, người nọ đã ôm nàng hạ mình trên một khoảnh đất trống, cúi nhìn đứa bé gái trong lòng, chợt mỉm cười: “Ta không phải là ca ca của ngươi”.

Lọt vào đôi mắt to tròn của đứa bé là một khuôn mặt của một nam tử anh tuấn xa lạ. Dáng mạo của y thanh tú, đôi mắt bên dưới cái vòng đeo trên trán một màu xanh thẫm vốn chỉ có người Miêu Cương mới có được, nụ cười tà dị ngó nàng, mái tóc đen rũ xuống mặt nàng... Hài tử chợt la lên: “Không phải ca ca, không phải ca ca!”.

“Tề ti đại nhân, ngài không sao chứ?”. Trong số những người vây quanh có kẻ cung cung kính kính bẩm cáo: “Thuộc hạ hành sự bất lực, hồi nãy để thiếu trang chủ của Thí Kiếm Sơn Trang thoát khỏi vòng lửa — Xin Tề ti đại nhân trách phạt”.

Chạy thoát rồi? Ca ca... dẫn Ngọc Tiêu chạy thoát khỏi bàn tay của bọn ma quỷ này rồi!!

Trong nháy mắt, cái miệng của đứa bé hơi há ra, để lộ thần tình không biết đang khóc hay đang cười.

“Ài... thật tội nghiệp quá. Theo ta về đi, chịu không?”. Chẳng thềm nghe trưởng lão thủ hạ bẩm cáo, thấy tâm tình biến chuyển kịch liệt trong mắt đứa bé, bạch bào nam tử nọ giơ tay vuốt ve bờ má phúng phính của nàng, mỉm cười: “Ngươi coi coi, ca ca của ngươi không lo cho ngươi — Theo ta về Nguyệt Cung đi, được chứ?”.

“Không muốn!”. Nàng thoát miệng la lên, vùng vẫy: “Thả tôi ra! Tôi muốn về nhà... tôi muốn về nhà!”.

“Thật không biết nghe lời... Xưa nay đâu có ai dám không nghe lời ta chứ”. Nhưng Ma giáo Tề ti anh tuấn kia lại không nổi nóng, chỉ ôn hòa mỉm cười, phảng phất đang chơi đùa với một con búp bê vải xinh đẹp: “Được rồi, ta đưa ngươi về, được chưa? — Bất quá e là ngươi có về thì vẫn sẽ bị tổng đi”.

Không biết tại sao, đối diện với nam tử còn anh tuấn ôn hòa hơn cả ca ca này, đứa bé chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi khôn tả, liều mạng vùng vẫy muốn thoát khỏi lòng y. Nhưng bất kể nàng có ngộ nguậy làm sao, đôi bàn tay thon dài kia lại vẫn ôm giữ lấy nàng. Bên dưới cái vòng trên trán, đôi mắt màu xanh thẫm kia đang cười cợt, ngó nàng chằm chằm — Thành linh thần trí của nàng bắt đầu hôn mê, bất tri bất giác ngủ vùi đi...

Ngủ một giấc mà đã mười năm.

Đó là một cơn ác mộng không tỉnh dậy nổi — Mãi cho đến khi nàng đoạt được vị trí Giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo, liều mạng cố sức vùng thoát, vẫn không có cách nào tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng đó. Vân Túc... Vân Túc... cái tên đó phảng phất như một loài cỏ độc ăn nhập vào xương cốt, quần quện sinh sinh tử tử,

mỗi một lần nghĩ tới nhân thần của y vào giây phút cuối cùng dọa nhập địa ngục dưới đáy hồ, lòng nàng chùng như có một ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt.

Y chẳng chút lưu tình đoạt lấy nàng khỏi tay của tất cả những thân nhân của nàng, hung bạo chặt đứt hết tất cả những mối liên hệ trên đời này của nàng, cho rằng nàng từ đó trở đi chỉ thuộc về một mình y. Nhưng y đã quên rằng, một đứa bé đã không còn yêu thương được bất kỳ một ai nữa, làm sao có thể ỷ dựa vào y?

Ngẩng lên nhìn, trăng đã lên giữa trời, rải rắc ánh sáng lạnh lẽo khắp mặt đất Lĩnh Nam.

Hạn kỳ đã đến, quả nhiên Diệp gia “huynh muội” vẫn muốn ngoan cố kháng cự! — Khoé môi hiển lộ một nụ cười lạnh, bàn tay nhỏ nhỏ dời khỏi cái lọ sành, cầm cây đoản địch bên cạnh khe khẽ thổi một tiếng, lập tức có tiếng bước chân rột rạt vang lên trong cái trại trống không yên tĩnh. Vố số bóng đen di động trong góc tối, những khuôn mặt trắng mét đi về phía ngôi lầu gỗ.

Mười năm trước, có thể bỏ rơi muội muội ruột thịt của mình trong hầm lửa; ngày nay, lại không chịu chém đầu món hàng giả kia?

Đôi mắt của nữ đồng chợt tràn dâng một nỗi niềm âm uất thê lương, quật địch lên một cương thi đang quỳ trước chân đến toé máu miệng, cười lạnh đứng dậy: “Được, vậy thì... Diệp Thiên Chinh... người đợi xem ta làm sao hành hạ con tiện nhân đó trước mặt người đi!”

Một cỗ kiệu màu đỏ dừng ngoài mộc lâu, rèm kết bằng những hạt châu vàng lóng lánh, chói lọi dưới ánh đuốc — Đây là kiệu nàng mang đến từ Nguyệt Cung trên Linh Thứu sơn, là kiệu của Bái Nguyệt Giáo chủ. Kể khiêng kiệu, trừ hai danh kiếm La Bạch Quý và Sử Giải ra, còn có hai vị bang chủ và phó bang chủ của Thanh Long Hội, một đại môn phái khác ở Nam Cương.

Thật là một hàng ngũ hào hoa mà... Bầy hắc dương nàng chặn dất, sau đêm hôm nay sẽ lại càng đông đúc hơn, phải không?

Bọn cương thi quỳ thành hai hàng, lổm ngổm trước mặt nàng, từ đằng trước chỗ nàng ngồi ra đến cỗ kiệu trên con đường lát đá ngoài mộc lâu. Nữ đồng nhếch môi cười lạnh, cất bước dẫm lên đầu một cương thi, đứng dậy đi từng bước trên những cái đầu lâu, thẳng ra cỗ kiệu.

Đêm tối đen sẫm đá, những đóa hoa đỏ nở rộ lại càng tươi tắn dưới màn đêm, chùng như ám chỉ máu tươi sắp chảy ngập La Phù sơn.

Đi đến bên cỗ kiệu, chân đạp lên đầu tóc hoa râm của Sử Giải, thành linh nàng nghe bầy cương thi vây bên ngoài trại nhốn nháo, tựa hồ có ai liều mạng vọt ra.

Là người của Thí Kiếm Sơn Trang muốn phát động quyết chiến? Thật muốn tìm chết mà... Nụ cười khinh khinh, nàng ngồi lên kiệu, nhẹ nhàng giơ tay ra dấu cho bọn cương thi khiêng kiệu. Tiếng địch vang lên, cương thi mặt mũi trắng nhợt tiến hô hậu ủng theo nữ đồng từ từ tiến tới Thí Kiếm Sơn Trang.

Âm thanh xôn xao càng lúc càng tiến đến gần cỗ kiệu, không giống có đại đội nhân mã công tập. Nữ đồng có vẻ ngạc nhiên, phát tay cho đội ngũ dừng lại, cương thi thoái qua hai bên, mở một lối trống. Y phục đỏ máu phát phơ bay sang bên đó, một cô gái vừa dụng toàn lực đánh gạt những bàn tay của bọn cương thi bầu cào sang, vừa lao nhanh tới.

“Ồ?”. Chợt nhận ra kẻ đến là ai, đôi đồng tử xinh đẹp của nữ đồng vụt co thắt, phát tay cho bọn cương thi dừng chân, cứ để cho người nọ loạng choạng lão đảo chạy sang, quỳ bên dưới kiệu của nàng, thất thểu nắm chéo quần của nàng: “Giáo chủ... Giáo chủ... cầu xin người... cầu xin người dừng tay!”

“Tiện nhân”. Hé một nụ cười căm ghét, nữ đồng chợt đưa chân dẫm lên mặt đối phương: “Sao? Không mang đầu của Diệp Thiên Chinh đến mà dám về gặp ta à? Ta không phải đã nói trừ phi người cắt đầu hán cho ta, ta mới có thể miễn cho người hình phạt vạ xà cắn xé thân thể à? Người cho rằng ta là Tế ti Vân Túc, có thể thương tình người mà không xử phạt sao?”

“Giáo chủ... người dừng tay đi!”. Cô gái không có cách nào ngược lên nhìn nàng, tay lại không chịu buông, thanh âm hoảng hốt vì tâm tư lo sợ: “Người quăng tôi cho lũ rắn cũng được, cho bọn rít cũng xong... Đó là cái tội đáng trừng trị. Nhưng tôi cầu xin người dừng tay! Làm tới nữa, Thiên Chinh sẽ bị người ép thành điên khùng! Chàng ta quyết tâm muốn giết người! Chàng ta sắp điên dại rồi... người dừng ép chàng ta nữa!”

“Muốn giết ta? Cái gì?”. Bàn chân đang dày xéo trên mặt đối phương chợt khựng lại, gương mặt xinh đẹp đờ đẫn không biết đang nghĩ gì, thỉnh thoảng cười lạnh, đá cô gái kia văng ra: “Rất hay, rất hay... Ta đợi xem hắn làm sao để giết ta!”.

“Các người giỏi lắm! Một đứa thì thà đầu đến cá chết lưới rách cũng không chịu giao người ra, một đứa thì thà bị vạ xà cần xé cũng không nghe theo mệnh lệnh của Giáo chủ! Thật là... thật là tình sâu ý nặng mà”. Những hạt châu trên rèm bị bóp đến vỡ nát thành bột, nữ đồng cầm chặt khoé môi, chợt cười lên, nhả thần bạo hung: “Con tiện nhân người theo lệnh của Tể ti Vân Túc, mười một năm trước trà trộn vào Thí Kiếm Sơn Trang, bây giờ lại dám phản bội lại Bái Nguyệt Giáo! Người xúi giục ca ca ta bỏ rơi ta, lừa gạt phụ thân ta thu người làm nghĩa nữ, còn muốn lấy lý do để đào, thay ta gả vào nhà Nam Cung — Hờ hờ hờ, người cho rằng người là ai đây? Người bất quá chỉ là một con cò Bái Nguyệt Giáo phải đến Thí Kiếm Sơn Trang, vậy mà dám tranh biện với ta? Chán sống quá mà!”.

“Thuộc hạ sao dám tranh biện với nhị tiểu thư...”. Giọng điệu độc ác kia khiến cho cô gái không khỏi run cầm cập: “Thuộc hạ vốn được nhị tiểu thư thu giữ trong trang, lại nghe lệnh của Tể ti đại nhân mưu đoạt sơn trang; là con dân trong giáo nhưng lại vì Thí Kiếm Sơn Trang mà kháng lệnh của Giáo chủ — Bất kể... bất kể nói theo đường nào, cũng có đủ lý do để chết, không dám tranh biện nữa câu”.

“Đừng gọi ta là nhị tiểu thư!”. Lời nói trái lại càng khiến cho nữ đồng trên kiệu nổi giận: “Nhị tiểu thư đã chết từ lâu rồi! Người không cần phải giả ra vẻ tội nghiệp — Ca ca của ta đâu có mặt ở đây, người có giả ra vẻ tội nghiệp cũng vô dụng!”.

Đột nhiên phát giác mình đang thịnh nộ lại thốt hai tiếng “ca ca”, nữ đồng hơi biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

“Phải. Xin Giáo chủ giết tôi đi”. Ngọc Tiêu cúi đầu: “Nhưng mong Giáo chủ bớt cơn thịnh nộ, tha cho Thí Kiếm Sơn Trang một con đường sống, đừng để thủ túc tương tàn — Thuộc hạ cho dù có chết một vạn lần, cũng sẽ cảm kích Giáo chủ”.

“Hờ”, trầm mặc một hồi lâu, nữ đồng cười châm chích: “Thật phải nói rằng... trước đây Vân Túc phái người đến Thí Kiếm Sơn Trang nằm vùng cũng chính vì xem trọng biệt tài hoa ngôn xảo ngữ của người, đúng không? — Ta muốn xem xem đầu lưỡi của người dài đến cỡ nào đó”.

Còn chưa dứt lời, tà áo đỏ phát động, một dải dây mỏng màu vàng như quỷ mị bắn ra, cuốn lấy yết hầu của cô gái, quán chặt đến mức nàng ta không khỏi há hốc miệng ra hít thở. “Phạch” một tiếng, một dải vàng sắc nhọn khác đâm xuyên qua hàm dưới của nàng ta.

Bàn tay nhỏ bé đang giật dây, bỗng dừng cười lạnh buông tay.

“Không vội giết người... Chừa lại cho người cái lưỡi để về kể cho Diệp Thiên Chinh biết!”. Nữ đồng nhìn cô gái ngã lặn dưới đất thở hổn hển, mắt sáng như lửa chớp: “Để cho hắn thấy những năm qua thật ra hắn đã gần gũi với một con rắn độc!”.

“Giáo chủ... Giáo chủ...”. Ngọc Tiêu kinh hoàng, vùng vẫy bò lên kiệu: “Xin người đừng! Tể ti đại nhân đã nhận lời không để Thiên Chinh biết thân phận của tôi... Ông ta đã nhận lời với tôi!”.

“Vân Túc là Vân Túc, ta là ta. Chuyện y đáp ứng với người, ta có thể không đáp ứng! Đừng hòng đem y ra để áp chế ta!”. Nữ đồng cười lạnh, đá văng bàn tay đang vói lên: “Người chắc còn chưa biết Vân Túc hiện đang ở đâu phải không? Hờ... y đại để còn đang nằm trong thủy lao dưới đáy thánh hồ, bị bọn ác linh cần xé, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong”.

Ngọc Tiêu chợt thẫn thờ, ngẩng lên kinh hoàng nhìn Giáo chủ tân nhiệm, lẩm bẩm: “Sao... sao lại có thể. Người... người đã đem Đại tể ti Vân Túc... Đại tể ti không thể chết, không ai có thể chế ngự Vân Túc đại nhân!”.

“Không thể? Người chắc cho rằng ta sẽ vĩnh viễn là thứ đồ chơi được Vân Túc nuôi nấng, không thể bò lên kiếm các người báo thù?”. Nói tới Đại tể ti của Bái Nguyệt Giáo bị mình đánh xuống địa ngục, nữ đồng cười lạnh của hồng y nữ đồng chợt biến thành một tràng cười cuồng dại: “Ha ha ha... bắt từ giờ chứ! Không phải bị ta nhốt dưới đáy thánh hồ sao? Hiện Bái Nguyệt Giáo là của ta! Là của ta! Không ai có thể ngăn cản ta...”.

Tiếng cười dần dần đình chỉ, mực quang lạnh lùng của nữ đồng rơi trên mình Ngọc Tiêu, chợt hừ một tiếng: “Ta còn e là chưa đủ. Nếu nói cho Diệp Thiên Chinh biết chân diện mục của ngươi, rồi hắt giết ngươi, thì cũng chưa thỏa mãn... Bất quá cũng không còn cách, ai kêu hắt không chịu bưng đầu ngươi đến gặp ta? — Để ta lột lớp họa bì của ngươi cho hắt xem rõ, cho hắt nói coi có nên giết ngươi không! Nếu hắt cũng nói không giết ngươi, ta tha cho ngươi!”.

Phảng phất bị mực quang đáng sợ kia thiêu đốt, Ngọc Tiêu sắc mặt tái mét như chết rồi, run rẩy cúi đầu thều thào: “Nếu... Diệp trang chủ không giết tôi, Giáo chủ... Giáo chủ thật sẽ thả tôi?”.

“Ờ... đương nhiên. Đương nhiên!”. Thấy bạch y nữ tử bò bên chân, nghĩ tới biết bao nhiêu năm qua ả đã thay thế chỗ mình, lấy của mình không biết bao nhiêu thứ, mắt nữ đồng đông đặc lại một mũi kiếm sắc bén đáng sợ, phảng phất muốn cắt nữ tử ôn nhu mỹ lệ kia thành từng mảnh nhỏ: “Nếu hắt nói không nên giết ngươi, vậy kẻ đáng chết là hắt!”.

oOo

Diệp Thiên Chinh dẫn Tôn Phùng và lão quản gia đi tuần xung quanh sơn trang, đợi đến khi tất cả đã bố trí ổn thỏa thì màn đêm đã giáng lâm, mùi máu tanh hòa vào gió, cuộn cuộn ép tới.

Cảm nhận được sát khí, vị trang chủ trẻ tuổi húng hắng ho, lại ngoái đầu dặn dò quản gia: “Cho nhị tiểu thư dẫn bọn đàn bà con gái đi trốn vào Tử Vân động sau trang đi, bất kể tình hình bên ngoài ra sao cũng không ra!”.

Còn chưa dứt lời, hắt thấy trong đội nhân mã bảo vệ sơn trang lại có một thiếu nữ, không khỏi cau mày. Thanh niên mắt to mày rậm bên cạnh thiếu nữ vội hành lễ, giải thích: “Trang chủ, đây là muội muội của tôi! — Nó không chịu trốn vào Tử Vân động, dứt khoát muốn theo tôi”.

“Không được, ở đây rất nguy hiểm”. Thật chẳng có tâm tư nhiều lời với đôi huynh muội kia, Diệp Thiên Chinh lạnh lùng phân phó, phát phát tay: “Đừng để ca ca ngươi phải lo cho ngươi”.

“Tôi không muốn đi!”. Tuy đối diện trang chủ, thiếu nữ vẫn kéo ống tay áo của ca ca, sợ đến phát run, sắc mặt lại rất quật cường: “Tôi sợ... không có ca ca, ngồi thử trong Tử Vân động tôi sợ lắm!”.

Chứng kiến tình cảnh hai huynh muội trông dựa vào nhau như vậy, hắt cảm thấy như có một mũi kim bé xíu đâm phập vào tim. Diệp Thiên Chinh biến sắc, chợt quát: “Không được! Ở ngoài rất dễ mất mạng... Kẻ làm ca ca nếu lo cho muội muội thì không nên để nó ở ngoài! Quản gia, mau dẫn nàng ta về Tử Vân động đi!”.

“Dạ!”. Bị phong tỏa gần nửa năm trời, gương mặt béo tròn của lão quản gia cũng hõm hắt xuống, giọng khan khản đáp lời, mặt mày dằng hiện đáng vẻ khốn khó: “Có điều... trang chủ... sau bữa cơm chiều thì không thấy bóng dáng của nhị tiểu thư...”.

“Cái gì?”. Diệp Thiên Chinh hơi giật mình, đang định hỏi thì một tiếng địch thoang thoảng vang lên trong gió.

Thê lương u uẩn, cứ như tiếng khóc của một đứa bé, truyền vọng giữa đêm tối. Thanh âm nhỏ nhoi yếu ớt dường ấy lại tựa như lời phú chú đòi mạng, khiến cho nhân mã tàn dư của Thập Kiếm Sơn Trang ai nấy cũng rùng mình kinh hãi, lạnh buốt thấu xương — Người đó... hồn ma bóng quỷ trong bóng tối thao túng cương thì sắp đến rồi!

“Mọi người coi chừng!”. Diệp Thiên Chinh không kịp nghĩ gì nhiều, hét lớn nhắc nhở các đệ tử xung quanh, rút kiếm vọt lên đầu tường. Nơi đó có một tà áo xanh lộng gió, chính là Nam Cung Mạch đang cầm Diệt Hồn kiếm, lặng lẽ đứng trên cao ngó con đường nở rộ Mạn Châu Sa Hoa đỏ lửa.

“Nàng sắp đến”. Không ngoảnh đầu lại, biết hảo hữu đã lướt đến bên cạnh, Nam Cung Mạch chợt thì thầm một câu, gơ tay chỉ bóng đêm mênh mang: “Tiểu Diệp Tử... Tiểu Diệp Tử sẽ từ con đường đó sang đây. Mười năm trước cũng y hệt, mặc y phục đỏ tươi, đôi mắt to tròn...”.

“Không phải là Tiểu Diệp Tử, là Bái Nguyệt Giáo chủ”. Diệp Thiên Chinh nghe lời lẽ mơ hồ của hảo hữu, lạnh lùng bổ sung. Song ruột gan hắt như có kiếm bén chọc ngoáy vào, không nhịn được bật ho sù sụ: “Là Bái Nguyệt Giáo chủ...”.

Phảng phất có cảm giác tâm tình của mình đã xúc động đến cực hạn, không dám hồi tưởng gì nữa, Diệp Thiên Chinh siết chặt danh kiếm Chuyển Phách trong tay, nghiêng đầu thốt: “Nam Cung, còn nhớ kiếm pháp bọn ta luyện hồi đó chứ? — Dùng Bỏ Thiên kiếm pháp của người, phối hợp với Thiên La Thoát Hình kiếm pháp của Diệp gia ta, bọn ta vốn biết có thể phát huy uy lực đến mức nào mà”.

Mười năm trước, dưới cội phượng hoàng, Diệt Hồn kiếm và Chuyển Phách kiếm vạch vẽ ánh sáng chói lòa, hai thiếu niên anh tuấn hăng hái múa kiếm đánh nhau, chẳng ai dám chậm tay; ngồi trên cội hoa phượng hoàng đỏ lửa đó, một đôi chân bé bỏng đong đưa, gương mặt tí hon dán một nụ cười ngọt lịm.

Khoảnh khắc thất thần, Nam Cung Mạch buông lỏng tay, Diệt Hồn kiếm không ngờ rơi thẳng xuống mặt đất bên ngoài trang.

9. Oán Tăng Hội

Tiếng địch thoát vang thoát tất giữa bóng đêm dày kín, hồng y nữ đồng ngồi trên kiệu, đoán địch kẻ khoe miệng, điều khiển bảy cương thi lần theo sơn lộ đi lên. Càng đến gần tòa cô thành kia, nhãn thần của nữ đồng lại dần dần mất đi vẻ ác độc hung bạo thường ngày, mà có hơi thần thờ nhìn xuyên qua tấm rèm vàng chói đong đưa trước mắt, phảng phất đang nhìn đến một khoảng thời gian xa vời không biết ở chốn nao.

Phụ thân, ca ca, Nam Cung, Ngọc Tiêu... còn có những thúc thúc và bá bá trong sơn trang... Mười ba năm đầu sao mà sáng lạn đến thế. Cũng ở địa phương này, nàng là tiểu công chúa ai ai cũng sủng ái, mọi sự đều tùy theo ý thích của nàng. Tuy không có mẫu thân, nhưng được phụ thân chăm sóc, huynh trưởng yêu thương, người trong trang ai nấy cũng cưng chiều, ngay cả cái gã Nam Cung là kẻ duy nhất dám gây gổ khiến nàng tức tối kia, chẳng phải cũng hàng ngày đi chơi với nàng sao? — Những năm tháng tươi đẹp làm sao.

Nghĩ đi nghĩ lại, nhãn thần dần dần hoảng hốt, khoé môi của đứa bé ngang tàng chợt dâng hiện một nụ cười.

“Yêu nữ! Yêu nữ đến!”. Nhưng chỉ trong nháy mắt, thành linh đằng trước xao động, có người thoát miệng la lên, sau đó một mũi tên rít gió bắn xuyên khung trời, bắn thẳng vào rèm!

“Dừng tay!”. Diệp Thiên Chinh vội vàng ngăn cản người trang khách trẻ tuổi mắt to mày rậm nọ, nhưng đâu còn kịp nữa — Tinh thần khẩn trương đến cực độ, tuy không có sự dấn dọ của trang chủ, vị trang khách dẫn theo muội muội của mình vừa ngó thấy bảy cương thi tiền hô hậu ủng hồng y nữ đồng quý dị kia xuất hiện thì lập tức thất thần, không còn dè dặt được nổi sợ hãi đã chất chứa biết bao lâu nay, bất chấp tất cả buông mũi trường tiễn, hy vọng có thể ngăn chặn bước tiến của bảy quái vật.

Yêu nữ! — Hai tiếng đó bỗng dưng phá tan hết tất cả. Ngón tay của nữ đồng thò ra, bắt lấy mũi tên, nhìn nhìn chữ “Diệp” khắc trên thân tên, lạnh lùng cười vang, xoay tay quăng trở lại. Một tiếng gào thảm thiết vang lên, một trang khách từ đầu tường rơi xuống.

Bàn tay nhỏ nhắn của nữ đồng vuốt ve đoán địch, chợt thối lên một âm tiết sắc gọn — Phảng phất tiếp được mệnh lệnh, bọn cương thi vốn mặt mày dờ dẩn lập tức chớp chớp nhãn cầu, cổ họng khọt khẹt, như thủy triều ồ ạt tràn sang, lao thẳng về phía Thí Kiếm Sơn Trang giữa làn mưa tên bão táp! Nụ cười hờ hững bên khoé môi, phóng thả cương thi xong, nữ đồng buông địch, bàn tay mở nắp lọ sành, vô số cổ trùng bên trong gào rít bay ra, tẩn nhập vào đêm tối.

“Dừng tay!”. Diệp Thiên Chinh hạ lệnh cho người xung quanh, nhưng ngoài nỗi kinh hoàng, trong mắt của mọi người đâu còn gì khác, tiếng la hoảng “cương thi”, “yêu nữ” vang lên lặp đi lặp lại, chẳng còn trật tự, chẳng có trận thế gì nữa, bọn đệ tử canh giữ ngoài trang bất chấp tất cả, có bao nhiêu tên bao nhiêu đá cũng thi nhau bắn về phía bảy cương thi!

“Dừng tay! Dừng tay!”. Diệp Thiên Chinh giơ kiếm thét lớn, nhưng đám đệ tử đã không còn nghe thấy điều lệnh của trang chủ, ai nấy mặt mày cũng tái mét, bàn tay run rẩy kéo dây cung, bắn lấy bắn để.

Giữa tiếng dây cung phụt phụt kêu vang, môi Nam Cung Mạch chợt trể xuống, hé nụ cười khổ, xoay đầu nhìn hảo hữu.

“Cười cái gì?”. Tình thế cấp bách, Diệp Thiên Chinh giờ kiểm chuẩn bị nhảy xuống, lại ngó thấy nụ cười kỳ quái của Nam Cung Mạch, lòng chấn động: “Mau theo ta đi! Mau theo ta ngăn nó!”.

“Ta cười người uống bao tâm sức bày bố, lại chưa từng nghĩ tới người ta đâu phải ai ai cũng sắt đá như người...”. Nam Cung Mạch nhìn bọn đệ tử kia vì kinh hoàng mà mặt mày méo mó, hò la nhốn nháo, rồi gã quay sang ngó người bạn thân, đến nước này mà gã còn cười to được: “Không ai vào lúc hoảng hốt mà vẫn có thể giữ được đầu óc tỉnh táo. Người tính toán cho lắm, lại đã tính sai lòng người”.

Diệp Thiên Chinh ngơ ngẩn lặp lại lời nói sắc bén của Nam Cung Mạch: “Tính sai... lòng người?”.

“Phải”. Nam Cung Mạch khẽ gật đầu, nhìn cục diện hỗn loạn dưới chân, chợt thở ra một hơi: “Thiên Chinh, ta không dám nói người đã sai... Toàn giang hồ này, thứ mà bọn tiền bối luôn dạy dỗ cho những người trẻ tuổi chúng ta là đong lường, chọn lựa, mưu tính, nhưng lòng người đâu phải là thứ có thể đong lường tính toán một cách lạnh lùng cho được”.

Bọn cương thi đã đến dưới bức tường, có những tên thi thể không còn toàn vẹn, nhưng tên nào tên nấy cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì, hình dạng hết sức khủng bố.

“Tối bây giờ mà nói mấy lời này thì thật có hơi nực cười. Bất quá người là huynh đệ của ta thì ta mới nói với người — Người xem bên dưới xem!”. Nam Cung Mạch chợt cười lạnh, giờ tay chỉ cổ kiêu chỗ đuốc lửa chiếu sáng tuốt đằng xa: “Người cho rằng sự yêu sự ghét của cá nhân không đáng để nói đến — Hôm nay, người cứ xem xem sự phẫn nộ và bi ai của một đứa bé đã dẫn đến một lực lượng to tát đến cỡ nào! Người xem đi!”.

Ngó về phía cổ kiêu vàng vàng đỏ đỏ, thấp thoáng nhìn thấy nữ đồng ngồi bên trên đang thổi địch, mắt Diệp Thiên Chinh chợt bừng sáng, rồi lại ảm đạm trở lại, ôm ngực ho húng hắng: “Phải, phải! Ta thừa nhận người nói đúng — Bất quá dù gì đi nữa, không thể để nó giết người nữa... không thể để nó giết người nữa”.

Chuyển Phách kiểm phát một dòng lãnh quang giữa bóng đêm, chém một cương thi vừa leo lên đến đầu tường rớt xuống, Diệp Thiên Chinh mặt mày xanh dờn, vén tà áo nhảy vào giữa bầy cương thi: “Người không giúp ta, ta dù có một mình cũng phải đi cản nó!”.

Nhưng nói còn chưa dứt lời, vừa xoay mình thì hắn đã nhìn thấy một gương mặt trắng nhợt, không ngờ chính là Tôn Phùng mới gặp chỉ một khắc trước đây. Diệp Thiên Chinh cũng phải ngẩn ngơ tại đương trường! — Sát na đó, một làn chớp lướt qua, vết văng bàn tay của cương thi đang bầu về hướng Diệp Thiên Chinh.

Nam Cung Mạch từ trên nhảy xuống, một kiếm ép bọn cương thi dạt ra, mau chóng đứng dựa lưng cùng Diệp Thiên Chinh.

“Ta chấp nhận liên thủ với người ngăn cản nàng... Người là huynh đệ của ta, ta không thể bỏ rơi người”. Dưới ánh Diệt Hồn kiếm, bọn cương thi gào rú thoái ra. Diệp Thiên Chinh đồng thời cũng ép lùi được mấy cương thi, nghe câu nói đó, tinh thần lập tức phấn chấn: “Được! Vậy bọn ta chiếu theo kế hoạch ban đầu đi, sao hả?”.

“Kế hoạch ban đầu?”. Nam Cung Mạch bỗng mỉm cười, một kiếm đẩy lui cương thi xung quanh, hít một hơi dài, thanh âm vang vọng ra xa: “Tiểu Diệp Tử! Tiểu Diệp Tử! Bọn ta chịu thua, không đánh nữa... Bọn ta đánh không lại muội, chịu thua rồi!”.

oOo

Ba tiếng “Tiểu Diệp Tử” vừa vang lên, thanh âm của đoàn địch bỗng dừng ngưng bật.

Bọn cương thi chợt mất đi chỉ lệnh, chờ dẫn đứng ngay ra, nhân thần đình trệ chằm chằm ngó Mạn Châu Sa Hoa nở đầy đất, khoé miệng nhều nhào nước dãi. Nhưng chưa có lệnh của chủ nhân, cho dù có đồ ăn ngon kề cận trong gang tấc, chúng cũng không dám loạn động. Chợt như tiếp được lệnh gì đó, cả bọn di động quay về phương hướng cổ kiêu, yên yên tỉnh tỉnh xếp thành hai hàng dọc con đường thông lên sơn trang.

Trong ngoài Thí Kiếm Sơn Trang to lớn bỗng dưng yên bình một cách đáng sợ.

“Hi, hi hi...”. Một hồi thật lâu sau, chợt có một giọng con nít ngân nga như tiếng chuông vang lên trong gió, kéo theo một tràng tiếng vỗ tay: “Xú Nam Cung, sao vậy? Các người nhận thua sao? Còn dám ăn hiếp ta nữa thôi?”.

“Nhận thua rồi... nhận thua rồi... Tiểu Diệp Tử tha mạng”. Nam Cung Mạch cầm kiếm, kéo chéo áo của Diệp Thiên Chinh xoay mình đứng song song, lại rướn giọng thốt: “Nếu dám ăn hiếp Tiểu Diệp Tử nữa, cho con cộp già trên núi ăn thịt ta, một ổ rắn cắn chết ta, nhiễm độc chường chết ta đi!”.

Mấy lời thề thốt đó hồi nhỏ ba người bọn họ đã thốt không biết bao nhiêu lần mà kể.

Vừa nói chuyện, Nam Cung Mạch cùng Diệp Thiên Chinh phảng phất như thần giao cách cảm, kề vai cạnh chùng tả hữu, lặng lẽ không hơi không tiếng từng bước từng bước đi về phía cổ kiệu. Lòng bàn tay Nam Cung Mạch đầm mồ hôi lạnh, mỗi một lời nói truyền vọng trong gió lại không biết nữ đồng kia có sẽ hạ lệnh cho bọn cương thi lập tức lao đến hay không.

Bàn tay nho nhỏ từ trên cái lọ sành trống không buông xuống, sờ vào đoản địch bên cạnh, mặt mày nữ đồng lấp lánh sau rèm kiệu vàng óng, chợt cười khi khi: “Xú Nam Cung, biết bao nhiêu năm qua người chết đi đâu vậy chứ? Chẳng thềm đến gặp ta, người có biết không... có biết ta cứ bị người ta phụ rẫy không?”.

Tiếng nói thơ đại ấy, khi nói đến câu cuối cùng thì hơi sững lại, mà sự lặng khặng đó lại khiến cho Nam Cung Mạch cảm thấy như bị một mũi chùy khổng lồ đập trúng, thân người gã run rẩy, lồng ngực nhiệt huyết trào dâng, niềm yêu thương, tội nghiệp, tự trách và xót xa đến vô cùng vô tận giờ phút này đã nhấn chìm gã. Gã thoát miệng: “Ai phụ rẫy nàng? Ai dám phụ rẫy Tiểu Diệp Tử? Ta không tha thứ cho y đâu!”.

“Ca ca của ta phụ rẫy ta! Cha ta phụ rẫy ta! Mấy thúc thúc bá bá... tất cả mọi người trong sơn trang đều phụ rẫy ta!”. Nữ đồng thốt lời, ngón tay hơi run run, chợt ngược lên, chỉ những kẻ đã biến thành cương thi: “Bọn chúng ai cũng phụ rẫy ta hết! Xú Nam Cung, người giết bọn chúng cho ta!”.

Câu trả lời bỗng tràn ngập sát khí, khiến cho Nam Cung Mạch và Diệp Thiên Chinh nhất tề cả kinh, lập tức đề kiếm hộ thân.

“Tiểu Diệp Tử đừng tức giận... Ca ca của muội không phải cố ý phụ rẫy muội đâu, hắn luôn luôn yêu thương muội hết sức, có phải không?”. Dù kinh sợ sát khí phát xuất từ lòng dạ của nữ đồng, Nam Cung Mạch chỉ còn nước làm cứng nói tiếp: “Còn có cha nàng, mấy thúc thúc bá bá trong sơn trang, bọn họ ai cũng thương nàng mà, sao lại phụ rẫy nàng? Đừng có tức giận nữa, ta đến cưới nàng về nhà nè”.

“Cưới ta.... cưới ta về nhà?”. Nữ đồng vụt ngậy người, ngón tay chỉ vào đêm tối, thì thào lẩm bẩm, chợt ngẩng đầu cười lớn — Tiếng cười chói tai như tiếng chim kêu sán đêm, rạch phá đêm dài tĩnh lặng, khiến cho ai nấy cũng phải run rẩy hoảng hồn.

Bọn cương thi phảng phất cảm nhận được sát khí nồng đậm trào dâng trong lòng chủ nhân, nhất tề phát ra tiếng gào rú khủng bố.

“Ha ha ha ha... hay lắm, diễn kịch xong rồi chứ!”. Về mặt của nữ đồng thành linh biến đổi, ngón tay vạch một đường, bầy cương thi bỗng xoay mình, vây kín lấy hai người. Nữ đồng phất tà váy xếp màu đỏ tươi, ngồi thẳng trên cổ kiệu vàng chói, lạnh lùng thốt: “Diệp Thiên Chinh, Nam Cung Mạch, các người chỉ có thể đi đến đó thôi, đừng hòng lợi dụng cơ hội sà đến gần nữa! Sao? Muốn đầu hàng à? — Được, đầu của con tiện nhân Ngọc Tiêu đâu?”.

Cương thi vây quanh, hồng y nữ đồng dang đôi tay nhỏ nhắn, nụ cười lãnh khốc độc ác.

Dáng vẻ đó khiến cho Diệp Thiên Chinh và Nam Cung Mạch mặt mày tái mét, hai người lẹ làng đưa mắt nhìn nhau, Diệp Thiên Chinh cười khổ, khe lắc lắc đầu. Bị ép đến nước này rồi sao? Đã không còn là Tiểu Diệp Tử nữa... Ma nữ khát máu trước mắt đã không còn là Tiểu Diệp Tử nữa.

Mọi sự cứ chiếu theo kế hoạch lưỡng bại câu thương mà bọn họ đã định trước à?

Chậm chậm tháo cái bọc đã mang trước sau lưng, Diệp Thiên Chinh hít một hơi sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó mở miệng: “Đầu của Ngọc Tiêu huynh đã mang đến đây, muội có muốn xem không?”.

“Ồ? Hay quá!”. Nở nụ cười hứng thú, nữ đồng chống khuỷu tay trên thành kiệu, ngó hai thanh niên đứng trong bóng tối, gật gật đầu chẳng có vẻ kinh ngạc gì: “Mang sang đây!”.

Bọn cương thi phảng phất đã tiếp nhận được chỉ lệnh, chợt nhất tề thoái qua một bước, để hở một lối đi.

Diệp Thiên Chinh khẽ siết bàn tay đầm đìa mồ hôi lạnh, không biết là sợ hay là mừng, ngấm ngấm kéo vạt áo của Nam Cung Mạch, thị ý muốn gã cùng đi, rồi bưng cái bọc đi về phía cổ kiệu.

Một bước... hai bước... ba bước... khoảng cách thu ngắn... Dưới ánh đuốc, mặt mày của nữ đồng đã có thể trông thấy rõ.

Vẫn là diện mạo của mười năm về trước, ngây thơ, mỹ lệ, yêu kiều, hàng mi dài chớp chớp, đôi mắt to tròn trong sáng đến lạ kỳ, đôi tay hơi dang ra — cứ như một đứa bé đang chờ ca ca tặng lễ vật.

Giây phút đó Diệp Thiên Chinh có cảm giác lồng ngực đau xé, đang bước đi, tuy cực lực đè nén thanh âm ho húng hắng, nhưng tiếng ho nghèn nghèn vẫn kéo theo từng ngụm máu, rỉ dài bên khoé môi — Đó là Thiên Lại... đó là Thiên Lại... đó là Thiên Lại! Đó là Thiên Lại mà hắn đã bỏ rơi trong hầm lửa mười năm trước.... là muội muội mà gã từng yêu thương như vật quý nhất trên đời.

Tất cả phảng phất mờ mịt đi, chỉ có ánh sáng của đuốc lửa nhún nhảy, Mạn Châu Sa Hoa bên vệ đường giống như những ngọn lửa phừng phừng — Sau mười năm, Thiên Lại xuất hiện lại trước mặt hắn, vẫn giữ nguyên bộ dạng hồi lia xa, ngược đôi mắt to tròn nhìn hắn trông đợi, dang hai tay chờ hắn bồng, chờ hắn mang nó rời khỏi cảnh tượng tuyệt vọng này.

Nhưng... hắn lại đã bỏ rơi nó.

Diệp Thiên Chinh cảm thấy thanh kiếm trong tay như nặng ngàn cân. Phụ thân đã qua đời từ lâu, hắn đã trở thành trang chủ của Thí Kiếm Sơn Trang từ lâu, trên đồng tàn tích sau trường đại kiếp, hắn tay không dẫn dắt đám thuộc hạ còn lại trùng kiến Thí Kiếm Sơn Trang, đủ thứ quyền mưu, tranh đoạt, bội phản và bị phản bội — Đến khi sơn trang đã dựng lại xong, Diệp Thiên Chinh của buổi ban đầu cũng đã chết hẳn rồi.

Nhưng vào giờ phút này, ở ngay nơi đây, khi hắn cầm kiếm từng bước từng bước tiến đến gần nữ đồng đang mỉm cười kia, nỗi thống khổ kịch liệt lại đã đè tỉnh hắn: thì ra... tất cả vẫn còn tồn tại... Có điều, hôm nay, hắn cần phải ngăn trở nó, cần phải ngăn chặn nó! Bất chấp phải trả giá đắt đến đâu, cũng không thể để nó đem tử vong truyền bá đến nơi này.

Nam Cung Mạch liếc nhìn người bạn thân, mục quang tuôn trào nỗi niềm khẩn trương và thương cảm thâm sâu. Thành linh gã kéo giữ Diệp Thiên Chinh, đồng thời một kiếm quét tung cái bọc vải. Bọc vải tan nát, bên trong chỉ là bông.

Lúc Diệt Hồn kiếm sáng bừng lên, bảy cương thi xung quanh đột nhiên xuất thủ, cản chặn hai người, hiển nhiên đã có phòng bị trước.

Cử động đột ngột đó lại khiến cho Diệp Thiên Chinh và nữ đồng bàng hoàng.

“Là giả! Là giả! Không có đầu người... Bọn ta lừa nàng, Tiểu Diệp Tử!”. Không nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Diệp Thiên Chinh, Nam Cung Mạch chỉ thu kiếm, lớn tiếng tuyên bố, phảng phất sợ đối phương không nghe thấy: “Bọn ta vốn muốn gạt nàng, Tiểu Diệp Tử! Bất quá bọn ta biết nàng nhất định sẽ không bị lừa, cũng biết nàng nhất định không thích bọn ta gạt nàng, cho nên quyết định đầu hàng!”.

“Ồ?”. Thần sắc kinh ngạc của nữ đồng tới giờ mới hòa hoãn bớt, hé một nụ cười nhìn hai người trẻ tuổi, rồi chợt cười vang lên: “Ha ha ha... Nam Cung, người thật có ý mà! — Bất quá coi như số mạng các người tốt, chưa tiến thêm bước nữa, nếu không...”.

Nữ đồng mỉm cười, chợt đưa bàn tay nhỏ nhắn xóc một cô gái áo trắng đến trước mặt: “Nếu không, trước khi kiếm của các người thoát khỏi vỏ, nơi đây lại đã lòi ra một cái mọt to rồi”.

“Ngọc Tiêu!”. Hỏa quang soi rọi lên gương mặt trắng nhợt của cô gái, Diệp Thiên Chinh cùng Nam Cung Mạch đồng thời thoát miệng la lên.

“Hi hi hi... sao vậy? Ngạc nhiên ả lại chạy đến chỗ của ta ư?”. Bàn tay của nữ đồng vuốt nhẹ lên cổ Ngọc Tiêu, ánh mắt đắc ý liếc xéo về mặt kinh hoàng của hai người, liệng qua liệng lại như một thanh kiếm sắc bén chói ngời: “Nếu ta nói cho các người biết vị Ngọc Tiêu cô nương này đây, vị Diệp nhị tiểu thư giả mạo này đây vốn là tay chân nằm vùng của Bái Nguyệt Giáo bọn ta, các người có phải sẽ kinh ngạc hơn không?”.

“Cái gì?”. Cả hai hốt hoảng la lên, sắc mặt của Diệp Thiên Chinh càng tái mét: “Nói bậy!”.

“Hi hi, ta nói bậy làm gì? Người không nghĩ xem, năm xưa lúc Ngọc Tiêu được bọn ta thu giữ, ai biết được lai lịch của ả? Người nghĩ lại xem, Thí Kiếm Sơn Trang và Bái Nguyệt Giáo dần dai biết bao nhiêu lâu, chẳng thể phân thắng bại, tại sao cách đây mười năm lại bị người ta ào ạt đổ xô tập kích trong một đêm?”. Nụ cười tàn nhẫn của nữ đồng từ từ bốc lên, nhìn sắc mặt của đối phương, ngôn ngữ sắc bén đến cùng cực: “Vân Túc đã phái con tiện nhân này làm gian tế trong Thí Kiếm Sơn Trang. ả làm rất giỏi phải không? Nói năng lanh lợi, hành sự cẩn mật, từ lão trang chủ cho đến thiếu trang chủ, ai mà không bị ả mê hoặc chứ? Đúng không?”.

Bàn tay nhỏ nhắn đầy vết thương đắc ý vỗ vỗ lên gương mặt không còn chút máu của Ngọc Tiêu: “Kìa, đừng có ngây dại ở đây như thế, mau kể cho Diệp thiếu trang chủ biết người tài tình đến mức nào đi, nói càng tường tận càng tốt. Không chừng ta cao hứng thì sẽ không giết người đó”.

“Ngọc Tiêu?”. Diệp Thiên Chinh bàng hoàng nhìn người trước mặt, thều thào: “Có thật không?”.

“Là thật”. Ngọc Tiêu không nhìn hấn, xoay đầu đi, thấp giọng: “Tên tôi không phải là Ngọc Tiêu — Tôi là một Ti hoa thị nữ trong Bái Nguyệt Giáo, từ nhỏ đã nhập giáo”.

Lời hồi đáp hồ hững phảng phất như một mũi kiếm bén đâm sầm vào tim bạch y nam tử. Diệp Thiên Chinh nhắm chặt mắt, chừng như gắng gượng nuốt đi ngụm máu trào đến đầu môi, thân người vụt lung lay. Nam Cung Mạch thấy không hay, vội vàng vọt tới đỡ hảo hữu, nhưng Diệp Thiên Chinh phẩy tay, lập tức đứng thẳng dậy.

“Úi, sao nói giản lược quá vậy? Ta muốn người kể tận tường một chút!”. Thần sắc của đối phương có vẻ đang kích thích phản ứng kỳ dị trong lòng nữ đồng, bàn tay nhỏ bé bỗng bóp yết hần Ngọc Tiêu, cười lạnh: “Người mau mau kể cho ta, hồi đó người làm sao nội ứng ngoại hợp với Bái Nguyệt Giáo, phóng hỏa thiêu đốt Thí Kiếm Các, dẫn Vân Túc tấn công lên sơn trang!”.

“Đừng nói... đừng nói nữa!”. Không còn có thể nghe nữa, Diệp thiếu trang chủ bỗng kêu lên.

Nữ đồng mỉm cười, lại bắt chắp, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên yết hầu của con rối, giọng điệu uy hiếp: “Nói đi. Nói cho giỏi thì ta tha tội chết cho người”.

“Tôi... tôi nói”. Ngọc Tiêu thân mình run run, nhưng phảng phất đã quyết tâm, bỗng ngược đầu nhìn thẳng người trước mặt: “Điều tôi muốn nói là — Vào lúc đó, thiếu trang chủ quả có xông vào lửa đỏ muốn cứu nhị tiểu thư! Chàng ta vì cứu nhị tiểu thư mà bất chấp mạng sống, chỉ có điều đã kéo lầm người!”.

Lời nói vang vọng, khiến cho mọi người đều chấn động thần hồn, ngón tay của nữ đồng không khỏi mất tự chủ bóp lên cổ đối phương, hơi biến sắc mặt, cười lạnh: “Già hàm!”.

“Không phải là già hàm, không phải già hàm!”. Mặt Ngọc Tiêu tái mét, nhưng mắt lại sáng như ngọn lửa phừng phừng, dốc hết lực khí cổ sức thốt: “Lúc đó tôi y theo lệnh của Tế ti đại nhân, lén phóng hỏa đốt Thí Kiếm Các, nào ngờ lại cũng bị khốn trong vòng lửa đỏ. Sau đó tôi nhìn thấy thiếu trang chủ chạy vào, vừa chạy vừa gọi tên nhị tiểu thư. Lửa cháy dữ lắm... khói mù mịt... tôi cũng sắp chết đến nơi... tôi không muốn chết ở đó! Thần sai quỷ khiến tôi gờ tay kéo giữ tay thiếu trang chủ, kêu một tiếng ca ca...”.

Lần trần thuật đó khiến cho tất cả mọi người ngẩn ngơ. Một hồi thật lâu sau, Diệp Thiên Chinh nhìn nàng ta, thì thầm: “Ta cứ đinh ninh ta đã nghe lầm. Lúc đó ta nghe có người gọi ta một tiếng ca ca, ta... ta kéo chạy bặt mạng...”.

“Là tôi... là tôi gọi”. Ngọc Tiêu mắt sáng như sao: “Lúc huynh kéo tôi chạy, tôi không nói gì... Tôi sợ mình mở miệng, huynh nhận ra thì huynh sẽ bỏ rơi tôi trong lửa đỏ, quay về tìm nhị tiểu thư... Tôi sợ bị bỏ rơi một mình trong hầm lửa... Hơn nữa lúc đó, tôi cũng rất ghen tị với nhị tiểu thư. Cùng tuổi tác, mà tôi thì lại ra gì? Nàng thì ra sao? Vì sao chứ?”.

“Tiện nhân!”. Bàn tay nhỏ nhắn bấu chặt cổ cô gái, cơ hồ muốn giết đứt huyết mạch, ánh mắt của nữ đồng bùng phát sát khí kinh hồn.

“Hức hức hức...”. Ngọc Tiêu không có cách nào thốt nên lời, ho nghẹn nghẹn, một lúc sau mới tiếp được: “Về sau... sau khi chạy ra khỏi hầm lửa, thiếu trang chủ ngoảnh lại nhìn tôi, mặt mày liền biến sắc, điên cuồng quay trở lại, tôi cố kéo mà kéo chẳng được...”.

“Ngọc Tiêu...?”. Diệp Thiên Chinh kinh ngạc nhìn cô gái mà mình kề cận lâu nay, thoát miệng thì thầm.

“Hức... hức hức... không... tôi không phải là... Ngọc Tiêu. Tôi chỉ bất quá là một con tốt của Bái Nguyệt Giáo”. Ngọc Tiêu ho sù sụ, nụ cười thâm đậm: “Tề ti Vân Túc muốn tôi trà trộn vào Diệp gia. Sau khi phá tan Diệp gia, lại muốn tôi tìm cách làm vui lòng lão trang chủ, lấy lý do đào thay thế Diệp gia nhị tiểu thư, rồi... rồi gả vào nhà Nam Cung... Như vậy thì Bái Nguyệt Giáo cũng ghim được một tai mắt trong Nam Cung thế gia... Sau này... hức... hức hức... sau này đối phó Trung nguyên Đỉnh Kiếm Các cũng dễ dàng hơn”.

“...”. Lần này cả nữ đồng cũng trầm mặc, chợt mỉm cười: “Tên khốn Vân Túc kia quả nhiên mưu tính thâm sâu”. Ngưng một chút, gương mặt hài tử bốc dăng một vẻ trào lộng kinh tâm: “Bất quá cuối cùng vẫn gục dưới tay ta”.

Bàn tay nhỏ siết chặt, siết giữ yết hầu của Ngọc Tiêu, nhân quang nhìn sang Diệp Thiên Chinh, thanh âm bén nhọn: “Người thấy đó... Ta đã kêu người giết con tiện nhân này mà... Người lại không nghe ta... Hi hi... bây giờ người nói coi nên làm sao? Người nói đi, ả có đáng chết hay không?”.

Diệp Thiên Chinh tựa hồ nghe đến thần thờ, ngậy ngô nhìn hai nữ tử của Bái Nguyệt Giáo, một hồi lâu không đáp.

Thời khắc tuyên phán cuối cùng đã đến mà gương mặt của Ngọc Tiêu lại hiển hiện một nụ cười. Nàng ta không đợi Diệp Thiên Chinh lên tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng đáp: “Đương nhiên là — đáng chết”.

Vừa dứt lời, một dòng máu đã từ miệng nàng ta bắn ra. Diệp Thiên Chinh không tránh kịp, ống tay áo lấm tẩm máu.

“A!”. Phát giác khí mạch bên cổ của cô gái kia thành linh bế tắc, nữ đồng biến sắc, không ngừng thoát miệng la lên. Vốn nàng sợ Ngọc Tiêu không muốn cho Diệp Thiên Chinh biết nguồn cơn, tự tử trốn chạy, cho nên canh phòng rất nghiêm mật — Nào có ngờ suốt dọc đường Ngọc Tiêu hết sức bình tĩnh, gặp Diệp Thiên Chinh cũng chẳng kinh hoàng thất thố, cho nên nàng nghĩ đối phương đã sợ chết. Nàng đâu thể tưởng tượng được Ngọc Tiêu kể chuyện hết sức trấn định mà lòng lại đã manh nha tìm chết.

Nữ đồng vội gơ tay kéo giữ thân hình đã lụi tàn kia, nhưng bàn tay của nàng vừa dời đi, Ngọc Tiêu liền xoay mặt, chợt mỉm cười: “Nhị tiểu thư ơi... thiếu trang chủ... thiếu trang chủ năm xưa... thật là... đã liều mạng muốn cứu nàng ra... Mười năm nay, tôi... tôi luôn luôn ghen tị với nàng... vì thiếu trang chủ chàng ta... chàng ta chẳng giờ phút nào...”.

Lời nói cuối cùng đã tắt lịm, đứt đoạn như đường tơ giữa trận gió đêm. Nữ đồng thần thờ, mắt trân trối nhìn gương mặt tươi cười trắng tái kia đang như một đóa hoa nở rộ từ từ khô héo, rụng rơi xuống đất... Bàn tay nhỏ nhắn bất động giữa không trung.

Vì để nói những lời đó sao?... Con tiện nhân kia... thì ra đâu có sợ chết, nhẫn nhục cầm cự đến giây phút tối hậu, không ngại đối diện sự khinh miệt và hận thù của người mình yêu, chỉ vì để thốt lên lời cuối đó cho nàng nghe sao?

oOo

“Ha... ha ha ha ha!”. Mục quang đờ đẫn của nữ đồng chợt chớp chớp, ngẩng đầu cười lớn, đá cô gái đã chết văng ra: “Nói vậy! Nói vậy! Toàn là nói vậy!”.

“Tiểu Diệp Tử... Tiểu Diệp Tử...”. Nhìn thấy mục quang của nữ đồng vốn đang yếu mềm vụt chuyển thành hung dữ, nhìn thấy Diệp Thiên Chinh đang bàng hoàng nhìn thi thể của Ngọc Tiêu ngã gục, Nam Cung Mạch lại cảm nhận được nguy cơ đang ép sát, lập tức lên tiếng hùng phá giải sát khí của nàng: “Không phải là nói vậy! Nàng biết Thiên Chinh từ nhỏ đã yêu thương nàng nhiều lắm mà — Hồi nàng tám tuổi,

cầu thả để bị trúng chướng độc, ca ca của nàng vì để cứu nàng mà không ngần ngại dẫn hết độc lên người mình; hồi nàng chín tuổi làm nũng đòi cho được cây trạch lan trong Tử Vong Cốc, ca ca của nàng...”.

“Câm miệng!”. Nữ đồng bật tai, chợt nổi cơn thịnh nộ: “Toàn là giả, toàn là giả... Tất cả mọi người đều không thương ta! Tất cả mọi người đều không thương ta! Đi chết hết đi! Đi chết hết đi!”.

Vừa lên tiếng hạ lệnh, cương thi xung quanh lập tức ồ ạt lao lên.

Trong đêm đen, những khuôn mặt tái nhợt đảo điên trước mắt, vô số cánh tay sưng phù đầy dẫy vết thương thò sang, bọn cương thi tuy đã mất thần trí, nhưng võ công vẫn còn, đem sự dũng mãnh không sợ đau đớn để bù đắp cho nhược điểm động tác cứng đơ, ùn ùn bao vây hai người trẻ tuổi vào giữa. Vô số cổ trùng bay ập tới như mưa.

“Tiểu Diệp Tử! Tiểu Diệp Tử!”. Đang cơn nguy cấp, Nam Cung Mạch chỉ kịp kéo Diệp Thiên Chinh đã xuất thần, đề tỉnh hấn bật kiếm phòng ngự: “Nàng dừng tay đi, đừng đùa nữa! Bất quá là hiểu lầm, bây giờ đã rõ hết rồi mà! Đừng phá nữa, nàng thật muốn hủy diệt hết sơn trang này sao? Cha nàng, các thúc thúc bá bá của nàng xưa nay rất thương yêu nàng mà...”.

“Rất thương yêu ta?”. Giữa bóng đêm, vuốt ve đoản dịch trong ống tay áo, nữ đồng ngẩn ngơ, chợt cười lên, nụ cười xuất hiện trên gương mặt non dại kia thật tươi tắn đến kinh hồn: “Ha... ha ha ha... Thật rất thương yêu ta đó! Thương yêu ta đến mức mỗi một ngày mỗi một đêm ta ở Bái Nguyệt Giáo đều tâm tâm niệm niệm nhớ nhung, muốn làm sao quay về đem hàng ngàn hàng vạn lưỡi đao róc thịt bọn người này!”.

Phảng phất sát khí đã đè nén lâu nay đột nhiên được thả bùng lên, nữ đồng chợt đứng thẳng dậy trên kiệu. Bọn cương thi bị khổng chế vẫn lồm ngồm trước kiệu, cúi thấp đầu. Mặt mày của nữ đồng trắng nhợt, nhân thân như đao phong, dẫm chân lên ót một cương thi đang quỳ dâng trước. Lũ cương thi căn bản không biết phản kháng, không ngờ cứ trung trung thành thành quỳ nguyên tại chỗ.

Tiếng xương cổ răng rắc gãy gọn vang vọng đêm tối, mang theo một áp lực khủng khiếp.

“Tiểu Diệp Tử!”. Nhìn thấy nữ đồng duỗi tay đứng dậy, mắt loang loáng sát khí, Nam Cung Mạch có cảm giác đối phương sắp đại khai sát giới, vội thoát miệng kêu khê, tay ngấm ngấm vận lực siết chặt Diệt Hồn kiếm — Thật... không thể văn hồi sao? Tiểu Diệp Tử đã không còn nghe bất cứ lời khuyên cáo nào, đã biến thành Giáo chủ Ma giáo bạo ngược khát máu sao?

“Tiểu Diệp Tử!”. Khi gót chân của nữ đồng lại nhấc lên, dẫm về phía cái đầu hoa râm của Sử Giải, Nam Cung Mạch không nhịn được nữa quát lên: “Dừng tay, dừng tay! Đó là Sử bá bá của nàng... Đó là Sử bá bá hồi nàng còn nhỏ cứ bông nàng hoài!”.

Nữ đồng ngẩng nhìn Nam Cung Mạch, khoé môi hé một nụ cười, bàn chân quần lụa đỏ mang hài tơ lại chẳng chút do dự dầy xéo lên, “rắc rắc”, đầu người bị đập lồm xuống!

“Hiện giờ là ‘Tử bá bá’ rồi”. Nữ đồng chợt vỗ tay cười, thanh âm ré lên.

“Tiểu Diệp Tử!”. Đến lần cuối, Nam Cung Mạch thều thào ngó cái lúm đồng tiền trên má nàng, cười khổ kéo Diệp Thiên Chinh vừa mới định thần lại, thấp giọng: “Thì ra ngươi nói đúng — Đợi một hồi nàng phân tâm, bọn ta... động thủ đi”.

“Động... động thủ!”. Giữa vòng vây của cương thi, Diệp Thiên Chinh khê lặp lại. Đó vốn là kế hoạch bắt di bất dịch mà hắn đã chuẩn bị, nhưng giờ phút này nghe hảo hữu cuối cùng đã chịu đồng ý, gương mặt lại chẳng có chút vui mừng.

Bàn chân nhỏ bé gắng sức dẫm cho cái đầu lâu rạn nứt, mãi cho đến khi mặt mày của lão nhân vùi vào bùn đất, thân sắc trên mặt nữ đồng hòa lẫn về độc ác và vui thích, thật kinh hồn táng đờm. Vừa ra sức dẫm, vừa cười lạnh, nàng ré lên: “Bá bá gì! Thúc thúc gì! Toàn là kẻ xấu, bọn xấu! Đáng chết... đáng chết! Các người đã bán đứng ta, các người xúi giục cha ta bán đứng ta!”.

“Rột” một tiếng, theo tiếng ré sắc nhọn của hài tử, cái đầu lâu kia vỡ toang ra. Nữ đồng nhảy lên, tránh để bị chất lỏng dính phải, vọt lên mình một cương thi đang cúi quỳ, cười lên: “A, đây là La thúc thúc nè...”.

“Thiên Lại!”. Gót chân của nữ đồng lại nhấc lên, Diệp Thiên Chinh chợt mở miệng, sắc mặt tái mét: “Hồi nãy muội nói gì? Muội nói gì vậy? — Cha và bọn họ... cha và bọn họ... bán đứng muội?! Muội... muội không

phải bị Đại tể ti của Bái Nguyệt Giáo bắt đi từ trong hầm lửa sao?”.

“Hi hi... Thì ra ngươi cũng không biết à?”. Bàn chân nhỏ khựng lại, nhẹ nhẹ dẫm sau ót cương thi. Ngón tay vắn vắn tóc, nữ đồng khoải trá cười lên, nhìn bạch y nam tử đứng đằng xa: “Cũng không trách được... Sự tình như vậy thật quá mất mặt mà, ta nghe cha và bọn chúng thề độc, bất cứ người nào cũng không được để lộ. Cho nên dù là thiếu trang chủ ngươi, sau khi Bái Nguyệt Giáo thành linh triệt tảo khỏi La Phù Sơn, cũng không biết muội muội của mình bị bán đứng ra sao...”.

“Thiên Lại...?”. Nam Cung Mạch vẫn chưa thể trấn tĩnh, Diệp Thiên Chinh lại thấp thoáng hiểu được gì đó, thân người chấn động mạnh, ho sù sụ: “Muội... ý của muội là nói... là nói... Bái Nguyệt Giáo năm xưa sở dĩ đột nhiên đình chiến, chính vì... chính vì...”. Nói đến đó, giọng của hắn run run không khống chế được, cuối cùng chẳng thể dứt lời.

“Hi hi... hi hi...”. Nữ đồng dừng chân, dùng ống tay áo che miệng cười, đứng bên trên bầy cương thi, y phục đỏ tươi như một đóa Mạn Châu Sa Hoa nở rộ: “Phải, ngươi thật thông minh, vừa đoán đã đoán đúng rồi... Xem ra đối lại là ngươi thì cũng sẽ làm như vậy, phải không? — Không sai, khi đó Đại tể ti Vân Túc mang ta ra khỏi hầm lửa, ta đòi về nhà, không ngờ y lại rất nghe lời, đã mang ta về...”.

“Vân Túc... Vân Túc Đại tể ti...”. Diệp Thiên Chinh lặp lại cái tên đó, hồi tưởng lại tà bạch bào như tuyết mà mình nhìn thấy giữa trận hỏa thiêu ngày xưa — Tể ti anh tuấn tóc dài áo trắng kia, dẫn nhân mã Bái Nguyệt Giáo nội trong một đêm công nhập vào Thí Kiếm Sơn Trang. Thân thủ và phong thái “không còn là người” kia, cùng đôi mắt xanh thẳm bên dưới cái vòng đeo trên trán đó, như một ánh chớp sáng ngời, hằn khắc trong tâm tưởng của thiếu trang chủ Thí Kiếm Sơn Trang này đây.

“Phải... Vân Túc Đại tể ti, Vân Túc kẻ bị vô lâm chính đạo các ngươi gọi là thiên hạ tà phái đệ nhất cao thủ”. Nữ đồng mỉm cười, ngón tay vắn vắn mái tóc dài, chợt giọng điệu hòa hoãn lại, phảng phất cũng nhớ tới quá khứ: “Khi ấy chính y đã mang ta ra khỏi hầm lửa, đưa về cho cha...”.

“Tốt như vậy à?”. Nam Cung Mạch nghe mà ngạc nhiên, thoát miệng hỏi ngược.

“Ha ha ha... Phải, lúc đó ta chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp trai của y, cũng nghĩ vậy đó”. Nữ đồng chợt cười lớn, mũi chân dẫm vào đầu cương thi, nhân thân biến thành ác độc: “Y lúc đó cười nói với ta: ‘Cho dù ta đưa ngươi về, ngươi vẫn sẽ quay trở lại chỗ ta’ — Ta đâu có tin! Lúc ta nhảy tọt vào lòng cha, ta biết ta đã an toàn, ta không còn bị bỏ rơi trong lửa đỏ nữa”.

“Kết quả... kết quả... ta nghe tên khốn kia nói với cha: ‘Trang chủ, ta muốn đình chiến với các ngươi, ngày nào ta còn trong Bái Nguyệt Giáo, ngày đó sẽ không động thủ đối phó Thí Kiếm Sơn Trang’”. Từ từ ngửa đầu lên, nhìn bầu trời không có chút tinh quang, nữ đồng khoé môi lộ một nụ cười kỳ quái: “Cha lúc đó nhần nhện không hồi đáp, nhưng ta thấy trong mắt cha một vẻ vui mừng đến cuồng điên — Lúc đó ta còn nhỏ, chỉ cho là Thí Kiếm Sơn Trang lợi hại nhất thiên hạ, lại đâu có biết sau trận hỗn chiến đó, thương vong trong trang thảm thương quá, rõ ràng không chống cự nổi... Cha nghe đối phương nói vậy, dĩ nhiên cao hứng”.

“Không đợi cha đáp trả, tên khốn Vân Túc đột nhiên thốt: ‘Nhưng muốn Bái Nguyệt Giáo rút lui về Linh Thửu Sơn, La Phù Diệp gia cần phải giao một con tin ra!’. Nữ đồng dấn lực vào chân, dí trán La Bạch Quý xuống đất. Thấy Diệp Thiên Chinh và Nam Cung Mạch há miệng khê la lên, nàng chợt cười cười thốt: “Phải... Về sau thì các ngươi đã biết... Cha và các thúc thúc bá bá đây thương lượng qua một đêm, nói Diệp gia có hai đứa con, tương lai sơn trang không thể không có con trai kế thừa, quyết định... đem dâng ta đi”.

Nói đến câu cuối cùng, đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo của hồng y nữ đồng vụt ảm đạm, thanh âm hạ thấp: “Ta sao mà ngủ được chứ? Lén nghe suốt đêm. Đến sáng, bọn chúng... bọn chúng thương lượng xong, định dâng ta cho Vân Túc Tể ti làm con tin mang về Nguyệt Cung trên Linh Thửu Sơn”.

“Thiên Lại...”. Diệp Thiên Chinh nghe đến đó, không còn nhin được nữa: “Ta... sao ta lại không biết?”.

“Ngươi làm sao biết được? Lúc đó ngươi hôn mê mấy ngày trời... Lúc đó bọn chúng... bọn chúng đã bán đứng ta cho Bái Nguyệt Giáo”. Nữ đồng chợt cười vang, thanh âm chuyển thành sắc nhọn: “Ha ha ha... Chúng đã bán đứng ta! Từng tên... từng tên thúc thúc bá bá, ngày thường cười nói cưng chiều ta, đến lúc gặp đại nạn, ngươi xem từng cái miệng của chúng xem!”.

Một tiếng xương gãy vụn vang vọng, chiếc giày đỏ nho nhỏ vụt dẫm mạnh!

“Một tên thì nói: đánh nữa thì ngọc đá đều tan, chi bằng hy sinh một người để bảo toàn cho sơn trang...”. Chân nữ đồng chẳng chút lưu tình đạp gãy cổ La Bạch Quý, cười lạnh, lại bước một bước, lần này là dẫm lên đầu Tôn Phùng vừa biến thành cương thi: “Một kẻ thì nói: con gái cuối cùng cũng gả sang nhà người ta... Tình thế trước mắt nguy cấp, đâu có đợi được đến sau này gả cưới kết minh”.

“Rắc”, thuật lại xong một câu, dẫm gãy cổ một mạng, không chút thứ tha.

Nữ đồng lạnh lùng tự thuật, thanh âm trầm tĩnh như sắt đá, khoe miệng cười hung bạo: “Từng cái... từng cái miệng! Còn nói nào là, nếu Tiểu Diệp Tử biết chuyện, cũng sẽ biết có thể hy sinh cho sơn trang như vậy là một vinh quang cho bản thân!”.

Tiếng răng rắc không ngừng vang vọng, nữ đồng y phục đỏ tươi dẫm đạp lên bọn cương thi bò lăn ra đất, mãi cho đến khi còn cách hai người không xa mới dừng lại. Nhân thần nửa nghiêm khắc nửa cười cợt nhìn hai nam tử đã nghe đến thất thần: “Người có biết lúc đó ta sợ đến đường nào không? Ta biết bọn chúng... bọn chúng muốn bán đứng ta! Bọn chúng muốn dâng ta cho tên khốn không giống người kia! Ta khóc thét lên, rồi rít van xin cha và bọn người kia, ta nói ta sẽ ngoan ngoãn không làm cho chúng tức giận, ta sẽ học may vá thêu thùa cho giỏi, ta sẽ ngoan ngoãn gả mình cho tên xú tiểu tử nhà Nam Cung — Ta sợ đến mức cái gì cũng chịu... nhưng chúng chẳng lý gì đến ta”.

“Tiểu Diệp Tử!”. “Thiên Lại...”. Cùng một lúc, hai nam tử đứng đầu lưng vào nhau há miệng kêu lên, trường kiếm rơi xoảng xuống đất.

“Bọn chúng bán đứng ta!”. Nữ đồng sững lại, cười vang lên, giơ tay xoay mình một vòng nhẹ nhàng: “Bất kể ta có khóc, có la, có cầu, có cào, khiến cho tay ta máu me lai láng, lần đó chẳng một ai thương chiều ta... cứ như thế mà giao ta vào tay Vân Tức Tế ti kia — Đúng, vạt áo ta trao cho người, có còn đó không?”.

“Vạt áo?”. Diệp Thiên Chinh chợt cảm thấy lồng ngực như có lửa dữ thiêu đốt, vung tay kéo một mảnh vạt áo bị xé rách ra — Bên trên, dấu bàn tay máu bé bỏng màu đỏ sẫm vẫn còn lóa mắt.

“Ta cố hết sức níu vạt áo của cha không chịu buông... nhưng mãi cho đến khi vạt áo rách toét đi, cha cũng không ngoảnh đầu”. Bàn tay nho nhỏ chợt bầu vào khoảng không, vạt áo trong tay Diệp Thiên Chinh bay vào tay nữ đồng. Thì thào như nói với chính mình, nữ đồng đặt bàn tay lên, so với dấu bàn tay trên vạt áo, chợt cười lớn: “Ta ngã xuống đất, cố níu lấy vạt áo kia, nói với cha: ‘Cha! Con nhất định sẽ trở về! — Có lẽ lời nói của ta khi ấy quá ghê rợn, ta thấy cha lão đảo đi mà như chạy”.

“Trước khi cha chết có nói, nếu có một ngày một cái vạt áo như thế này đưa đến Thí Kiếm Sơn Trang, thì chính là lúc muội về báo thù”. Kiếm của Diệp Thiên Chinh đã rơi xuống đất từ lâu, cúi đầu khẽ thốt một câu: “Ta cứ cho rằng... muội đã bị ta bỏ rơi ở đó, rồi bị Bái Nguyệt Giáo bắt đi... nào có hay... nào có ngờ...”.

“Không ngờ chính cha đã đích thân dâng ta cho người phải không? Có phải không?”. Nữ đồng chợt cười lớn, hai tay rướn lên, vạt áo vỡ nát thành ngàn mảnh, như hồ điệp phát phơ lá tả rơi rớt trong đêm. Nàng đi từng bước, gót chân dẫm lên đầu lâu của bọn vô lâm hào khách: “Bọn chúng đã bán đứng ta... Từng tên một, ai cũng gọi ta là Tiểu Diệp Tử, chịu chuồng giỡn chọc cho ta khoái trá... Đến cuối cùng, đã bán đứng ta vậy đó! Vào lúc ấy, thật ra đâu phải là đường cùng... nhưng kẻ làm phụ thân, đoái hoài cho người ta mà buông bỏ đứa con gái ruột thịt; kẻ làm gia thần, chẳng nghĩ đến liều chết huyết chiến, lại muốn bán đứa con gái của chúa công để cầu cái an bình tạm bợ! — Vào lúc đó, bọn người lớn này đây... những hào khách lừng danh vô lâm này đây... chỉ biết ăn hiếp phụ rẫy một đứa bé không hiểu biết gì hết!”.

“Thiên Lại... Thiên Lại!”. Khoảnh khắc đó, Diệp Thiên Chinh chợt khẽ kêu lên, chạy tới trước. Nam Cung Mạch không ngờ người bạn vô cùng trầm tĩnh của mình thành linh sụp đổ, muốn kéo cũng kéo không kịp.

“Đứng lại!”. Nữ đồng chợt quát lên, bàn tay của bọn cương thi nháy mắt đã thò sang, vung kiếm ngăn cản bước chân của Diệp Thiên Chinh.

“Ha ha ha... Thiên Lại? Bây giờ kêu ta là Thiên Lại thì đã quá trễ rồi! Lúc trong hầm lửa, người đang ở đâu? Lúc cha bán đứng ta, người đang ở đâu?! Khi ấy ta kêu ca ca đến khản giọng, nhưng đâu có ai lý gì đến ta...”. Nữ đồng lạnh lùng nhìn nam tử bị trường kiếm của cương thi cản đường, gương mặt quen thuộc đó, vì nỗi tiếc thương và khẩn trương mà dâng hiện một dáng vẻ xưa nay chưa từng có. Nàng lại lạnh dậm

thốt: “Vân Túc vốn muốn về Linh Thứu Sơn đối phó mười vị trưởng lão, đoạt lấy đại quyền trong giáo, cho nên mới không muốn dần co lâu dài với Thí Kiếm Sơn Trang — Y muốn bắt ta làm con tin thật ra cũng vì ham chơi nhất thời... Y nói ta giống như một con búp bê xinh đẹp! Tên khốn đó... tên khốn đó... ép mọi người vứt bỏ ta, rồi mang ta về Bái Nguyệt Giáo như một thứ rác rưởi vậy”.

Nhắc lại tên của người đó, mắt nữ đồng vụt sát bùng lên, bỗng xắn tay áo lên — Bên dưới ống tay áo màu đỏ tươi, đôi tay trắng muốt chất chồng những vết sẹo, giờ thả ra: “Người xem đi! Người xem đi! Ngày tháng của ta ở Bái Nguyệt Giáo là vậy đó! Y để cho răn cấm ta, để cho ngô công chích ta... nói là muốn ta luyện Bách Độc công, nói ta sẽ không lớn lên nữa — Y thích ta giống như một con búp bê, cho nên không cho ta lớn!”.

“Tiểu Diệp Tử!”. Vực thấu hiểu tại sau nữ đồng đã hơn hai mươi mà vẫn bảo trì diện dung thuở còn bé, Nam Cung Mạch đau xót như bị chùy đập lên xương cốt, không nhịn được kêu lên: “Ta giết tên Tề ti đáng chết đó!”.

“Ồ? Ha ha ha ha... Người giết không được y đâu, chẳng ai giết được y. Y tu luyện tà thuật, thân mình bất tử”. Nữ đồng cười lạnh, sát khí cuộn cuộn trong mắt: “Từ khi giết sạch mười vị trưởng lão, đoạt lấy đại quyền của Bái Nguyệt Giáo, tính khí của y càng lúc càng cổ quái... Những năm tháng đó, vì không để mình biến thành một con búp bê cũ kỹ, sợ bị y vứt bỏ, ta đã phí hết tâm tư, giờ nào phút nào cũng nuông chiều cho y vui thú, bày trò cho y khoái trá, cả chức Giáo chủ Bái Nguyệt Giáo y cũng để cho ta ngồi — Mà cũng là một Giáo chủ bù nhìn, là con búp bê bù nhìn của y”.

“Đáng tiếc y đã quên búp bê cũng có thể sát nhân.... Ta giết không được y, lại có thể dùng Huyết Hạ Chú của ta cầm tù y dưới đáy thánh hồ. Đúng, Tề ti không chết được... Ha ha! Lúc đó y nhất định rất hận mình sao không chết được! Mỗi ban mai bọn ác linh ăn sạch máu thịt của y, nhưng đến tối y lại có thể phục sinh...”. Ánh mắt nữ đồng sáng ngời, ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen: “Mỗi ngày đều phải chết đi sống lại một lần, vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Ngày nào máu của ta còn chảy, ngày đó lời phù chú kia còn chưa giải trừ được!”.

Tuy nghe đồn tà thuật trong Bái Nguyệt Giáo chẳng thể tưởng tượng nổi, là một nhân sĩ của võ lâm Trung nguyên, Nam Cung Mạch vẫn không khỏi động dung.

“Khoảng thời gian mười năm qua, sóng gió không ngừng nổi lên trong giáo phái của bọn ta, miệt mài tranh đấu. Trước là Vân Túc và mười trưởng lão, sau đó đến ta và Vân Túc... mới để cho La Phù Diệp gia các người sống tạm bợ đến hôm nay”. Thanh âm của nữ đồng dần dần bình tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn vô số trang khách của Thí Kiếm Sơn Trang đang bị lũ cương thi cắn xé, bị cổ trùng công kích, bàn tay nhỏ bé mân mê đoản địch, chỉ Nam Cung Mạch: “Người muốn ta dừng tay? Người biết gì chứ? Người biết tư vị qua một đêm bị tất cả mọi người phản bội bỏ rơi nó ra sao không? Người biết cái tư vị sống cũng không được mà chết cũng chẳng thể, tầm tối chẳng thấy bóng mặt trời nó ra sao không?”.

“Phải! Ta không biết! — Nhưng ta biết nếu nàng không dừng tay, ta không thể không cùng Thiên Chính giết nàng!”. Nam Cung Mạch nhìn nàng cầm đoản địch lên lại, sắc mặt cũng tái nhợt, giọng nói tuyệt vọng thậm chí khiến cho nữ đồng an tĩnh một hồi: “Nàng còn muốn gì nữa? Có phải nàng muốn giết luôn Thiên Chính không? Hay khiến cho hãn trở thành cương thi quỳ trước mặt nàng thì nàng mới cam tâm? Nếu quả là vậy, ta hỏi nàng, một cước đó nàng có dẫm xuống được không? Nàng dừng tay đi, theo ta về Đỉnh Kiếm Các đi!”.

“Nam Cung, người sao lại ngây thơ đến thế?”. Gương mặt bé bỏng của nữ đồng cúi thấp, khoe miệng trẻ xuống, chợt hé nụ cười lạnh, như một đóa Mạn Châu Sa Hoa bung nở: “Gả cho người? Hiện giờ ta là Giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, Đỉnh Kiếm Các lại đang hiệu xưng lãnh tụ của võ lâm Trung nguyên! Chính tà bất lưỡng lập — Phụ thân Nam Cung Ngôn của người đã sớm biết ta bị Bái Nguyệt Giáo bắt đi, bao nhiêu năm qua lão quyền khuynh võ lâm, có từng phái người đi cứu ta chưa? Một đứa bé đâu có là đáng bao chứ, cái bọn chúng muốn là duy trì cục diện chính tà ngang sức chống chọi nhau”.

Nam Cung Mạch vụt ngẩn ngơ, thần thờ nhìn miệng nữ đồng chậm rãi phát ra những lời lẽ lạnh lẽo đánh thép, bài xích phụ thân của gã, lại không thể phản bác tiếng nào. Những năm qua tranh đấu sinh tồn, nữ tử trước mắt không biết đã trải nghiệm bao nhiêu khổ nạn. Bên dưới diện dung của một hài tử, lại là một trái tim lạnh buốt thê lương.

“VẬY... BỌN TA KHÔNG VỀ ĐÌNH KIỂM CÁC!”. NGHĨ ĐẾN ĐÓ, NAM CUNG MẠCH CÓ CẢM GIÁC NHIỆT HUYẾT ĐANG ĐANG TRONG LÒNG NGỰC, NIỀM THƯƠNG YÊU VÀ NỖI NUỐI TIẾC MÈNH MANG BẤT TẬN, THOÁT MIỆNG KÊU LÊN: “BỌN TA TÌM MỘT NƠI MÀ NGƯỜI TA KHÔNG KIỂM RA, SỐNG SUỐT ĐỜI NÀY. TA NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĂN HIẾP NÀNG NỮA... KHÔNG AI CÓ THỂ ĂN HIẾP NÀNG NỮA”.

“...”. NỮ ĐỒNG CHỢT TRẦM MẶC, MỘT LÚC SAU VỤT CƯỜI LẠNH: “KHÔNG THỂ NÀO... CÁI GÌ CŨNG XONG HẾT RỒI! TA KHÔNG CÒN CÓ THỂ LỚN LÊN ĐƯỢC NỮA! CÁI GÌ CŨNG XONG HẾT RỒI! NÓI BẬY, NÓI BẬY — CÒN AI YÊU THƯƠNG TA ĐƯỢC NỮA... TA CŨNG KHÔNG YÊU THƯƠNG AI ĐƯỢC NỮA!”.

GIỮA TRÀNG CƯỜI LỚN, PHẪNG PHÁT SÁT KHÍ KHÔNG CÒN CHE ĐẬY ĐƯỢC NỮA, NỮ ĐỒNG KHÔNG NÓI NĂNG GÌ, CHỢT ĐIỂM MŨI CHÂN LƯỚT LÊN KIỆU, ĐƯA ỐNG DỊCH ĐẾN BÊN MÔI, THỞ MỘT KHÚC ĐIỀU CHÓI TAI. BỌN CƯƠNG THI VỐN ĐANG YÊN TĨNH VỤT PHÁT RA NHỮNG TIẾNG GÀO RỔNG KHỦNG BỐ, DỒN VỀ PHÍA HAI THANH NIÊN, MUỐN XÉ HỌ THÀNH MUÔN MẢNH.

10. Vĩ Thanh

DIỆP THIÊN CHINH SẮC MẶT TRẮNG NHỌT NHÌN HẢO HỮU, IM LẶNG KHÔNG NÓI GÌ, CHỈ VUNG KIẾM ĐÁNH RA MỘT CHIÊU HUNG BẠO, CHÉM CHẾT NHỮNG CƯƠNG THI ÉP TỚI SÁT, RƯỢN MÌNH XÔNG TỚI CỔ KIỆU CỦA NỮ ĐỒNG.

NAM CUNG MẠCH CŨNG KINH HOÀNG, XUẤT KIẾM PHỐI HỢP VỚI KIẾM PHÁP CỦA THIÊN CHINH — SỰ HỢP BÍCH NÀY BỌN HỌ ĐÃ LUYỆN QUA HÀNG NGÀN HÀNG VẠN LẦN HỒI CÒN NHỎ. GÃ CÓ CẢM GIÁC CON ĐƯỜNG CHỈ TRẢI CHỪNG MƯƠI MẤY TRƯỞNG TRƯỚC CỔ KIỆU KIA SAO LẠI DÀI THUỢT ĐẾN ĐÁNG SỢ. NHỮNG KHUÔN MẶT CƯƠNG THI Ồ ẠT XÔNG LÊN, NHỮNG TIẾNG GÀO RÚ NGÃ QUY, CUỐI CÙNG GÃ KHÔNG CÒN TÍNH TỚI ĐỐI PHƯƠNG CÓ QUEN BIẾT HAY KHÔNG, CÓ NÊN HẠ THỦ LƯU TÌNH HAY KHÔNG, CHỈ VẬN DỤNG CHIÊU THỨC LỢI HẠI NHẤT MÀ TÀN SÁT NHỮNG NGƯỜI KIA.

DIỆP THIÊN CHINH PHÍA BÊN TRÁI GÃ, SẮC MẶT CŨNG TÁI MÉT CHÉM CHẾT MỘT CƯƠNG THI VỐN LÀ THUỘC HẠ CỦA MÌNH — TỪ KHI NGỌC TIÊU CHẾT ĐI, KHOẢNH KHẮC NỮ ĐỒNG NÓI RA CHÂN TƯỚNG NGÀY XƯA, HẮN KHÔNG CÒN THỐT ĐƯỢC TIẾNG NÀO NỮA.

NAM CUNG MẠCH XUNG SÁT MÀ TÂM TƯ MÊ LOẠN, LẠI CŨNG BIẾT NGƯỜI BẠN THÂN CÓ VẼ RẤT LẠ LẼM, KHÔNG NGỜ HOÀN TOÀN CHẴNG SỢ BỌN CƯƠNG THI ĐÃ THƯƠNG, CHỈ LIỀU MÌNH XÔNG TỚI, TỰA HỒ MUỐN VỀ BÊN MUỘI MUỘI — THẦN SẮC LIỀU CHẾT ĐÓ KHIẾN CHO NAM CUNG MẠCH TRONG LÒNG THOÁNG CÓ DỰ CẢM BẤT TƯỜNG. GÃ CHỈ CÓ THỂ DỤNG TOÀN LỰC KỂ VAI DIỆP THIÊN CHINH CHỐNG Đỡ LỮ CƯƠNG THI, LOẠNG CHOẠNG TẮM TRẬN MƯA MÁU XÔNG TỚI.

NỮ ĐỒNG MỘT MỰC NGỒI YÊN TRÊN CỔ KIỆU, MẶT MÀY XANH DỜN, HÀM RĂNG NHỎ BÉ CẮN CHẶT MÔI DƯỚI, CHĂM CHÚ NHÌN MÀN MÁU TANH TRƯỚC MẶT. THẤY HAI NAM TỬ SÁT CÁNH LIỀN THỦ CHÉM GIẾT, NGÓN TAY NÀNG TỪ TỪ SIẾT CHẶT ĐOẢN DỊCH, BÀN TAY KIA VỤT THÒ VÀO LỘ SÀNH, RÚT RA HAI CON CỔ TRÙNG MÀU ĐỎ TƯƠI. MUỐN GIẾT NÀNG? TRÊN THẾ GIAN NÀY, NGÀY NAY CÒN CÓ AI CÓ THỂ GIẾT ĐƯỢC NÀNG CHỨ!

NHƯNG NHÌN HAI THANH NIÊN VUNG KIẾM BẮT CHẤP TẮT CẢ KÉO ĐẾN, BÀN TAY BÉ BỎNG XƯƠNG TRẮNG LỘ RA HẾT LẠI HƠI RUN RUN.

TỪNG HÀNG TỪNG HÀNG CƯƠNG THI LAO LÊN, GỤC XUỐNG, HAI TÀ ÁO MỘT TRẮNG MỘT XANH ĐÃ ĐẦM DẤU MÁU BẦM ĐEN KỲ DỊ, BỜ MÁ CỦA DIỆP THIÊN CHINH CŨNG ĐÃ THẤM MÁU CƯƠNG THI, TƯƠNG PHẢN VỚI SẮC MẶT TRẮNG NHỌT. NHƯNG HẮN CỨ VUNG KIẾM, CHẴNG NGẠI CHẴNG NGẦN XÔNG LÊN, ÁNH MẮT NHƯ LỬA ĐỎ BỪNG CHÁY, THẤP THOÁNG VỀ TUYỆT VỌNG. NẾU KHÔNG PHẢI CÓ NAM CUNG MẠCH MỘT MỰC CẢN CHẶN NHỮNG ĐỢT CÔNG KÍCH XUNG QUANH, CHƯA ĐẾN GẦN CỔ KIỆU ĐƯỢC MƯƠI TRƯỞNG THÌ HẮN ĐÃ QUY RỒI.

GẦN... GẦN NỮA... KHOẢNH KHẮC GẦN ĐẾN MỨC ĐÔI HUYNH MUỘI CÓ THỂ NHÌN THẤY RÕ DÁNG VẼ TRÊN MẶT NHAU, BÀN TAY CẦM CỔ TRÙNG CỦA NỮ ĐỒNG RUN RUN, VỤT THẤU HIỂU Ý NGHĨA ẨN HÀM TRONG MỤC QUANG CỦA CA CA — HẮN MUỐN CHẾT... HẮN KHÔNG NGẠI GÌ HẾT, CHỈ MUỐN CHẾT CHUNG VỚI NÀNG!

MƯỜI NĂM TRƯỚC, HẮN KHÔNG THỂ MANG NÀNG RA KHỎI HÀM LỬA; MƯỜI NĂM SAU, HẮN MUỐN CÙNG NÀNG VỀ ĐỊA NGỤC!

XUNG QUANH VẪN TIẾP TỤC CHÉM GIẾT, THANH ÂM LẠI ĐÃ YẾU DẦN ĐI; ĐẠI ĐA SỐ NGƯỜI CỦA THÍ KIỂM SƠN TRANG ĐÃ BỊ BẮT GIỮ HOẶC BỊ CẮN XÉ, TRỞ THÀNH LŨ HẮC DƯƠNG VỪA THUẦN PHỤC, TRƯỜNG HUYẾT CHIẾN NÀY TỪ LÚC BAN ĐẦU ĐÃ BIẾT RÕ AI THẮNG AI BẠI.

Nữ đồng nhìn khuôn mặt của hai người trẻ tuổi càng lúc càng gần, nhìn thấy những tâm tình phức tạp hết sức kịch liệt trên mày mi quen thuộc mà xa vời kia, hơi rướn đầu lên, ngón tay khế co lại, nhắm đúng vào cổ của hai người. Trên ngón tay xương lộ trắng hếu, hai con cổ trùng phẳng phất cảm thấy được máu thịt sinh linh đang ép tới gần, ngộ ngộ uốn éo.

Hai lưỡi kiếm bén sáng ngồi gào rít đâm rạch không gian, cùng một lúc, ngón tay bé bỏng đã thủ thế sẵn sàng.

Khoảnh khắc cuối cùng bất quá chỉ là một sát na — Không phải nàng biến kẻ chẳng phục tòng thành hắc dương, thì là kẻ chặn dất là nàng đây tất bị hủy diệt. Bất kể kết cục ra sao, nàng cũng đã chờ đợi mười năm qua. Nàng chỉ cầu xin một sự liễu kết... Sở cầu của nàng... bất quá là một sự liễu kết.

Tiếng chém giết yếu đi, đêm dài thườn thượt, chỉ có gió còn xoáy lốc trên vùng hoang dã tanh máu này. Tiếng rên rỉ thoát vang thoát tắt, chợt nghe có một tiếng gào mơ hồ, rạch phá màn đêm: “Ca ca! Ca ca!”.

Thanh âm rất bình thường, lại khiến cho lòng ba người chấn động đến lạ kỳ, mục quang như ánh chớp xoay sang phía bên đó.

Dưới hỏa quang mờ mịt, thấp thoáng thấy có một chàng trai trẻ ăn vận y phục trang khách đang liều mạng múa kiếm, muốn kéo một nữ kiếm khách bị vây cương thi xúm quanh trở về. Thiếu nữ kia đã bị cương thi cắn xé máu loang toàn thân, kêu gào thê thảm, cổ cũng đã có dấu cổ trùng chui vào, nhân thần bất đầu vẫn đục. Khoảnh khắc ca ca kéo giữ nàng ta, nàng ta chợt há miệng cắn vào cánh tay của ca ca, dứt khoát không nhả. Chàng trai trẻ hiển nhiên biết chuyện gì xảy ra, lại chẳng chịu buông muội muội, để mặc cho nàng ta cắn, liều mình gọi tên nàng ta, mong phục hồi lại thần trí cho nàng ta.

Giữa những thi thể lấm máu ngổn ngang, chỉ mới liếc qua mà thần sắc máu lệ nhòa trên khuôn mặt của vị trang khách trẻ trung kia đã nung sâu vào lòng, đôi mày của nữ đồng chợt nhướng cao, bàn tay giơ lên nhanh như chớp, một dải dây vàng trong ống tay áo lướt qua, cuốn lấy trang khách trẻ trung kia, kéo theo cả cô gái về bên kiệu, cả hai huynh muội loạn choạng ngã lăn ra.

Cùng một sát na đó, vì nàng đang phân tâm, hai lưỡi kiếm kia đã đâm đến cạnh nàng!

Tuy biết rõ lúc này mà không giết thì ngày sau hậu họa khôn lường — nhưng đó chỉ là lời nói của lý trí, lại không có cách nào khống chế con tim của Nam Cung Mạch. Gã cảm thấy kiếm trong tay nặng phải ngàn cân, đâm chưa đến ba thước sát bên nữ đồng thì kiếm thế đã chậm lại.

Diệt Hồn kiếm chậm trễ, nhưng Chuyển Phách kiếm lại vẫn phát sáng buốt lạnh, đâm thẳng và mi tâm của nữ đồng. Song thủ của Diệt Thiên Chinh không ngờ chẳng run rẩy chút xíu nào, sắc mặt tái nhợt như chết rồi, thỉnh linh nước mắt lăn dài, trôi qua bờ má đầm máu.

“Ca ca”. Khoảnh khắc đó, Diệt Thiên Lại chợt ngửa mặt lên, thấu qua trường kiếm, đăm đăm nhìn vào mắt Diệt Thiên Chinh, vụt thoát miệng thều thào kêu lên, giơ tay ra — lại không phải cản trở mũi kiếm đang đâm sang, mà là sờ lên cổ của thiếu nữ đã hôn mê kia, phẳng phất trong máu thịt có vật gì đó bay vọt ra, chui tọt vào lòng bàn tay nàng, mau chóng bò lên.

“Thiên Lại!”. Khoảnh khắc đó phẳng phất có một tấm bình phong vô hình vụt dựng dậy, Chuyển Phách kiếm không có cách nào đâm tới được nữa. Diệt Thiên Chinh sắc mặt nhợt nhạt, chợt quăng kiếm, bắt chấp tất cả xông lên: “Thiên Lại!”.

Nam Cung Mạch còn chưa minh bạch chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy hảo hữu buồng kiếm quy trước kiệu, giơ hai tay ôm giữ đứa bé áo đỏ kia, gọi tên nàng ta không thôi. Những cổ trùng bay đi bay lại trong đêm tối thỉnh linh mất đi phương hướng, vù vù tụ tập về phía chủ nhân.

“Ta đem muội muội của ngươi... muội muội của ngươi hoàn trả cho ngươi, được chứ?”. Bàn tay nữ đồng buồng thông, chợt phẳng phất đã tản mát hết sinh khí, chỉ mỉm cười nhìn chàng trang khách trẻ trung đang té ngã dưới đất, chợt nhấc một tay đẩy Diệt Thiên Chinh ra, thân người đổ tới trước — Sát na đó, vô số cổ trùng từ trong bóng tối bay về chui tọt hết vào thân thể bé bỏng của nàng, như những con thiêu thân lao mình vào ngọn lửa, theo huyết mạch chạy ngược về tìm nàng.

“Thiên Lại! Thiên Lại!”. Diệt Thiên Chinh mặt mày tái mét, gắng gượng lao sang. Nhưng đôi bàn tay nhỏ nhắn xương trắng hếu hếu, ngập ngụa những vết thẹo kia đã giơ lên, ra dấu “dừng lại”, máu bên dưới tà áo

đỏ tươi dần dần loang ra, thấm ướt thân thể nữ đồng — Bị vô số cổ trùng chui vào mình, đục lủng hàng hà sa số lỗ hổng, ánh mắt của nữ đồng vẫn thấp thoáng có vẻ quật cường trẻ con: “Không... đừng cho rằng ta giết không được các người... Nếu... nếu không phải...”.

Trong nháy mắt, đứa bé như ngọn lửa bùng tỏa kia bỗng héo hắt đi, Diệp Thiên Chinh cảm thấy ruột gan như có ngàn vạn mũi dao khuấy vào, bất chợt bật khóc lớn, ôm chặt thân hình bé bỏng vào lòng, phảng phất sợ nàng tiên tán không còn thấy nữa: “Phải, phải, muội đã giết huynh rồi.... Huynh vĩnh viễn theo muội”.

“Ca ca...”. Phảng phất vòng tay cổ sức ôm ấp kia làm cho nàng nghẹn thở, nữ đồng cựa quậy, thần sắc thất tán, lại để lộ một nụ cười thoáng qua trong chớp mắt, gờ bàn tay bé nhỏ gầy guộc ôm nhẹ lấy hân — Nàng cuối cùng đã biết ca ca yêu thương nàng... luôn luôn yêu thương muội muội duy nhất này.

Mới vừa nãy, lúc hân vùng kiếm đâm tới, vẻ mặt máu lệ chan hòa kia, không ngờ chẳng khác gì vị trang khách mắt to mày rậm bên cạnh!

Một là trang chủ của Nam Cương đệ nhất sơn trang, một bất quá chỉ là một trang khách nhỏ nhoi; một muốn chết, còn một lại muốn sống — Nhưng bất kể là trang chủ hay là trang khách, bất kể là kẻ sát nhân hay là kẻ cứu người, vẻ mặt không ngờ lại y hệt nhau!

Chỉ có cái tình đồng bào máu đậm hơn nước, y hệt nhau.

Sinh tử quan đầu, vốn không thể giả dối được chút nào. Hồng y nữ đồng chợt mỉm cười, sát khí trong mắt bỗng dưng tan biến như hơi sương ban mai, nàng tĩnh lặng nghiêng đầu, dựa má vào lồng ngực ca ca, thở dài một hơi: “Nếu... nếu lúc đó... có huynh... có phải... có phải huynh giống như vị ca ca kia... liệu chết... cũng không cho bọn chúng mang muội đi?”.

“Ừ, ừ”. Thanh âm yếu ớt phảng phất có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào, nước mắt của Diệp Thiên Chinh tuôn xuống, ôm chặt muội muội mất tích suốt mười năm qua vào lòng, hồi đáp: “Phải, phải — Huynh nhất định không để Bái Nguyệt Giáo mang muội đi!”.

“A... Thật ra... lần này muội về... cũng chỉ muốn hỏi huynh câu đó mà thôi...”. Nữ đồng mỉm cười, mãn nguyện thở dài một hơi, thần sắc héo hon: “Vân Túc luôn nói rằng, trừ y ra, tất cả mọi người đều không thương yêu muội... Muội không tin y”.

Trên mặt hài tử thoáng qua một nụ cười vui mừng, nụ cười hòa lẫn với vẻ khờ khạo của bé thơ và vẻ mỉa mai của một người con gái, đẹp đến kinh hồn giữa màn đêm: “Huynh và Nam Cung... nhất định vẫn yêu thương muội, có phải không?”.

“Sao vậy? Sao vậy?”. Nam Cung Mạch không hiểu, nhưng nhìn thấy tình trạng của Diệp Thiên Lại, lòng cũng biết bất tường, chẳng nhận được kéo Diệp Thiên Chinh: “Tiểu Diệp Tử nàng sao rồi? Nàng sao rồi?”.

Không hồi đáp, nữ đồng chỉ khẽ nhấc cánh tay phải lên, lỗ hổng giữa lòng bàn tay hồi nãy bị cổ trùng đục phá chui vào đã biến thành một màu tím bầm, phảng phất đang bị cái gì đó xâu xé bên trong, thịt gân trên bàn tay co rúc lại từng chút. Nào chỉ một vết thương đó, toàn thân của nữ đồng đầu đầu cũng có dấu cổ trùng chui vào, đều đang phát ra cảnh tượng kỳ dị đáng sợ.

“Trừ phi chủ nhân đã chết, cổ trùng thả ra vĩnh viễn không thể thu hồi lại... Nếu thu hồi về mình chủ nhân, lập tức sẽ công kích kẻ thi thuật”. Diệp Thiên Chinh mặt tái nhợt nhìn gương mặt mau chóng sạm đen đi trong lòng mình, chờ đợi trả lời người bạn thân đang thôi thúc: “Cổ thuật của Nam Cương là vậy đó... Một khi thả ra, không hại chết đối phương thì sẽ hại bản thân mình, không có con đường thứ ba”.

“Cho nên... cho nên...”. Vệt thấu hiểu tại sao ban đầu Diệp Thiên Chinh lại có kế hoạch dứt khoát không thể không giết, Nam Cung Mạch loạng choạng một bước, có cảm giác hai chân mất hết lực khí, quỵ ngã bên cổ kiệu, siết giữ bàn tay lạnh buốt của nữ đồng, nắc lên: “Tiểu Diệp Tử!”.

“Đừng... đừng đừng...”. Bàn tay nữ đồng hơi co lại, muốn rút ra: “Có... có độc... Muội thu hồi bọn cổ trùng về, chúng muốn ăn sạch thân thể của muội. Muội sắp, sắp rã nát... đừng nhìn”.

Tiểu Diệp Tử: Nam Cung Mạch vẫn siết giữ bàn tay nhỏ nhắn gầy gò đáng sợ kia, bắt chắp vết thương đang rửa nát: “Nàng đừng sợ, nàng đừng sợ — Ta mang nàng về Đỉnh Kiếm Các! Mặc đại phu ở đó y thuật

như thần, nhất định có thể chữa trị cho nàng! Nàng đừng sợ...”.

“Muội không sợ... không sợ...”. Thị tuyền mờ dần, Mạn Châu Sa Hoa nở rộ như những cội lửa, nữ đồng khe khẽ lắc đầu, khoé miệng mỉm cười: “Ca ca và huynh đều đang ở đây... Muội không sợ cái gì hết... Những ngọn lửa kia... những ngọn lửa kia có từ địa ngục thiêu đến... muội cũng không sợ”.

“Tiểu Diệp Tử... Tiểu Diệp Tử!”. Cảm thấy thần trí của nàng đã bắt đầu tản mát, Nam Cung Mạch khẩn trương, cố sức lắc vai nàng, gọi tên nàng: “Đừng ngủ, đừng ngủ mà! Huynh cưới muội, huynh cưới muội về Đỉnh Kiếm Các, sắp đến rồi! Muội đừng ngủ!”.

“Muội... muội không thể gả cho huynh... Xú Nam Cung”. Nữ đồng nằm trong lòng ca ca, hôn mê, miệng thì thảo, phảng phất lặp lại lời nói của những năm xưa — Nhưng giọng điệu có khác, câu tiếp theo dĩ nhiên khác: “Muội đã... đã gả cho Vân Túc rồi — Lúc trúng huyết chú của muội... tên khốn kia có thể giết muội... Y lại không dám... Hi... y cũng có... cũng có chuyện không dám làm...”.

Lời thì thảo đầy thống khổ và vui mừng khiến cho hai người bên cạnh thần thờ.

Diệp Thiên Chinh ngược nhìn Nam Cung Mạch, không biết là nhân thần gì đây — Năm tháng dài dằng dặc, trong Nguyệt Cung thần bí xa vời kia, thật ra đã xảy ra những chuyện gì? Giờ phút lìa đời, nói đến tên cái gã Tế ti đã cướp nàng khỏi sự sủng ái của muôn người, sao đáng vẻ giữa mày mi nàng lại phức tạp đến không thể nào thấu hiểu được như thế?

Mê mẩn một hồi, phảng phất đột nhiên có gì đó xông lên đầu, mắt nữ đồng vụt mở tròn, thần trí tỉnh táo nhìn người trước mặt, nhanh nhẹn mở miệng: “Đúng! Ca ca, Nam Cung, Vân Túc sắp ra được... Muội chết đi, y sẽ ra khỏi đây hờ! Các người... các người phải cẩn thận... Y rất lợi hại... Ca ca... các người phải coi chừng...”.

Chừng như mấy lời di nguyện kia đã khiến cho nàng hao tổn hết thần trí tàn dư, sắc mặt của nữ đồng lại tím sạm đi, thì thảo: “Đem thiêu muội đi... nhất định phải thiêu muội, thiêu cho sạch gọn... Đừng để y tìm ra muội, bắt muội lại làm con búp bê... con rối của y... Cầu xin huynh... nhất định phải... thiêu muội”.

Giọng nàng dần dần khô héo, dưới màn đêm gió lốc xoáy vùn, bầy cương thi đột nhiên có vẻ không còn chủ ý, đứng thừ tại chỗ, cũng bắt đầu ngủ vùi theo sự hôn mê của nữ đồng. Chỉ có Mạn Châu Sa Hoa vẫn nở rộ, từng đóa từng đóa bên trên nhánh hoa cao ngệu như cái mũ miện rực lửa, khoe chen màu máu giữa bóng tối sắt đá.

Đôi huynh muội bên cạnh đỡ nhau dậy, thần thờ nhìn cục diện quỷ dị kia. Nàng muội muội sợ đến ngây ngô, không ngừng co rúc trốn sau lưng ca ca, còn ánh mắt của vị trang khách trẻ trung cũng tràn ngập nỗi kinh hoàng, lại gắng gượng siết đao đứng yên bất động.

“A, ca ca, ca ca... lửa, lửa đã thiêu tới rồi!”. Giữa thị tuyền mơ hồ cuối cùng, cái nhìn thấy lại là một sắc đỏ nhún nhảy như những ngọn lửa lan khắp mọi nơi, nữ đồng yếu ớt kêu lên, siết chặt lấy tay Diệp Thiên Chinh, lời lẽ mê loạn: “Lửa đã thiêu đến rồi!”.

“Không sợ, không sợ, Thiên Lại, có huynh ở đây, ca ca đang ở đây — Đừng sợ”. Diệp Thiên Chinh mê mang cúi đầu, còn siết giữ bàn tay nhỏ nhắn dần dần đỡ cứng kia, dịu giọng hỏi đáp: “Đừng sợ, lửa kia không thiêu được muội... đừng sợ”.

“Ừm...”. Trong mắt toàn là hỏa quang bốn bề, cứ như cái đêm không còn đường chạy của mười năm về trước, nhưng gương mặt của nữ đồng lại nở một nụ cười điềm đạm, dốc hết toàn lực rúc mặt vào lòng hắn, tĩnh lặng ngủ vùi — Đó là chút an ninh của vĩnh hằng, chút an ninh cuối cùng trong cuộc đời hỗn loạn tối tăm của nàng.

oOo

Màn trời không trăng không sao, Nam Cung Mạch lặng lẽ đứng nhìn, nhìn Diệp Thiên Chinh thấp một ngọn lửa giữa bóng đêm.

Từng mảng đỏ lửa, từng mảng đỏ lửa bốc lên, dần lan, vây lấy vùng đất hoang lương, thiêu đốt ngàn ngút, phát ra âm vang tổng tộc như bao ác linh đang kêu gào trong lửa dữ... Mạn Châu Sa Hoa khắp núi khắp

đồng kia, cùng với chủ nhân đã gieo trồng chúng, hòa mình thành bó đuốc, hóa tất cả thành tro tàn giăng ngập bờ bên kia.

Nhìn những đóa hoa đỏ ngút ngàn, nhìn bầy cưng thi đợi chờ mai này tỉnh dậy, nhìn Diệp Thiên Chính châm đuốc lửa vào cái giường củi, gã chợt cảm thấy mình dư thừa... Trong cái cố sự này, thì ra gã một mực chỉ là một kẻ bàng quang mà thôi. Có lẽ... qua đi hôm nay, tất cả mọi tăm tối, tà dị, hỗn loạn đều sẽ bị trận lửa dữ kia thiêu rụi không còn chút xíu nào — cứ như võ lâm quần hào Trung nguyên năm xưa đã đem cô bé mười ba tuổi đầu kia phết một nét bút bôi xóa đi vậy.

Đại công tử của nhà Nam cung Đỉnh Kiếm Các và trang chủ của La Phù Thí Kiếm Sơn Trang liên thủ kháng cự sự xâm lăng của Bái Nguyệt Giáo, giết chết Giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo, giải cứu cho mấy trăm người bị cổ trùng khống chế — Điều đó đối với võ lâm Trung nguyên mà nói, là một công trạng, một chiến tích hiển hách làm sao. Chỉ đáng tiếc nhị tiểu thư của Thí Kiếm Sơn Trang hồng nhan bạc mệnh, bất hạnh bỏ mình, không có cách nào gả vào Đỉnh Kiếm Các nữa.

Câu chuyện đồn đại vang vọng giang hồ trong tương lai sẽ là một “thịnh thế” như vậy đó sao?

Lòng Nam Cung Mạch chợt nảy sinh một nỗi niềm hoảng hốt không còn nhân thế, phảng phất tất cả mọi trải nghiệm trước mắt đều không chân thực.

Duy chỉ có một tơ tóc trong lòng bàn tay, tơ tóc mà gã đã len lén cắt từ mái tóc của cô bé áo đỏ, sẽ trở thành kỷ niệm duy nhất của tất cả, như vết răng vĩnh viễn khó bào mòn trên cổ tay của gã, làm bạn với gã mãi cho đến khi tử vong giá lâm.

Ngọn lửa đang phừng phừng trước mắt, phảng phất là ngọn lửa địa ngục, ngọn hồng liên chi hỏa thiêu rụi hết tà ác của tam giới, nuốt chìm hết tất cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-3-man-chau-sa-hoa>